

An illustration in a grayscale style. At the top, a large, stylized sun or moon with a grid pattern is visible through a window. Below it, two hands are shown in silhouette, one reaching up from the left and one reaching down from the right, as if about to touch or release something. In the center, a birdcage is depicted with a decorative top and a base featuring floral patterns. The background consists of vertical lines suggesting window panes.

กาลกบาวท

เขียนและวาด : LACEY

©childrenlitswu2022

©children

©child

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu2022

©childrenlitswu2022

©childr

©2022

©litswu2022

©childrenlitswu20

LACEY

©childrenlitswu2022

ภาพลทบาท

กาลกบาท

Lacey เขียน

กาสิกบาท

แต่... พ่อ

ผู้ที่เข้าใจและคอยสนับสนุนมาโดยตลอด

คำนำ

หลายคนถามว่า “กาลกบาท” หมายถึงอะไร กาลกบาทมาจากคำว่า “กาล” และ “กาทบาท” รวมกัน คำนี้จึงมีความหมายว่า เส้นกาลเวลาสองเส้นมาทับกันที่จุด ๆ หนึ่งก่อนที่จะแยกออกจากกันอีกครั้ง เหมือนกับกาทบาทที่เกิดจากเส้นสี่สองเส้นที่มาทับกัน ซึ่งเส้นกาลเวลาสองเส้นที่มาทับกันนั้นก็คือเส้นชีวิต “เหนือภพ” และ “ก่อนหิน” ตัวเอกทั้งสองคนของเรื่องนั่นเอง

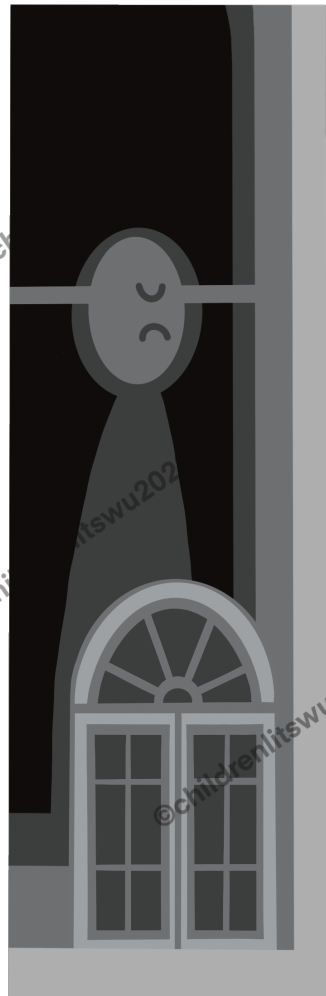
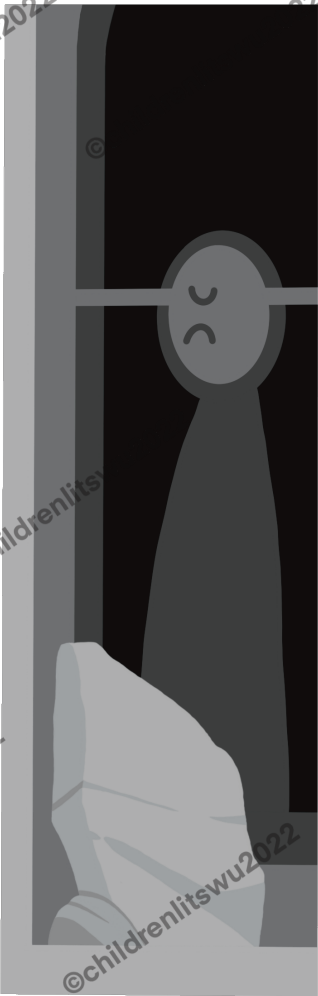
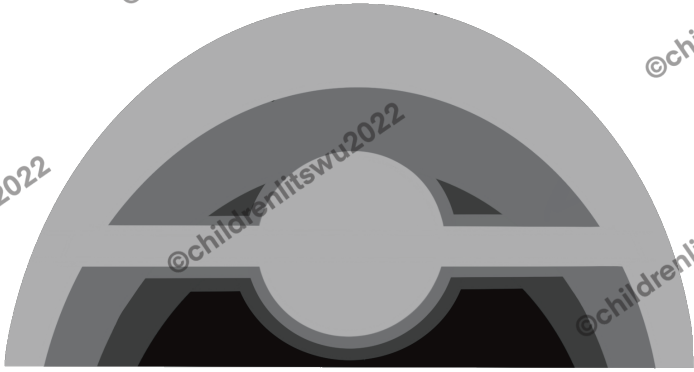
กาลกบาทเป็นสารนิพนธ์และเป็นวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของผู้เขียน ดังนั้นหากมีข้อผิดพลาดประการใดผู้เขียนขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

สุดท้ายนี้กาลกบาทจะสำเร็จไม่ได้เลยหากขาดความช่วยเหลือและกำลังใจจากคนรอบข้าง ดังนั้นผู้เขียนจึงอยากขอขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่คอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ ขอขอบคุณอาจารย์ที่ปรึกษาที่คอยแนะนำ และตรวจทานต้นฉบับให้ตั้งแต่วันแรกจะถึงวันสุดท้าย ขอขอบคุณครอบครัวที่คอยสนับสนุนและให้กำลังใจโดยเฉพาะคุณพ่อที่เข้าใจในตัวผู้เขียนมาโดยตลอดและน้องสาวทุกคนที่คอยช่วยเป็นกำลังใจและทดลองอ่านต้นฉบับให้ และขอขอบคุณทุกคนที่อ่านหนังสือเล่มนี้

Lacey

ผู้เขียน

กาลักบาท

บทนำ

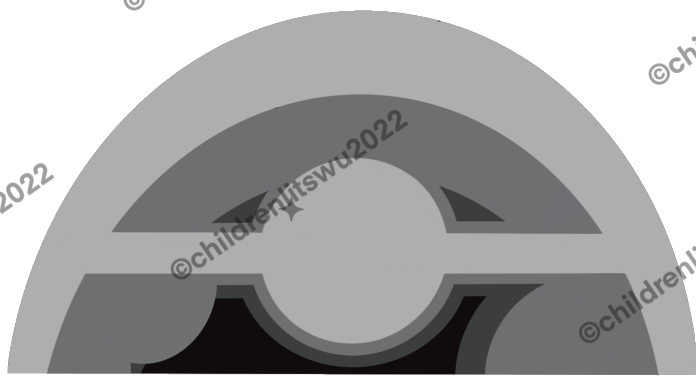
“นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมได้พบกับเขา เพื่อนที่เปลี่ยนมุมมองและชีวิตของผมไปตลอดกาล ถึงแม้จะไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหนในตอนนั้น แต่ผมก็เชื่อว่าเขาคงกำลังพยายามใช้ชีวิตของตัวเองอย่างเต็มที่อยู่ที่ไหนสักแห่ง เหมือนที่ผมกำลังทำอยู่ในตอนนี้”

มือเหยี่ยวนยกปากกาขึ้นเมื่อเขียนตัวอักษรตัวสุดท้ายลงไป ในสมุด เท่านั้นบันทึกของเขาก็เสร็จสมบูรณ์แล้ว ชายชรายิ้มอย่างพึงพอใจพลางเริ่มอ่านทวนอีกครั้งหนึ่ง เรื่องที่เขียนลงไป ในสมุดเล่มนี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัวของเขาเอง แม้ว่าจะฟังดูน่าเหลือเชื่อจนถ้าใครได้มาอ่านคงต้องคิดว่าชายชราที่กำลังฝันเพื่องอยู่เป็นแน่ แต่ชายผมสีดอกเลาก็ยังคงอยากจะบันทึกเรื่องราวทั้งหมดเอาไว้ เพื่อว่าสักวันหนึ่งเรื่องราวเหล่านี้จะสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของใครสักคนได้ เพียงแค่คนเดียวเขาก็พอใจแล้ว

“ศาสตราจารย์ครับ ใกล้จะถึงเวลาแล้ว เราไปกินถะคะครับ” เสียงที่เด็กกว่าชายชราเกือบครึ่งเอ่ยเรียก ทำให้ชายผมสีดอกเลาวางหนังสือที่ยังคงเปิดค้างอยู่ลงบนโต๊ะแล้วลุกขึ้นเดินจากไป

กาสิกบาท

สายลมที่หอบดอกปาริชาติเข้ามาทางหน้าต่างเหนือโต๊ะเขียนหนังสือพัดให้หน้าของบันทึกที่เปิดค้างไว้ที่หน้าสุดท้ายพลิกย้อนกลับไปเรื่อยๆ จนกระทั่งหน้ากระดาษถูกพลิกกลับไปอยู่ที่หน้าแรก กลีบดอกปาริชาติกลีบหนึ่งตกลงมาอยู่เหนือประโยคแรกของบันทึก 'ย้อนกลับไปตอนที่ผมอายุได้ 13 ปี'

บทที่ 1

ไม่รู้ว่เมื่อไหร่ที่ความกลัวเข้ามาปกคลุมหัวใจของผม อาจจะเป็นช่วงที่ผมขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หรืออาจจะนานกว่านั้น ผมเองก็จำไม่ได้แล้ว รู้ตัวอีกทีความกลัวก็กลายเป็นเพื่อนของผมเสียแล้ว

เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่นผมมักจะรู้สึกว่ตัวเองตัวใหญ่เกินไปเสมอ ใหญ่เกินไปจนสะดุดตาผู้คน ไม่ว่าจะทำอะไรก็มักจะดูแปลกผิดแพกไปจากคนอื่นเสมอ ใหญ่เกินไปจนรู้สึกว่ไม่มีพื้นที่เพียงพอสำหรับผม รวกับว่ผมเป็นมนุษย์ต่างดาวตัวใหญ่ยักษ์ที่บังเอิญมาปะปนกับมนุษย์โลก ความรู้สึกแบบนั้นทำให้ผมกลัว กลัวสายตาที่จ้องมองมา กลัวสิ่งทีคนอื่นคิดเกี่ยวกับผม ผมจึงชอบทำตัวให้เล็กทีสุด เต่น้อยทีสุด ถ้าไม่มีใครรับรู้ถึงตัวตนของผมได้ก็ยิ่งดี

ผมเกิดมาเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของตระกูล ผมจึงเป็นความหวังของคุณพ่อคุณแม่ เห็นได้จากชื่อของผม เห็นอภพ แค่งผ่าน ๆ ก็รู้แล้วว่าพวกท่านตั้งความหวังไว้กับผมมากมายแค่ไหน เพราะแบบนี้ผมจึงมักทำตัวไม่ถูกและหวาดกลัวเสมอ กลัวว่จะทำให้พวกท่านผิดหวัง กลัวว่จะทำไ้ไม่ได้ดี กลัวว่จะล้มเหลว ดังนั้นเวลาต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์ทีควบคุมไม่ได้ ผมจะกลัวและหวาดระแวง ถ้าเป็นไปได้ผมก็อยากจะทำตัว

ไปจากตรงนั้นเสียให้รู้แล้วรู้รอด

หนึ่งในสถานการณ์ที่ควบคุมไม่ได้ที่ผมหวาดกลัวที่สุดคืองานรวมญาติที่ผมต้องไปในวันนี้ ครอบครัวของผมเป็นครอบครัวใหญ่เหมือนครอบครัวคนจีนทั่วไป เวลารวมญาติก็จะมีคนมารวมตัวกันมากกว่าครึ่งร้อย แต่เชื่อเถอะว่าไม่มีใครหวังดีกับใครหรอก ทั้งหมดเป็นเรื่องของประเพณีและธุรกิจทั้งนั้น กิจกรรมที่พวกผู้ใหญ่ชอบทำก็คือการพูดคุยเรื่องลูกหลานของตัวเอง ต่างคนก็ต่างอวดอ้างสรรพคุณของลูกตัวเองกันเต็มที่แน่ล่ะ ใคร ๆ ก็หวังจะให้ลูกของตัวเองได้รับตำแหน่งว่าที่หัวหน้าตระกูลกันทั้งนั้น และคนที่ถูกเปรียบเทียบกับมากที่สุดในงานจะเป็นใครไปไม่ได้เลยนอกจากผม ผู้ชายเพียงคนเดียวของรุ่นเยาว์ คนที่มีโอกาสจะได้ครอบครองตำแหน่งนี้ที่สุด ทุกคนจึงมักจะจับจ้องมาที่ผมสายตาคัลล้ายกับจะฆ่าและผมให้เป็นชิ้น ๆ เพื่อดูว่าในตัวของผมมีอะไรดีบ้าง สายตาแบบนั้นทำให้รู้สึกเย็นวาบไปถึงไขสันหลังทีเดียว แต่ถึงแม้พวกเขาจะฆ่าและไปถึงใจของผมได้ พวกเขาก็ไม่เจอะอะไรหรอก เพราะผมไม่มีอะไรดีพอเลย ในเวลาแบบนี้ผมทำได้แค่ทำตัวให้สับสน พูดให้น้อยที่สุด และภาวนาขอให้เวลาผ่านไปเร็ว ๆ

เพียงแค่พูดเรื่องงานรวมญาติ ท้องไส้ก็เริ่มปั่นป่วน เหงื่อเย็น ๆ ไหลออกมาจนชุ่มมือ ความรู้สึกไม่อยากไปอย่างรุนแรงปะทุขึ้นในใจ ผมเริ่มลืมนึกที่จะก้าวเท้าต่อไป ปกติแม้จะเกิดเรื่องน่าอึดอัดแค่ไหน แต่คุณพ่อคุณแม่ก็จะคอยช่วยเบี่ยงเบนความสนใจให้เสมอ เพราะพวกท่านก็อยากจะทำรักษาหน้าของตนเองเช่นกัน แต่ วันนี้พวกท่านติดธุระ ผมจึงต้องไปงานนี้คนเดียว ไม่มีที่ให้ซ่อนอีกแล้ว

ทันใดนั้นเองสายตาของผมก็ไปสะดุดเข้ากับป้ายรถประจำทางกลางเก่ากลางใหม่ที่อยู่ห่างไปเพียงไม่กี่ก้าว ครั้นนี้เป็นการเดินทางคนเดียวครั้งแรกของผม ถ้าผมขึ้นรถประจำทางแทนที่จะขึ้นรถรับจ้างแล้ว ลงผิด

ความคิดนี้บ่งการให้ผมขึ้นไปบนรถประจำทางคันแรกที่มาถึงป้าย และนั่งเหม่อมองวิวนอกหน้าต่างอย่างใจจดใจจ่อไปจนถึงป้ายสุดท้าย เมื่อลงมาจากรถประจำทางก็พบว่าผมมาอยู่หน้าห้างสรรพสินค้าที่ไม่รู้จัก งานรวมญาติจัดตั้งแต่ตลอดทั้งวัน อย่างไรก็ตามเสียก็ต้องหาสถานที่ฆ่าเวลาจนกว่างานจะจบลง ผมคิดพลางก้าวเท้าเข้าไปในห้างอย่างสบายอารมณ์

ผมเดินเตร็ดเตร่อยู่ในห้างสรรพสินค้าพักใหญ่ แม้ว่าจะหมดความสนใจไปตั้งแต่ลิบนาที่แรกแล้วก็ตาม ร้านรวงภายในห้างแห่งนี้ไม่ได้ต่างไปจากห้างใกล้บ้านที่ผมไปจนจำได้เกือบทุกซอกทุกมุมเท่าไรนัก แต่นั่นก็ไม่ใช่อะไรที่สำคัญ ตอนนั้นผมรู้สึกสบายใจมากที่ไม่ต้องไปงานรวมญาติแถมยังมีเหตุผลดี ๆ ไว้แก้ตัวอีกต่างหาก ผมเดินทอดน่องอย่างอารมณ์ดี ทันใดนั้นเองก็มีเสียงหวอดดังสนั่นทั่วห้าง

เสียงตะโกนว่าไฟไหม้ดังขึ้นเป็นระยะ แล้วทั้งห้างก็ตกอยู่ในความอึกทึกครึกโครม เสียงพูดคุยอ้ออึ้งดังไม่ขาดสาย ทุกคนต่างก็วิ่งหนีกันไปคนละทิศคนละทางซุลมุนวุ่นวายกันไปหมด ผมยืนอึ้งอยู่ท่ามกลางฝูงชนมองชายที่ขาที่ไม่รู้จะไปทางไหนดี ไม่ทันรู้ตัวควันดำเหม็นไหม้ก็ลอยฟุ้งโขมงทั่วห้าง ผมตัดสินใจวิ่งไปตามทางที่อยู่เบื้องหน้าอย่างไม่รู้ทิศทางจึงมั่วไปเรื่อย ๆ รู้ตัวอีกทีก็มาอยู่ชั้นล่างสุดเสียแล้ว ผมรีบวิ่งไปยังประตูทางออกที่เห็นอยู่ลิบ ๆ ตรงทางตา แต่ยังไม่ทันที่จะวิ่งไปถึง เปลวไฟที่ลุกโหมก็พุ่งเข้ามาขวางหน้าผมไว้ราวกับอยากจะกันไม่ให้ใครหน้าไหนออกไปจากอาณาเขตของมัน ผมทำได้เพียงวิ่งถอยห่างจากประตู และวิ่งลึกเข้าไปในห้างเท่านั้น แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นการตัดสินใจที่ผิด ยิ่งวิ่งเข้าไปลึกแค่ไหนเปลวเพลิงสีแดงฉานก็ยิ่งใหญ่ขึ้นเท่านั้น แต่ผมก็ไม่เหลือทางเลือกอื่นอีกแล้ว สิ่งที่ได้มีเพียงวิ่งต่อไปเพื่อหนีจากไฟที่ไล่ตามมาข้างหลัง ผมวิ่งไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเหนื่อยหอบหายใจไม่ค่อยออก ปอดที่เต็มทีก็ไม่ได้จุ

อากาศได้มากมาอะไรถูกควันสีเมฆครึ้มเข้ามายึดครองพื้นที่ไปกว่าครึ่ง หลังจากที่ย้ายใจได้เป็นจังหวัดอีกครึ่ง ผมก็พบว่าบริเวณที่ยืนอยู่น่าจะเป็นต้นไฟ เพราะมีหินสีน้ำตาลแดงก้อนใหญ่ถูกเขม่าคลุมจนกระดำกระด่างแต่ก็พอเห็นว่ามีรูปลักษณ์คล้ายกลุ่มคนนอนอยู่บนพื้นอย่างหมดแรง คล้ายกับคนเหล่านั้นกำลังป่วยไข้ตั้งอยู่ ช้างล่างก้อนหินมีซี้เถาและก้อนสีดำบางอย่างที่ดูไม่ออกกว่าเป็นอะไรกำลังลุกไหม้คล้ายมีคนพยายามก่อกองไฟเพื่อเผาหินก้อนนี้ โชคดีที่สิ่งที่ถูกเผาเป็นก้อนหินจึงไม่ไหม้ไฟและไม่ถูกทำลายลง เถ้าถ่านบางส่วนของกองอยู่บนพื้น บางส่วนก็หลุนวอนลอยตามลมเป็นวงกลม ตรงนี้มีช่องที่ติดไฟได้อยู่หน่อยไฟจึงไม่แรงมากนัก

ผมหยุดยืนตรงนั้นครู่หนึ่งแล้วก็พบว่าไฟมรณะได้ไล่ตามหลังผมมาเสียแล้ว ผมตัดสินใจวิ่งต่อไป ในหัวก็คิดว่าตรงนี้ไฟไม่แรงนักทางข้างหน้าก็น่าจะวิ่งต่อไปได้ แต่ดูเหมือนว่าจะคิดผิด ยิ่งผมวิ่งเข้าไปลึกแค่ไหน กองไฟก็ยิ่งลุกไหม้มากขึ้นเท่านั้น ไม่นานที่จู่ตัวผมก็ถูกกองไฟล้อมไว้เสียแล้ว ผมมองซ้ายมองขวาพยายามหาจุดที่ไฟสีส้มเข้มยังไม่มาไม่ถึง แต่ก็ไม่เห็นช่องทางที่จะออกไปได้เลย

ชีวิตของผมคงจบลงตรงนี้แล้วสินะ ความคิดนี้ผุดขึ้นมาในหัวขณะที่ผมกำลังเหม่อมองเปลวไฟร้อนระอุเบื้องหน้า กองเพลิงสีแดงฉานค่อย ๆ กลืนกินทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวอย่างตะกละตะกลามจนผมไร้ซึ่งทางหนี สะเทือนไฟสีส้มเข้มเร่งระบารวากับกำลังเขย่าหายนมนุษย์ที่กำลังวิ่งหนีตายกันจ้าละหวั่น ควันสีดำทมิฬที่เหม็นกลิ่นไหม้ลอบคล่องอยู่เหนือหัวผมชวนให้รู้สึกอึดอัด ผมพยายามมองหาทางหนี แต่ก็ยากเหลือเกิน ควันสีเมฆฝนลอยเข้ามาบดบังทัศนวิสัยทั้งหมดและทำให้ยากเหลือเกิน ควันสีเมฆฝนลอยเข้ามาบดบังทัศนวิสัยทั้งหมดและทำให้ดวงตาแสบร้อนเสมือนถูกเผา ผมหลับตาลงพลางถอดใจหมดทางหนีแล้ว ผมคงต้องตาย

กาลักบาท

ตรงนี้สินะ แต่ก็ดีเหมือนกัน โลกที่มีแต่ความน่ากลัวและสิ่งที่ควบคุมไม่ได้แบบนี้ บางทีการตายอาจจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า ผมหลับตาลงพร้อมปล่อยให้ความฝันแสนร้อนไหลลงปอดไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งสติของผมดับไป

ผมนั่งอยู่ตรงนี้มานานแค่ไหนแล้วนะ ลิบห่านาที แปะชั่วโงม หรือว่าสามวัน ผมไม่รู้เลยจริง ๆ เพราะสถานที่ที่ผมอยู่ในตอนนี้เป็นห้องโถงขนาดใหญ่ที่ไร้ซึ่งหน้าต่าง น่าแปลกที่ไม่ว่าผมจะพยายามมองไปที่ไกลแค่ไหนก็ไม่เห็นผนังของห้องเลย เพดานที่ปูด้วยกระจกหลากสีคล้ายสแตนกลาสยาวสุดลูกหูลูกตา พื้นสีขาวที่ยาวพอกันคู่ขนานไปกับเพดานจนดูเหมือนไร้ที่สิ้นสุด

สิ่งเดียวที่เป็นตำหนิให้กับสีขาวสะอาดของพื้นก็คือร่างเงาสีเทา มหาศาลที่กระจายตัวกันอย่างไร้ระเบียบอยู่บนพื้นราวกับมีใครบางคนทำหยดสีเทาจำนวนมหาศาลกระเด็นไปถูกพื้นผ้าใบสีขาว ร่างเงาเหล่านั้นคืออะไรกันนะ ผมเพ่งมองอยู่พักใหญ่ก่อนที่จะเห็นว่าเงาสีเทาเหล่านั้นคือร่างของมนุษย์ ผมยกมือขึ้นขยี้ตาพลาบหวังว่าผมจะตาฟาดไป แต่ยังไม่ทันที่จะสมหวัง ความจริงก็เข้ามาปะทะ เมื่อสายตาเหลือบไปเห็นบางอย่างที่มีสีเทาเช่นกัน มือของผมนั่นเอง บัดนี้ร่างของผมนี่ก็เป็นเหมือนเงามากมายที่ร่ายล้อมอยู่รอบตัว เป็นร่างเงาสีเทาจาง ๆ ที่มองออกแค่เป็นร่างของมนุษย์ แต่

ไม่รู้ทั้งหน้าตา เพศ หรืออายุ ร่างทุกร่างดูแล้วคล้ายกันไปหมด

ผมตกตะลึงกับภาพที่อยู่ตรงหน้ามากจนทำอะไรไม่ถูก ผมนั่งเหม่อลอยดูเพดานกระจกสีไปเรื่อย ๆ อย่างไร้จุดหมาย เพดานกระจกนั้นมีลวดลายเป็นหาดทรายสีครีมดูวนตาบนหาดทรายนั้นมีปูตัวเล็กหลากหลายสายพันธุ์ทั้งปูเสฉวน ปูลม และปูสายพันธุ์อื่น ๆ ที่ผมไม่รู้จักกำลังวิ่งเล่นกันอยู่ ดวงอาทิตย์ที่อยู่เหนือหาดทรายส่องแสงแรงกล้าขับให้บรรดาเม็ดทรายยิ่งเปล่งประกาย ผมมองดูปูเหล่านั้นอยู่นานแต่ก็ไม่มีรู้สึกเหนียวหรือวังเวงสักนิด ผมจึงไม่ได้นอนหลับ แต่ก็ไม่มีอะไรให้ทำเช่นกัน ผมจึงได้แต่นั่งอยู่แบบนั้นไปเรื่อย ๆ โดยที่รู้เลยว่าเวลาผ่านไปเนิ่นนานแค่นั้นแล้ว

ครืน ครืน ครืน เสียงอะไรบางอย่างกำลังเคลื่อนที่ดั่งขึ้นมาจากจุดสติที่วิ่งเตลิดหายไปไหนไม่รู้ของผมกลับมาที่ตัวอีกครั้งหนึ่ง ทันทีที่มีสัมผัสฉูดฉาดมากขึ้น ผมก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่างที่เปลี่ยนไป เพดานสีนวลครีมค่อย ๆ เคลื่อนตัวจากข้างบนลงไปสู่ข้างล่างคล้ายดาวตกที่ร่วงหล่นจากฟ้าลงสู่พื้นดิน สิ่งที่เคลื่อนมาแทนที่คือกระจกสีที่มีลวดลายของห้องฟ้ายามค่ำคืน ต่างจากเพดานหาดทรายที่ดูสดใสร้อนแรงเพดานลายค่ำคืนนี้ทำให้ใจสงบมากกว่า เพดานแห่งค่ำคืนนั้นประกอบมาจากชิ้นส่วนกระจกสีน้ำเงินหลากเฉด ใจกลางของกระจกสีนั้นมีดวงดาวหกดวงปรากฏอยู่ ดาวสามดวงแรกรวมตัวกันเป็นรูปสามเหลี่ยม ดวงดาวที่ทำหน้าที่เป็นฐานฝั่งซ้ายมือมีดวงดาวสองดวงต่อเป็นเส้นลากลงมาข้างล่างส่วนฝั่งขวามีดวงดาวต่ออยู่เพียงดวงเดียวเท่านั้น ดูไปดูมาก็คล้ายกับตราซึ่งเอียง ๆ แสงสีขาวส่องผ่านเพดานกระจกสีลงมายังพื้นสีขาวก่อให้เกิดประตูแสงสีน้ำหมึกคล้ายห้องฟ้ายามเที่ยงคืนตั้งอยู่กลางอากาศ บนประตูปรากฏรูป

ตราซังสีทองเปล่งปลั่งขนาดใหญ่ ทำให้ดูศักดิ์สิทธิ์จนไม่อาจจะสายตาไปจากประตูตรงหน้าได้เลย

ดูเหมือนว่าผมจะไม่ใช่มนุษย์ที่คิดเช่นนี้ ร่างเงาที่กระจายกันอยู่ต่างก็มารวมตัวกันหน้าประตูตราซัง เมื่อเห็นคนมุงมากเข้าผมก็ตัดสินใจไปยืนอยู่ใกล้ ๆ กับฝูงชน เสียงพูดคุยเบา ๆ ที่ฟังไม่ได้ศัพท์ดังเข้ามาผมเป็นระยะทันใดนั้นเองประตูก็เปิดออก ผมพยายามมองเข้าไปข้างในประตู แต่ก็ไม่เห็นอะไรเลย เพราะภายในประตูมีแต่แสงสีขาวบาดตา ร่างเงาร่างหนึ่งเดินออกมาจากฝูงชนและไปหยุดที่หน้าประตู แสงสีขาวเจิดจ้าที่ลอดออกมาจากช่องประตูสาดส่องไปที่ร่างนั้น สีของร่างเงาค่อย ๆ อ่อนลง จากสีเทากลายเป็นสีเทาอ่อนและเปลี่ยนเป็นสีขาวในที่สุด ทันทีที่เงากลายเป็นสีขาวร่างนั้นก็เดินเข้าไปในประตูพร้อมกับเสียงโห่ร้องแสดงความยินดีบ้างอิจฉาบ้างของร่างเงาที่มุงอยู่รอบ ๆ หลังจากที่ประตูปิดลงพร้อมกับการหายไปของร่างสีขาว มวลแสงที่ก่อตัวเป็นประตูก็สลายกลายเป็นดวงแสงสีขาวดวงเล็ก ๆ มากมายลอยทะลุม่านขึ้นไปและหายไปอย่างไร้ร่องรอย

เมื่อปรากฏการณ์นี้จบลงบรรดาร่างเงาที่ล้อมวงกันอยู่ก็สลายตัวไป แต่ละคนกระจายตัวไปตามจุดต่าง ๆ ของห้องโถงอีกครั้งหนึ่ง แต่ผมที่กำลังตกตะลึงกับเหตุการณ์ตรงหน้าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ผมยังคงยืนนิ่งตรงจุดเดิมอยู่แบบนั้น และคงจะยืนอยู่ไปอีกนานหากไม่มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมาขัดความคิดของผม

“เพิ่งเคยเห็นการเกิดใหม่ครั้งแรกสินะ เจ้าเด็กใหม่” เสียงหนึ่งดังมาจากด้านหลังของผม

“เด็กใหม่” ผมอุทานสรรพนามที่เขาใช้เรียกผมพลางหันไปที่ต้นตอของเสียง เจ้าของเสียงเป็นร่างเงาสีเทา และเหมือนเช่นเคย มองไม่ออกว่า

“เด็กใหม่” ผมอุทานสรรพนามที่เขาใช้เรียกผมพลางหันไปที่ต้นตอ

ของเสียง เจ้าของเสียงเป็นร่างเงาสีเทา และเหมือนเช่นเคย มองไม่ออกว่าร่างเงานี้เป็นใคร เพศอะไร หรืออายุเท่าไร คนที่อยู่ตรงหน้าผมเป็นเพียงร่างเงาจาง ๆ เท่านั้น

“ใช่ เด็กใหม่ ใครที่เพิ่งเคยเห็นการเกิดใหม่ครั้งแรกก็เป็นเหมือนนายหมดนั่นแหละ ถึงได้รู้อย่างไรละว่านายนะเพิ่งมาใหม่” ร่างเงาตอบกลับมา

แม้ผมจะขจัดใจกับสรรพนามที่เขาใช้เรียกผม แต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่ติดใจผมยิ่งกว่า นั่นคือคำว่าเกิดใหม่ที่เขาพูดถึงสองครั้งสองครา

“การเกิดใหม่คืออะไร” ทันทันทีที่ผมคิดปากของผมก็ขยับตาม

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า” ร่างเงาตรงหน้าผมพูดต่อว่า “เป็นคำถามที่ได้ยินบ่อยจริง ๆ แต่ก็นะ ใครที่มาใหม่ก็ต้องถามคำถามนี้เป็นคำถามแรก ๆ กันทั้งนั้น” เขาหยุดหัวเราะเล็กน้อยและพูดต่อว่า “ก็นายตายแล้วนายก็ต้องไปเกิดใหม่สิ ที่นี่คือโลกหลังความตายนะ นายจะอยู่ที่นี่ตลอดไปไม่ได้หรอกนะ”

“ผมยังไม่ตายสักหน่อย” เขาพูดเรื่องอะไรนะ

แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้ฟังผมเลย “นายดูสิ” ร่างเงานั้นชี้ไปที่เพดานบกระจก “นั่นนะคือประตู”

“ประตู” ความมึนงงหนึ่งเข้ามาขัดความมึนงงอีกอันหนึ่ง “นายพูดอะไรนะ เห็นอยู่ชัด ๆ ว่าเป็นเพดาน”

“จริง ๆ ก็ไม่ใช่ประตูหรอก” เงาสีเทาอมรับ “อย่างที่นายเห็นเมื่อกี้ถ้าแสงส่องผ่านกระจกเข้ามาก็จะเกิดประตูขึ้น เมื่อเราก้าวผ่านประตูนั้นไปก็จะถึงโลกใหม่ แต่ประตูไม่ได้เกิดขึ้นตลอดเวลาเราเลยเรียกเพดานว่าประตูแทน”

มีคำถามผุดขึ้นมาในหัวของผม “ถ้าข้างหลังประตูเป็นโลกใหม่จริงทำไมเมื่อถึงมีคนเข้าไปแค่คนเดียวล่ะ”

“เบื้องหลังประตูคือโลกใหม่จริง ๆ และแต่ละคนจะได้ไปในโลกที่ต่างกันไปขึ้นอยู่กับสิ่งที่ทำไว้ก่อนตาย พวกเราอยู่ที่นี้เพื่อระลึกถึงอดีตทั้งหมด หากเรายอมรับและปล่อยวางมันได้เพดานกระจกก็จะหมุนแล้ว ประตูก็จะเกิดขึ้น หนึ่งประตูต่อหนึ่งคน ลวดลายที่อยู่บนกระจกสีและประตูก็คือเครื่องหมายที่บ่งบอกว่าเราได้ไปอยู่ในโลกแบบไหน ถึงฉันจะพูดแบบนั้นแต่ก็ไม่รู้หรอกนะว่าสัญลักษณ์แบบไหนคือโลกแบบไหน เพราะพวกเขาต้องปล่อยวางความทรงจำทั้งหมดไว้ที่นี้ก่อนที่จะไปโลกใหม่ และการปล่อยวางก็เป็นตัวการที่ทำให้พวกเขาลืมอดีตทั้งหมด”

“เรื่องที่นายพูดเป็นความจริงเธอ” ผมถามกลับอย่างกังขา

“จริงสิ” เกร่างนั้นกล่าวลา “งั้นฉันไปก่อนนะ”

“เดี๋ยวลี” มีเรื่องหนึ่งที่ผมต้องบอกเขาให้ชัดเจน “ถึงนายจะบอกว่าที่นี่คือโลกหลังความตาย แต่ผมยังไม่ตายนะ”

ร่างนั้นชะงักเล็กน้อย “ฮ่า ฮ่า ฮ่า ถ้านายยังไม่ตาย ทุกคนที่นี้ก็ยังไม่ตาย ไม่มีใครตายกันทั้งนั้นล่ะ ฉันที้ยังไม่ตาย” เขาหัวเราะเสียงดัง “บอกอะไรให้นะเจ้าหนู นายน่าจะตายไปแล้วถึงได้มาอยู่ที่นี่” เงานั้นพูดกับผมเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะเดินหายเข้าไปในฝูงเงาจนผมไม่สามารถแยกได้ว่าร่างเงาไหนที่เป็นคนคุยกับผมเมื่อครู่นี้

เพียงไม่นานผมก็เลิกสนใจร่างเงานั้น ไร้สาระ ผมจะตายได้อย่างไรก็ก่อนที่ผมจะมาอยู่ที่นี่ เมื่อวานผมยัง...ผมยังทำอะไรนะ ตอนนี้องที่ผมรู้ตัวว่านอกจากชื่อของผมแล้ว ผมจำอะไรไม่ได้เลย ผมเป็นใคร ผมมาจากที่ไหน แล้วผมตายแล้วจริง ๆ อย่างนั้นหรือ ไม่จริง! ไม่จริง! เป็นไปไม่ได้!! เป็นไปไม่ได้!! ผมไม่เชื่อเธอ!!! ผมไม่ยอมรับเด็ดขาด!!!! ทันใดนั้นหัวที่วางเปล่าของผมก็เริ่มปวดขึ้นมา มากขึ้น มากขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดก็ทนมไม่ไหว ผมทรุดลงไปนอนคุดคู้อยู่กับพื้นแล้วกรีดร้องอย่างไร้เสียงอยู่แบบนั้น จน

กระทั่งอะไรบางอย่างภายในใจบอกกับผมว่าผมยังตายไม่ได้ ยังมีเรื่องที่ผมต้องทำอยู่อีกที่โลกเดิมของผม ใช่แล้ว ผมต้องกลับไปทีโลกเดิมของผมทันทีที่ความคิดนี้ผุดขึ้นมาในหัว สติก็พลันแจ่มใส ผมลุกขึ้นยืนและเริ่มคิด ทำอย่างไรถึงจะกลับไปทีโลกเดิมได้กัน ใช่แล้ว ประตูดึง เพื่อให้ประตูเปิดทุกคนต้องปล่อยวางความทรงจำของตัวเอง แต่ผมไม่มีความทรงจำทำอย่างไรดี จริงสิ ถ้าผมรอให้ใครสักคนเปิดประตูแล้วอาศัยจังหวะนั้นเข้าไปในประตูนั้นด้วย เท่านั้นผมก็ได้ไปทีโลกใหม่แล้ว ถึงแม้จะเปิดประตูเองไม่ได้ แต่ก็คงจะเข้าประตูของคนอื่นได้ แล้วถ้าข้างหลังประตูนั้นไม่ใช่โลกเดิมของผม ผมก็แค่กลับออกมาแล้วรอประตูบานใหม่ ถ้าผมหาไปเรื่อย ๆ ละก็ สักวันผมต้องเจอประตูที่เป็นโลกของผมแน่

เมื่อคิดได้แบบนี้ผมก็นั่งลงและเริ่มรอ รออยู่ นานเท่าไรก็ไม่อาจทราบได้ แต่ในทีสุดเวลาที่ผมรอคอยก็มาถึง เสียงครืนดังขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เพดานกระจกเปลี่ยนจากรูปตราซึ่งสีทองเจิดจ้าเป็นรูปท้องทะเลทีถูกประดับประดาด้วยหมู่ปลามากมาย

ชีวิตของผมจะเริ่มต้นอีกครั้งสินะ ผมมองแสงทีชีวิตของผมจะเริ่มต้นตรงนี้สินะ ผมมองแสงทีลอดผ่านเพดานกระจกสีรูปปลาหลากหลายสี สันแหวกว่ายอยู่ในทะเลสีน้ำเงินหลากหลายเฉด แสงหลากหลายทีสาดส่องลงมาค่อย ๆ กลายเป็นภาพประตูลวดลายรูปดวงดวงทีเรียงต่อกันดูคล้ายเป็นรูปปลาสองตัวตั้งอยู่กลางอากาศ เพียงไม่นานประตูแสงนั้นก็เปิดออกประตูจเป็นประตูของจริง ภายในประตูมีแสงสีขาวเจิดจ้าลอดออกมาจนผมไม่อาจมองเห็นสถานที่ที่อยู่เบื้องหลังประตูได้เลย ผมกำลังจะได้กลับไปยังจะเริ่มต้นอีกครั้ง ผมสุดหัวใจเข้าลิคครั้งหนึ่งเพื่อบรรเทาความตื่นเต้นก่อนทีจะก้าวเข้าไปในประตู แสงสีขาวทีอยู่ภายในประตูกลุ่มดาวปลาคู่ทำใหตาของผมพล่าเลือน แต่ผมก็ยังคงเดินต่อไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดพัก ผมเดิน

ตามแสงบาดตานี้ต่อไปเรื่อย ๆ ก่อนที่ทุกอย่างในสายตาของผมจะกลายเป็นสีขาวเจิดจ้า

เรือนกระจกแห่งนี้หากดูจากภายนอกแล้วคงเหมือนกับเรือนกระจกธรรมดา ทำจากกระจกใส มีต้นไม้ปลูกอยู่ข้างใน ไม่ต่างอะไรกับเรือนกระจกแห่งอื่น ๆ แต่เมื่อลองมองเข้าไป เรือนกระจกแห่งนี้กลับต่างไปจากเรือนกระจกทั่วไปอย่างสิ้นเชิง ภายในเรือนกระจกมีต้นไม้ขนาดพันธุ์มากมายกว่าที่เราจะนับไหว บางต้นได้รับการดูแลตัดแต่งเป็นอย่างดี บางต้นถูกปล่อยให้เติบโตตามยถากรรม บางต้นเหี่ยวเฉาราวกับไม่ได้รับน้ำมานานปี และบางต้นถูกปล่อยให้ยืนต้นตายจนกลายเป็นเพียงซากสีดำรอให้กำจัดทิ้ง ผู้ดูแลเรือนกระจกแห่งนี้เลือกรักต้นไม้บางต้นเป็นพิเศษและเกลียดชังต้นไม้บางต้นมากมายเหลือเกิน ไม่มีใครรู้ว่าเรือนกระจกพิลึกพิลั่นแห่งนี้ตั้งอยู่ที่ไหน เนื่องจากอาณาบริเวณรอบข้างเรือนกระจกมีเพียงแสงสีเขารายล้อมจนดูไม่ออกว่าสถานที่แห่งนี้คือที่ไหน ภายในเรือนกระจกมีร่างสองร่างปรากฏอยู่คนละฟากของ เรือนกระจกข้างหลังของทั้งคู่มีประตูบานใหญ่ปรากฏขึ้นด้านละบาน ทั้งสองร่างยืนนิ่งด้วยความตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะค่อย ๆ เดินเข้าหากันอย่างช้า ๆ ในขณะที่ทั้งคู่กำลังเคลื่อนเข้าหากันแสงที่ส่องเข้า

มาในเรือนกระจกก็ทำให้ทั้งสองมองเห็นรูปร่างของฝ่ายตรงข้าม
 ร่างทางฝั่งขวาเป็นร่างของเด็กชายร่างท้วมผู้มีเรือนผมสีน้ำตาลเข้มเกือบ
 ดำ ดวงตาที่มองผ่านแว่นหนาๆ เตอะฉวยแววดกตะลึงมีความหวาดกลัวซ่อน
 อยู่ลึก ๆ ส่วนทางฝั่งซ้ายมีร่างเงาสีเทาที่สูงกว่า
 เด็กชายเล็กน้อย แววดาสีดำของร่างเงานั้นมีแต่ด้วยความพิศหวัง

“คุณเป็นใครกันครับ” เด็กชายร่างท้วมถาม

“นั่นเป็นคำถามของฉันทมากกว่า นายนะเป็นใคร” ร่างเงาสวนกลับ
 ทันทีเมื่อได้ยินดังนั้น เด็กชายจึงละล่ำละลักตอบ “ผมชื่อเหนือภพ”

“ก็ยิ่งดีที่คุ้ยรู้เรื่อง” ร่างเงาพ่นลมหายใจออกมาอย่างหงุดหงิด “ฉันท
 ชื่อก่อนหิน”

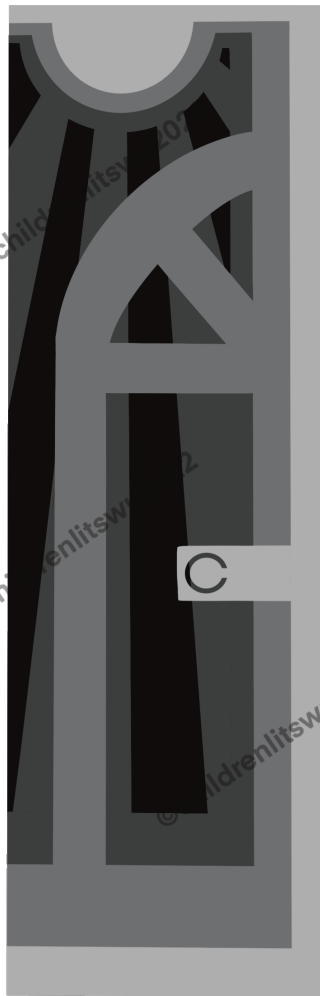
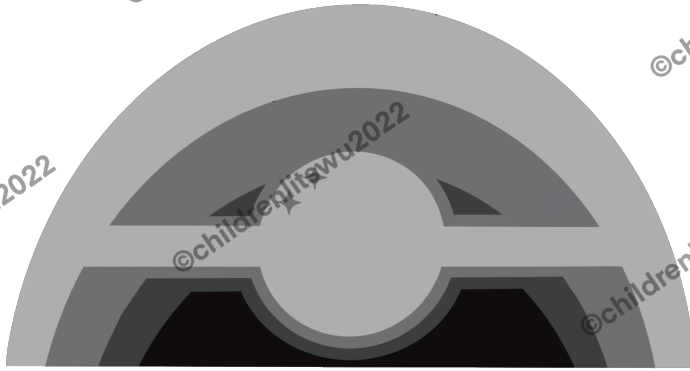
ความเงิบเข้ามาปกคลุมบทสนทนาอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่จะถูกทำลาย
 ด้วยสองเสียงที่ประสานกัน

“ที่นี่คือโลกหลังความตายหรือครับ”

“ที่นี่คือโลกของคนเป็นใช่ไหม”

ทั้งสองจะงัดไปพร้อมกันเมื่อได้ยินเสียงของฝ่ายตรงข้าม ต่างคน
 ต่างมองหน้ากันด้วยความฉงน

แต่ยังไม่ทันที่จะมีใครได้พูดอะไร แสงสีขาวเจิดจ้าก็ปรากฏขึ้น ตา
 ของเหนือภพและก่อนหินพรั่มัว แล้วสติของทั้งคู่ก็ดับไป

บทที่ 2

แสงสว่างเจิดจ้าที่ทะลุผ่านเปลือกตาเข้ามาทำให้ผมจำเป็นต้องลืมตาขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ดูเหมือนจะเป็นความคิดที่ผิด เมื่อปราศจากสิ่งกำบังดวงตาที่แห้งเหือดเพราะควันไฟเหม็นไหม้ก็ง่ายต่อการถูกทำร้าย แสงขาวน้อนจากหลอดไฟที่มโหฬารเข้ามาจนตาของผมแสบไปหมด น้ำตาของผมเริ่มไหลออกมาอย่างรวดเร็วทั้ง ๆ ที่ไม่ได้รู้สึกเศร้าเลยสักนิด ผมรีบหลับตาลงทันที เวลาสว่างเลยไปเนิ่นนานกว่าที่ผมจะกล้าลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้ผมไม่ได้ลืมตาค้างไว้เป็นเวลานาน แต่กลับกะพริบตาถี่ ๆ เพื่อให้สายตาสานกับแสงเจิดจ้าเสียก่อน อย่งน้อยผมก็รู้จักเรียนรู้จากคววมผิดพลาดละนะ

เมื่อทำความเข้าใจกับแสงรอบข้างได้แล้ว ผมก็พบว่าแสงสว่างที่เป็นอุปสรรคกับตาของผมนั้นมาจากหลอดไฟดวงที่ติดอยู่บนเพดานสีขาวยุ่กกลางเพื่ากกลางใหม่ เมื่อไล่สายตาลงมาจากเพดานก็พบผนังสีเดี๋ยวกัน ข้าง ๆ ผนังมีเสาน้ำเกลือตั้งอยู่ น้ำเกลือที่ไหลผ่านสายเส้นเล็กเข้าไปสู่แขนของผมประกออบกับเตียงสีขาวยทำให้รู้ทันทีว่าอยู่ที่โรงพยาบาล นี่ผมยังมีชีวิตอยู่หรือเนี่ย ผมคิดพลางมองไปยังหน้าต่างบานใหญ่ข้าง

เตียง และแน่นอนว่ายังคงเป็นสีขาวเช่นกัน นอกหน้าต่างปรากฏภาพของ
ท้องฟ้าสีครามที่เปล่งประกายด้วยรังสีจากดวงอาทิตย์และต้นไม้สีเขียว
หลากหลายชนิดที่ลี้ลับหายไปมาประหนึ่งกำลังหยอกล้อกับสายลมที่พัดมา
เอื่อย ๆ บรรยากาศดูสดใสราวกับอยู่คนละโลกกับห้องสีขาวเงียบสูงัดที่ผม
อยู่ แม้แท้จริงแล้วจะห่างกันเพียงแค่คอนกรีตแผ่นหนึ่งเท่านั้นเงาไม้ที่พาด
ผ่านเข้ามาในห้องทำให้ผมนึกถึงเรือนกระจกแห่งนั้น เรือนกระจกที่มีต้นไม้
นานาพันธุ์

ทันใดนั้นเองคำถามมากมายก็ผุดขึ้นมาเต็มหัวของผมราวกับน้ำป่า
ที่ไหลทะลักเข้ามา เรือนกระจกแห่งนั้นคือโลกหลังความตายใช่ไหม ผมไป
ที่นั่นได้อย่างไร ผมกลับมาที่นี่ได้อย่างไร แล้วก่อนหน้าเป็นผีรึเปล่าถึงได้มี
รูปร่างคล้ายเงาคน

แอด เสียงเปิดประตูดังขึ้นดึงความคิดฟุ้งซ่านของผมไม่ให้เตลิดไป
ไกลกว่าเดิม ผมรีบหันไปทางต้นเสียงทันที ร่างที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าผมคือ
ร่างของชายแก่ร่างเล็กเจ้าของเรือนผมสีดอกเลาในชุดสูทสีดำสนิท รอยยิ้ม
ใจดีที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของชายชราช่างดูคุ้นเคย ใช่แล้ว คุ้นเคยเป็น
อย่างมาก เพราะชายคนนี่คือคุณปู่ที่บ้านที่เลี้ยงผมมาตั้งแต่เด็กแทนคุณ
พ่อกับคุณแม่ที่ไม่เคยมีเวลาให้ ถึงแม้ว่าคุณปู่ที่บ้านจะสามารถทำทุก
อย่างแทนคุณพ่อกับคุณแม่ได้ แต่ผมก็ยังคงคาดหวัง หวังว่าคุณพ่อคุณแม่
จะสนใจผมสักนิดบ้างก็ยังดี

“ตื่นแล้วหรือครับคุณหนู” คุณปู่ที่บ้านพูดขึ้นทันทีที่เข้ามาในห้อง
“รู้สึกอย่างไรบ้างครับ”

แม้เสียงที่เอื่อยออกมาจะอ่อนโยนแค่ไหน แต่ก็ไมอาจเรียกความ
สนใจจากผมได้เลย ผมยังคงต้องไปยังประตูที่ถูกเปิดค้างไว้หวังว่าใครบาง
คนที่ผมเฝ้ารอจะเดินเข้ามาในห้อง และดูเหมือนคุณปู่ที่บ้านจะสังเกต

เห็นท่าทางของผม เขาจึงกล่าวออกมาว่า “คุณพ่อคุณแม่ของคุณหนูเป็นห่วงคุณหนูมากเกินไปนะคะ พวกท่านอยากมาเยี่ยมคุณหนูเหมือนกัน แต่พวกท่านงานยุ่งมากจึงมาไม่ได้นะคะ”

ไม่มาสินะ เหมือนทุกที ผมกำลังคาดหวังอะไรอยู่กันนี่ คาดหวังให้ประธานและรองประธานของบริษัทผลิตยายักษ์ใหญ่สละเวลาเข้ามาเยี่ยมเด็กไม่ได้เรื่องที่แม่แต่งงานรวมญาติก็ยิ่งหนี แถมยังถูกจับได้คาหนังคาเขาในสภาพที่เกือบถูกไฟครอกตายอย่างนั้นหรือ คาดหวังให้พวกเขารักผม แม้ว่าผมจะซื่อสัตย์และได้รับความสามารถอย่างนั้นหรือ ผมคงฝันเพื่องไปเอง ผมควรรู้อยู่แล้วว่าการคาดหวังลม ๆ แล้ง ๆ มีแต่จะทำให้เจ้าของความหวังต้องเจ็บตัว ครึ่งหน้าควรเจียมเนื้อเจียมตัวให้มากกว่านี้สินะ มุมปากของผมยกยิ้มขึ้นแม้ว่าจะไม่ได้มีความสุขเลยก็ตาม รวากับว่ามันกำลังเยาะเย้ยผู้เป็นเจ้าของ

“คุณหมอบอกว่าคุณหนูไม่ได้เป็นอะไรมากเพียงแค่สลักควันเท่านั้น โชคดีนะคะที่ทางห้างดับไฟทัน” เป็นอีกครั้งที่พ่อบ้านผู้เหวฬริบดีสัมผัสได้ถึงบรรยากาศหม่นหมองในห้อง เขาจึงเปลี่ยนเรื่องคุย “ครึ่งหน้าถ้าคุณหนูจะไปเที่ยวข้างนอกอีกก็อย่าลืมชวนผมไปด้วยนะคะ ถ้าเกิดอะไรขึ้นผมจะได้ช่วยคุณหนูได้ทัน”

ความหวังดีของคุณปู่พ่อบ้านไม่สามารถส่งมาถึงผมได้ เพราะตอนนี้ผมยังคงตกอยู่ในวังของความโศกเศร้า

“คุณหนูพึ่งฟื้นอ่อนจะเหนื่อย ควรพักผ่อนเยอะ ๆ นะคะ” คุณปู่พูดเมื่อเห็นท่าทางของผม “คุณหมอบอกว่าอีกสองวันคุณหนูก็ไปโรงเรียนได้แล้ว ดีจังเลยนะคะ”

ความใจดีส่งผ่านมาถึงผมไม่ได้ แต่คำว่าโรงเรียนส่งผ่านมาถึงผมได้ทันที โรงเรียน หนึ่งในสิ่งที่ผมกลัวที่สุดนอกจากงานรวมญาติ เพราะ

กาสิกบาท

ในโรงเรียนเป็นศูนย์รวมของเด็ก ๆ ที่ไร้เหตุผล พวกเขาทั้งเล่นพรรคเล่นพวก แบ่งชนชั้น และสร้างกฎเกณฑ์ประหลาดที่เข้าใจไม่ได้ และใครก็ตามที่ไม่เข้ากับกฎเกณฑ์ของพวกเขาก็จะถูกหาว่าเป็นตัวประหลาด ถูกขับเป็ให้ออก จากสังคมย่อย ๆ นั้น และถูกพวกที่คิดว่าตนเป็นชนชั้นสูงกลั่นแกล้งเหมือน อาณาจักรจำลองย่อ้ม ๆ เลยล่ะ และแน่นอนว่าตัวผมที่เป็นแบบนี้ก็เป็นหนึ่งในคนไม่เข้าพวกเหล่านั้น และดูเหมือนว่าผมจะเก่งเรื่องการไม่เข้าพวกนี้ มากทีเดียว ไม่อยากไปโรงเรียนเลย แต่ผมก็ไม่ใช่เด็กแล้ว ผมไม่สามารถ ร้องไห้เลยเพราะไม่ต้องการไปโรงเรียนเหมือนเด็กประถมได้ อยากให้เวลา หยุดอยู่ตรงนี้จ้ง ให้อยู่ที่โรงพยาบาลแบบนี้ต่อไปก็ได้ ผมหลับตานอน คลุมโปงและคิดแบบนั้นเข้าไปซ้ำมา แม้แต่เรื่องที่คุณปู่พ้อบ้านออกไปจาก ห้องนี้ตอนไหนก็ไม่รู้เลย

ผมรีบลืมตาทันทีที่แสงสีขาวยาวหายไป แสงเจิดจ้านั้นดูคุ้นเคยเป็นอย่างมาก คุ้นเคยจนผมกลัว เมื่อลืมตาขึ้นผมก็พบว่าตัวเองกลับมาอยู่ในโลกหลังความตายอีกครั้งหนึ่ง เป็นอย่างที่คุณคิดจริง ๆ ด้วย แสงแสบตานั่นคือสิ่งเดียวกับที่อยู่ข้างหลังประตูแสง ผมกลับมายังจุดเริ่มต้นอีกครั้งหนึ่ง

ไม่เป็นไรหรอก ถึงแม้ว่าครั้งนี้ผมจะกลับไปไม่ได้ แต่ในอนาคตผมจะได้พบกับประตูอีกหลายบานและหนึ่งในนั้นจะต้องพาผมกลับโลกเดิมได้แน่นอน ผมปลอบตัวเองให้หลุดพ้นจากความเศร้าที่ไม่สามารถกลับไปยังโลกเดิมได้ ไข่แล้ว ไม่เป็นไรหรอก ถ้าผมอดทนให้นานพอและพยายามได้มากพอไม่ว่าอะไรก็สำเร็จทั้งนั้น ความคิดนี้ปลุกไฟในตัวขึ้นมาอีกครั้ง ผมผุดลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว พยายามเดินไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อว่าจะมีประตูก่อกำอยู่ที่ไหนสักแห่ง

ผมเดินไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเห็นกลุ่มแสงสีน้ำเงินอมม่วงสาดลงมาและเปลี่ยนรูปร่างเป็นประตูก่อนที่จะส่องถึงพื้น ประตูแสงมีลวดลายเป็นดวงดาวที่เรียงต่อกันคล้ายกับแมงป่อง ดาวสามดวงแรกเรียงชิดติดกันคล้ายหัว ถัดไปมีดวงดาวอีกสามดวงต่อกันอยู่ห่าง ๆ เป็นลำตัว เหนือดาว

ดวงสุดท้ายขึ้นไปมีดาวอยู่อีกห้าดวงเรียงขึ้นไปทางเพดานคล้ายหางที่ชูขึ้นของแมงป่อง ดาวจากหางดวงสุดท้ายอยู่ตรงกับดาวดวงที่สองจากสามดวงของเหล็กใน หางและเหล็กในตั้งฉากกันทั้งข้างบนและข้างล่าง ดูแล้วทั้งงดงามและเย่อหยิ่งราวกับกลุ่มดาวนี้เป็นแมงป่องที่กำลังชูหางอวดอ้างพิษที่แฝงอยู่ในเหล็กในของมัน เมื่อประตูเปิดออกแสงสีขาวก็ปรากฏขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ต้องสำเร็จแน่ ผมวิ่งไปยังประตูทันทีพร้อมใจที่พุ่งทะยานไปก่อนแล้วโดยไม่รอให้เจ้าของประตูเข้าไปก่อนเสียด้วยซ้ำ รอก่อนนะชีวิตเก่า ผมกำลังจะไปหาแล้ว ผมวิ่ง วิ่ง วิ่ง แล้วก็วิ่ง แต่เมื่อวิ่งเข้าไปปะทะกับแสงสีขาวที่อยู่ภายในประตูกลับพบว่าร่างของผมทะลุผ่านมวลแสงออกมาประหนึ่งว่านั่นไม่ใช่ประตูแต่เป็นเพียงภาพมายาที่เกิดจากการเล่นตลกของแสงและจินตนาการของผมเท่านั้น ผมตกใจจนก้าวพลาดล้มคะมำอยู่กับพื้น

พลาดอีกแล้วนั่นหรือ นี่มันอะไรกัน ครั้งที่แล้วถึงจะพลาดก็ยังสามารถออกไปจากที่นี่ แต่ครั้งนี้แค่จะเข้าไปในประตูก็ยังไม่ได้เลยอย่างนั้นหรือความจริงที่พุ่งเข้ามากระแทกหน้าทำให้ผมไร้เร็วแรงคล้ายถูกใครสับหายไปจนไม่เหลือแม้แต่แรงที่จะลุก ถ้าเข้าประตูไม่ได้ผมก็ไม่มีวิธีอื่นที่จะออกไปจากที่นี่แล้วนะสิ จบแล้วทั้งความหวังและเป้าหมายของผม แล้วผมจะทำอย่างไรต่อไปดี จะต้องอยู่ที่นี้ตลอดไปอย่างนั้นหรือ ไม่นะ ไม่อยากติดค้างอยู่ที่นี้ ไม่อยากอยู่แบบไร้ความหมายไปชั่วกาลนาน ผมปล่อยให้หน้าจุ่มพื้นอย่างหมดอาลัยตายอยาก ไม่มีแม้แต่ใจจะลุกขึ้นมา ผมทิ้งร่างอยู่แบบนั้นไปเรื่อย ๆ นานเท่าไรก็ไม่รู้ และคงจะนอนแบบนั้นต่อไปถ้าไม่ใช่เพราะว่ามีเสียงคุ่นเคยเสียงหนึ่งดังขึ้นเรียกความสนใจของผมเสียก่อน

ครีน ครีน ครีน

ผมหันหน้าไปตามเสียงนั้น เสียงที่คุ่นเคย ภาพที่คุ่นเคยวนกลับ

มาอีกรอบ เพดานหมุนวนอีกครั้งหนึ่งจากท้องฟ้ายามราตรีกลายเป็นทุ่งหญ้ากว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา กระจกสีเขียวหลากหลายเฉดที่เรียงร้อยต่อกันเสี้ยวแล้วเสี้ยวเล่าจนกลายเป็นมวลต้นหญ้าผืนยาวพลิวไหวราวกลับเป็นทุ่งหญ้าของจริง ภายในทุ่งหญ้ามีวัวฝูงใหญ่ฝูงหนึ่งอาศัยอยู่ วัวอายุมากพากันเล็มหญ้าอย่างมีความสุข วัววัยคะนองส่วนใหญ่กำลังต่อสู้วัดพลังกันอยู่ บางตัวก็กำลังวิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน ส่วนลูกวัวที่นอนคลอเคลียแม่ของมันอยู่กลางทุ่ง ภาพกระจกสีนี้เมื่อมองอย่างละเอียดก็ชวนให้รู้สึกมีความสุขสงบตามวัฏกลุ่มนั้นไปด้วย แต่สำหรับผมที่ตอนนี้จิตใจมีแต่ความลึนหัวกลับไม่อาจรับรู้ถึงความสงบสุขนั้นได้เลย

ผมเพียงแต่จ้องมองเพดานนั้นนิ่ง ๆ ฝ้ามองกระบวนการเกิดของประตูลีหมึกที่มีลวดลายดวงดาวลึบดวงที่มีรูปร่างคล้ายวัว สามดวงแรกเรียงต่อกันเป็นเส้นตรงคล้ายลำตัวของวัวตรงปลายของดาวดวงที่สามแยกออกเป็นสองเส้นทาง เส้นทางแรกเป็นมีดาวสามดวงเรียงกันเป็นเส้นตรง และเส้นตรงเส้นที่สองมีดาวที่เหลือเรียงกันอยู่คล้ายกับเขาสองข้างของวัวหนุ่มผู้องอาจ ผมมองเห็นแบบนั้นด้วยสายตาเฉยชาไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นมันก็ไม่เกี่ยวกับผมอยู่ดี อย่างไรก็ตามผมก็ออกไปจากที่นี่ไม่ได้ ผมมองจนกระทั่งประตูกำลังจะปิดลงแล้วหายใจเข้าลึก ๆ อย่างอดใจไม่อยู่ ถึงแม้จะรู้ดีว่าไม่มีความหวังแต่ใจก็ยังแอบคิดไม่ได้ว่าลองดูหน่อยก็คงจะไม่เสียหายอะไร ไม่น่าว่าบางทีครั้งนี้อาจจะสำเร็จก็ได้ และดูเหมือนว่าร่างกายของผมจะชื่อตรงต่อจิตใจเป็นอย่างมาก เพียงแค่ความคิดนี้ผุดขึ้นมาในหัวเท่าที่ขยับทันที ร่างของผมเคลื่อนเข้าไปใกล้ประตูขึ้นเรื่อย ๆ แต่เท่าที่ยังไม่หยุดเดินจนกระทั่งมันพาตัวผมเข้าประตูนั้นไป

เวลานั้นเหมือนทรายที่อยู่มือ แม้ว่าเราจะพยายามกำมันไว้แน่นแค่ไหน สุดท้ายแล้วมันก็ยังร่วงหล่นจากมือของเราอยู่ดี และแล้ววันที่ไม่ยอมให้มาถึงก็มาถึงจนได้ ผมยืนอยู่ตรงหน้าประตูคอนกรีตย้อมสีเทาเก่า ๆ บานหนึ่ง สีที่ถูกทาไว้บางส่วนหลุดลอกออกไปเผยให้เห็นคอนกรีตสีเทา สีส่วนที่ยังเหลืออยู่ก็ถูกฝุ่นและเขม่าควันเกาะจนดูขมุกขมัวบ่งบอกให้รู้ว่ามันผ่านระยะเวลามานานแค่ไหนแล้ว ผู้คนมากหน้าหลายตาอายุรุ่นราวคราวเดียวกับผมต่างก็เดินเข้าประตูนั้นไปคนแล้วคนเล่าอย่างไม่ขาดสาย แต่ทุกคนสวมชุดเหมือนกันไว้ทรงผมเดียวกันแต่ใบหน้าก็ประดับด้วยอารมณ์ที่หลากหลาย ทั้งสุข ทุกข์ คิดถึง เศร้า และเฉยเมยคละคล้ากันไป แม้ทุกคนจะมีอารมณ์ที่แตกต่างกันแต่ทุกคนก็ยังคงเดินเข้าไปในประตูนั้นอย่างไม่มีลังเลประหนึ่งว่าการเข้าไปข้างในเป็นหน้าที่ใช่แล้ว หน้าที่ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และผมก็เกลียดความจริงข้อนี้ เพราะมันทำให้ผมต้องจำใจมายืนอยู่ที่นี้ หนึ่งในสถานที่ที่ผมเกลียดที่สุด โรงเรียน

แม้ว่าผมจะมาถึงนานแล้วแต่ผมก็ยังคงยืนหลบมุมมองผู้คนเดินเข้าไปในโรงเรียนโดยที่ไม่มีแม้แต่ความคิดที่จะเข้าไป ผมไม่ยอมไปถึง

ห้องเรียนเร็วนัก ที่นั่นไม่มีที่สำหรับผมและก็ไม่มีใครรอผมอยู่ ไม่มี คนที่รอผมนะมืออยู่บ้าง แต่ก็ เป็นพวกที่รอสร้างทายนะให้กับผมเท่านั้น พวกเด็กเกรที่ชอบแกล้งคนโง่และดูเหมือนว่าคนที่พวกเขาชอบแกล้งที่สุดจะเป็นผมเลยด้วย ก็นะ ถ้าว่ากันตามตรงผมก็เป็นคนประเภทที่เหมาะสมกับเป็นเหยื่อจริง ๆ หนอนหนังสือร่างท้วม ใส่แว่นหนาเตอะ สีวเซอะอะไรทางสี่ เวลาเดินก็มักจะก้มหน้าพยายามทำตัวให้ลึบที่สุด แถมยังมีเงินให้พวกนั้นไปอีกด้วยถึงแม้ผมจะไม่ได้โกรธที่พวกเขาชอบแกล้งผม เพราะผมเข้าใจดีว่ามันเป็นหนึ่งในการเสริมความมั่นใจในตัวของพวกเขา หากมีใครสักคนคอยเป็นเบี่ยงล่างให้แก่พวกเขา พวกเขาก็จะมั่นใจในตัวเองมากขึ้นและรู้สึกว่าตัวเองมีอำนาจ ซึ่งปรกเขาคงจะเสพติดความรู้สึกนั้นน่าดูถึงได้คอยแกล้งผมทุกวันแบบนี้

ถึงแม้ว่าผมจะเข้าใจจิตวิทยาพวกนั้นเป็นอย่างดีแต่ผมก็ยังคงไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมเราถึงต้องไปโรงเรียน แคเรียนหนังสือเรียนเองที่บ้านก็ได้แล้ว หลายคนบอกว่าเด็กต้องมาโรงเรียนเพื่อเรียนรู้วิธีการเข้าสังคม แต่ก็เห็นกันอยู่ชัด ๆ ว่าที่โรงเรียนมีแต่การกลั่นแกล้ง การแบ่งแยกชนชั้น การรังเกียจซึ่งกันและกัน มีแต่เรื่องแย ๆ เต็มไปหมด ถ้าเด็กต้องฝึกเข้าสังคมแบบนี้ ไม่ใช่จะเป็นการหล่อหลอมให้พวกเขาโตขึ้นเป็นคนที่ไม่เลวร้ายตามสังคมที่พวกเขาต้องเผชิญอย่างนั้นหรือ

กริ่งงงงงงงงงงงงงงง เสียงกริ่งเรียกเข้าแถวดังขึ้นขัดความคิดของผม ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนที่จะเดินออกจากมุมที่ผมซ่อนตัวอยู่แล้วเดินเข้าโรงเรียนไป

คาบแรกเริ่มขึ้นพร้อมกับคำภาวนาของผม ขออย่าให้อาจารย์ให้จับกลุ่มหรือสั่งงานกลุ่มเลยเถาะนะ แม้มันจะเป็นวิธีสอนทักษะการร่วมมือกับผู้อื่นที่ดีในความคิดของเหล่าอาจารย์ แต่สำหรับเด็กนักเรียนแล้วมันเป็น

การประชันกลุ่มเพื่อนและแบ่งแยกกลุ่มใครกลุ่มมัน และคนที่ไม่มีเพื่อนหรือคนที่อยู่ในกลุ่มที่มีจำนวนสมาชิกเกินและเพื่อนในกลุ่มไม่ค่อยรักก็จะเหลือเป็นเศษ เศษเกินที่ต้องแบกหน้าไปตามหาว่ากลุ่มไหนยังขาดคนหรือไม่ก็จับกลุ่มกันเอง ซึ่งผมที่มีเพื่อนจำนวนคุณยัคก็เป็นหน้าประจำของสมาชิกเศษที่กล่าวไป แม้ว่าผมจะเคยชินแล้วแต่ก็ไม่ชอบการเป็นเศษอยู่ดี มันไม่ใช่ความรู้สึกที่ดีหรอกนะ การพบว่าตัวเองไม่เป็นที่ต้องการนะ ผมยังไม่อยากจะรู้สึกแย่งตั้งแต่วันแรกที่กลับมาเรียน

โชคดีที่สามคาบเข้าพานไปโดยที่ไม่เกิดเรื่องที่ผมกังวล แต่ก็น่าแปลกเช่นกันที่วันนี้ไม่มีพวกหัวโจกจอมเกรประจำโรงเรียนมาอยู่กับผมเลย บางทีพวกเขาอาจจะเบื่อแล้วก็ได้มั้ง ไม่น่าวันนี้อาจเป็นวันดีก็ได้ ผมคิดพลางเดินอย่างเร่งรีบไปยังโรงอาหารทันทีที่เสียงกริ่งหมดเวลาเรียนช่วงเช้าดังขึ้น ผมต้องรีบไปกินข้าวให้เสร็จแล้วรีบไปห้องสมุด การที่เด็กนักเรียนไปกินข้าวคนเดียวโดยที่ไม่มียกกลุ่มเพื่อนไปด้วยจะเป็นที่หมายตาของเหล่าเด็กเกร แม้ผมจะเข้าใจความคิดของพวกเขา แต่การมีคนมาคอยตอแยทุกช่วงเวลาว่างก็น่ารำคาญเป็นที่สุด ผมจึงต้องหนีไปหลบที่ไหนสักแห่ง และห้องสมุดก็เป็นหลุมหลบภัยชั้นเยี่ยมทีเดียว มีที่นั่งให้พักผ่อน มีเครื่องปรับอากาศให้ความรู้สึกเย็นสบายท่ามกลางแดดร้อนยามเที่ยงวัน แดมยังมีหนังสือน่าสนใจมากมายเอาไว้ให้ผมได้พักใจ แต่ความสุขก็มักจะอยู่กับเราไม่นาน ไม่นานที่ผมจะได้อ่านหนังสือจบเล่มเสียงกริ่งบอกเวลาเข้าแถวตอนบ่ายก็ดังขึ้น

คาบแรกของยามบ่ายเป็นวิชาพละ ผมต้องกลับห้องเรียนไปเอาชุดมาเปลี่ยน ถึงแม้ผมจะสงสัยว่าทำไมเราถึงไม่สามารถสวมชุดพละมาเรียนตั้งแต่เช้าได้ แต่ผมก็ไม่กล้าถามใคร ผมจึงคิดเอาเองว่ามันคงเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่มีมานาน ธรรมเนียมยังมีมากกว่านั้นอีกนะพวกผู้หญิง

จะเปลี่ยนชุดพละในห้องเรียน ส่วนพวกผู้ชายต้องไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำ แต่ผมไม่ไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำที่ตึกเรียนหรอกนะ การเอาตัวเองไปอยู่ในห้องปิดสนิทกับพวกที่คอยจ้องจะกลั่นแกล้งตัวเองเป็นโหยงนั้นเป็นทางเลือกที่ไม่ฉลาดเลย ผมจึงหยิบชุดพละและมุ่งหน้าไปยังตึกยิมเก่าที่ไม่มีใครใช้งานแล้ว ถ้าเป็นที่นั่นล่ะก็ผมสามารถไปตึกยิมใหม่ได้ทันเวลาเข้าเรียน แถมยังไม่มีใครเจอตัวผมอีกด้วย

ห้องน้ำชั้นห้าตึกยิมเก่าปกติแล้วจะร้างไร้ผู้คน เนื่องจากไม่ค่อยมีใครเข้ามาทำความสะอาดทำให้มีกลิ่นเหม็นมากแถมยังไกลอีกต่างหาก ผู้คนจึงมักจะหลีกเลี่ยงการมาที่นี่ ทำให้ผมสามารถเปลี่ยนชุดพละได้อย่างสบายใจเสมอๆ แต่วันนี้กลับต่างไปจากทุกที ในขณะที่ผมกำลังจะเปิดประตูเพื่อออกจากห้องน้ำหลังจากที่เปลี่ยนชุดเสร็จแล้ว เสียงของรองเท้าหลายคู่ก็ดังขึ้น ผมจึงต้องละมือจากลูกบิดประตูแล้วรีบขึ้นไปยืนอยู่บนซັกโครกเพื่อซ่อนตัว ถ้าใครมาเห็นผมอยู่ที่นี่แล้วเกิดข่าวลือแปลก ๆ คงไม่ดีแน่ ๆ

“เลิกเสียใจได้แล้วนะ” เสียงหนึ่งดังมาจากนอกห้องน้ำ เสียงที่ผมคลับคล้ายคลับคลาว่าเคยได้ยินจากที่ไหนสักแห่งถึงความสนใจของผมได้

“นายจะให้ฉันเลิกเสียใจอย่างนั้นหรอ นี่พีทินตายไปทั้งคนนะ นายไม่รู้สึกอะไรเลยงั้นหรอ” อีกเสียงตอบกลับด้วยน้ำเสียงจุกเฉียวปนสะอื้น

ใครตายนะ แล้วทำไมสองเสียงนี้ถึงได้คุ่นเหลือเกิน ผมพยายามแอบดูจากช่องว่างระหว่างกำแพงกับผนัง แล้วผมก็พบว่าชายสองคนหนึ่งสูงหนึ่งเตี้ยที่ยืนอยู่หน้ากระจกคือหนึ่งในกลุ่มเด็กเกรทที่ชอบแกล้ง หนึ่งในสูงหนึ่งเตี้ยที่ยืนอยู่หน้ากระจกคือหนึ่งในกลุ่มเด็กเกรทที่ชอบแกล้งและรีดไถเงินผมนั่นเอง

“ฉันก็เสียใจ แต่จะให้อายังไงได้ละ คนก็ตายไปแล้ว เอาเวลาที่เสียใจไปช่วยดูแลยายของพ่อกับแม่แทนพ่อกับแม่ไม่ได้ดีกว่าหรือ” ร่างสูงตอบด้วยความอดทน

“แต่ฉันยังทำใจไม่ได้นี่นา” เจ้าเตี้ยจอมเกเรยังคงร้องไห้ต่อไป

“เฮ้อ” อีกฝ่ายถอนใจอย่างอึดอั้นใจ “ฉันก็ยังทำใจไม่ได้เหมือนกันนั่นแหละ แต่เราก็คงทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว”

มีเพียงเสียงสะอื้นเท่านั้นที่ตอบรับคำของเด็กตัวโย่ง

แล้วทั้งคู่ก็ยืนนิ่ง ๆ ปล่อยให้ความโศกเศร้าและเสียงสะอื้นครอบงำบรรยากาศอยู่พักใหญ่ก่อนที่จะทั้งสองจะเดินออกจากห้องน้ำไปอย่างเงิบ ๆ

แต่ผมยังคงยืนอยู่ตรงนั้นด้วยความตกตะลึง นี่คือนาทีที่วันนี้พวกเขาไม่มารั้งแกผมเลย ที่แท้ก็เป็นเพราะว่าหนึ่งในพวกเขาตายไปแล้ว ที่เหลือเลยไม่มีอารมณ์ทำเรื่องไร้สาระอย่างการรังแกคนอื่นสินะ

น่าแปลกที่ถึงแม้ว่าผมจะรู้ข่าวการตายของเพื่อนร่วมโรงเรียน แต่กลับไม่รู้สึกอะไรเลยนอกจากโล่งใจที่ต่อไปนี้คนที่รังแกผมคงจะน้อยลงเท่านั้น ตอนนี้อะไรในใจของผมเป็นเหมือนทะเลสาบน้ำนิ่งที่มีน้ำหยดหนึ่งหยดลงไป ระลอกน้ำที่เกิดจากน้ำหยดนั้นมีรัศมีวงไม่กว้างและมีไม่กระลอก และเพียงไม่นานน้ำในทะเลสาบก็กลับไปนิ่งสงบเหมือนที่ผ่านมา อาจเป็นเพราะผมจำไม่ได้ว่านายหินคนที่เสียชีวิตไปคือคนไหนในกลุ่มเด็กเกเร หรืออาจเป็นเพราะผมไม่มีความทรงจำที่ดีเกี่ยวกับเขาเลยก็เป็นได้ สิ่งเดียวที่ติดใจผมก็คือชื่อหินของเขา เหมือนว่าผมจะเคยได้ยินชื่อนี้ที่ไหนมาก่อนนะ หรือว่าจะเคยได้ยินชื่อเขาจากกลุ่มเพื่อนของเขาทั้งนั้น

ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก เสียงหัวใจที่เต้นแรงและเร็วมาพร้อมกับเหงื่อที่ไหลชุ่มหน้า ผมกำลังถูกทำโทษให้วิ่งรอบสนามลิบรอบ เนื่องจากผมซ่อน

ตัวอยู่ในห้องน้ำนานเกินไปทำให้มาเข้าเรียนสาย ผมไม่แน่ใจว่าจะสามารถ
 วิ่งได้ครบก่อนหมดคาบเรียนหรือเปล่า จากร่างท่วม ๆ ของผมทุกคนก็น่า
 จะดูออกว่าผมกับการออกกำลังกายเล็กคบกันมานานแค่ไหนแล้ว วิชาที่
 ต้องขยับร่างกายเยอะๆ แบบนี้เป็นยาขมสำหรับผม ถ้าเป็นวิชาวิทยาศาสตร์
 หรือวิชาคณิตศาสตร์จะเข้าทางมากกว่า ก็ผมเคยมีความฝันว่าอยากเป็น
 นักวิทยาศาสตร์นี่นา แต่ก็เลิกคิดไปแล้วละนะ เพราะคุณพ่อกับคุณแม่คง
 ไม่เห็นด้วยแน่ ๆ เพราะพวกท่านอยากให้ผมสืบทอดธุรกิจของครอบครัว
 ผมยังคงวิ่งต่อไปเรื่อย ๆ ในขณะที่คนอื่น ๆ ในชั้นเรียนกำลังจับกลุ่ม
 เตรียมเล่นวอลเลย์บอลกันอยู่ ผมยิ้มในใจเมื่อเห็นแบบนี้ ดีจริง ๆ ที่ถูก
 ทำโทษอย่างน้อยก็ไม่ต้องไปหากกลุ่ม ในวิชาอื่นถึงแม้จะไม่มีใครอยากอยู่
 กลุ่มเดียวกับผม แต่พวกเขาก็ยังฟังผมบ้างเพราะพวกเขาเห็นว่าผมเรียน
 เก่ง แต่ในวิชาที่เป็นจุดด้อยของผมอย่างวิชาพลศึกษา ผมเป็นได้แค่กระสอบ
 ทรายให้พวกเพื่อน ๆ ในกลุ่มระบายความแค้นหลังแพ้เท่านั้น

ผมวิ่งต่อไปด้วยใจที่เบาขึ้น ในขณะที่กำลังจะวิ่งเข้ารอบที่สามเขาก็
 สะดุดกับอะไรบางอย่าง ทำให้ร่างทั้งร่างของผมล้มลงไปกับกองกับพื้น ผมรีบ
 ลุกขึ้นมาเพราะอับอายเกินกว่าจะนอนค้างอยู่แบบนั้น ภายในใจก็ภาวนา
 ว่าขออย่าให้มีใครสังเกตเห็นตอนที่ล้มเลย แต่ทันทีที่ลุกขึ้นยืนได้ เท้าข้าง
 ซ้ายของผมก็เจ็บแปลบขึ้นมาอย่างกะทันหันแล้วทั้งร่างของผมก็ทรุดลงไป
 กองกับพื้นอีกรอบ

ลั้มเหลว ลั้มเหลวอีกแล้ว ผมนอนแผ่หลาเหมอลอยมองเพดาน อยู่เนิ่นนาน ตอนนี้ผมไม่มีแรงจะขยับตัวไม่มีอารมณ์จะทำอะไร แม้ว่าเมื่อก่อนผมจะคิดอยู่แล้วว่าคงออกไปจากที่นี่ไม่ได้ แต่ความหวังเล็กๆ ที่ซ่อนตัวอยู่ในส่วนลึกที่สุดของจิตใจก็กรีดร้องว่าอาจจะยังมีหวัง อยู่ก็ได้ แต่ไม่ว่าผมจะพยายามทดลองเข้าไปในประตูกี่ครั้งก็ตาม ร่างของผมหักทะลุผ่านมวลแสงเหล่านั้นจนหน้าจุ่มพื้นเสียวทุกครั้งไป มาตอนนี้แม้แต่ความหวังที่เหลืออยู่น้อยนิดก็ถูกทำลายจนไม่เหลือชิ้นดี

จะทำอย่างไรต่อไปดี ตอนนี้อากาศของผมมีดมมนไปหมด กลับไปที่โลกเดิมก็ไม่ได้ แม้แต่จะไปเกิดก็ยังไม่ได้เช่นกัน ถึงแม้ผมจะไม่อยากไปเกิดใหม่แต่ผมก็ไม่อยากอยู่ที่นี้ตลอดไป

ทำอย่างไรดี ทำอย่างไรดี ทำอย่างไรดี ตอนนี้อยู่ในหัวผมอื้อไปหมดแล้ว ผมนอนมองกระจกเคลื่อนที่เปลี่ยนรูปไปเรื่อย ๆ พยายามไม่มองลงมายังพื้น ตอนนี้ผมไม่อยากเห็นแสง เห็นประตู เห็นผู้คน หรือเห็นอะไรทั้งนั้น ความรู้สึกไม่อยากจะพุ่งทะลุถึงขีดสุดทำให้ผม

ตัดสินใจหลับตาลง

ผมนอนอยู่แบบนั้นเรื่อย ๆ ไม่คิดจะขยับตัวไปไหน ไม่สนใจว่าผมจะขวางทางใครหรือไม่ ในเมื่อผมยังไม่สนใจตัวผมเลย ผมจะสนใจคนอื่นไปทำไมกัน ตอนนี้ผมไม่สนใจอะไรทั้งนั้น และก็คงไม่คิดจะสนใจสิ่งรอบตัวอีกต่อไป หากไม่ใช่เพราะว่ามีเสียงหนึ่งเรียกผมเสียก่อน

“นายทำอะไรรออยู่นะ”

เส้นเอ็นอักเสบคือสาเหตุที่ทำให้ผมต้องเอาผ้าพันไว้ที่เท้าซ้าย หลังจากที่ผมล้มลงไปกองกับพื้นเป็นครั้งที่สอง อาจารย์ก็สังเกตเห็นอาการจึงสั่งให้เพื่อนร่วมชั้นช่วยกันห้ามผมไปที่ห้องพยาบาลทันที อาจารย์ห้องพยาบาลวิเคราะห์ว่าผมมีอาการเอ็นข้อเท้าอักเสบจึงให้ทายาและพันผ้าที่เท้า แม้จะไม่ร้ายแรง แต่ก็ทำให้เท้าของผมเจ็บและต้องเดินกะเผลกไปอีกนาน แน่หนอนว่าผมต้องใช้มันให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผมใช้อาการบาดเจ็บเป็นข้ออ้างในการนอนห้องพยาบาลจนกระทั่งโรงเรียนเลิกเลยทีเดียว

ถึงแม้ว่าจะต้องเดินกะเผลกช้า ๆ ไปตามทางก็ตามแต่ผมก็กลับบ้านอย่างมีความสุข วันนี้เป็นวันดีจริง ๆ นั่นแหละ ถึงแม้ว่าผมจะเจ็บตัวแต่ก็ได้หยุดเรียนตั้งหลายคาบ การเรียนไม่เคยเป็นปัญหาสำหรับผมอยู่แล้ว ดังนั้นการไม่ต้องเข้าเรียนไปเจอกับนักเรียนคนอื่น ๆ ในห้องสำหรับผมแล้วนับเป็นข่าวดี

ผมเดินชมจนกชมไม่ไปเรื่อย ๆ เพื่อรอให้คุณปู่พอบ้านมารับ ตอนนั้นเองหางตาของผมก็เหลือบไปเห็นก้อนหินสีน้ำตาลแดง

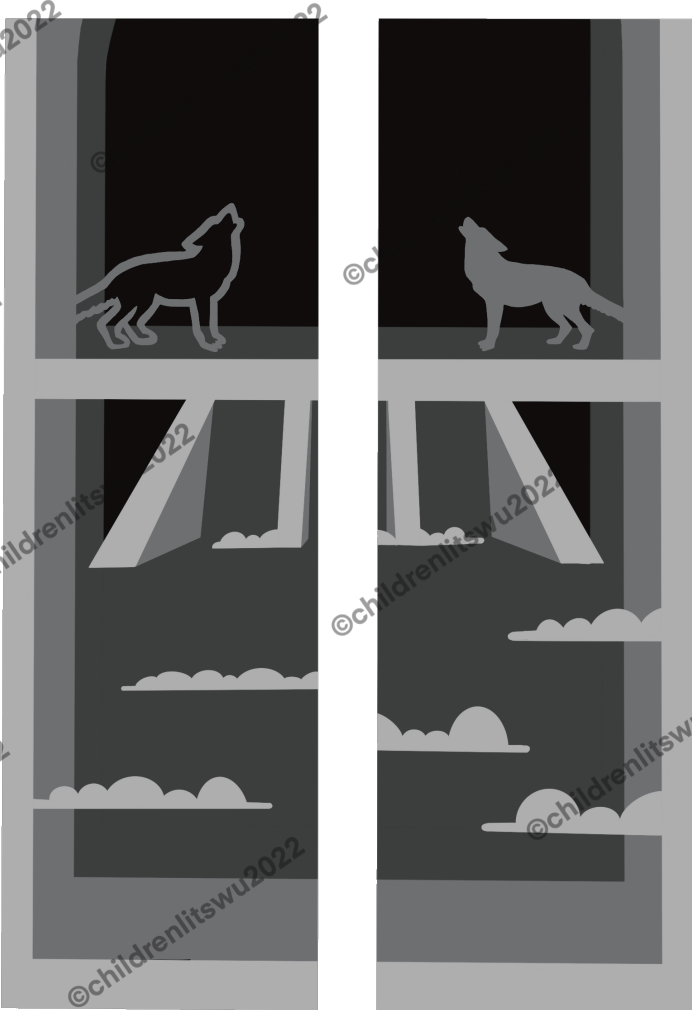
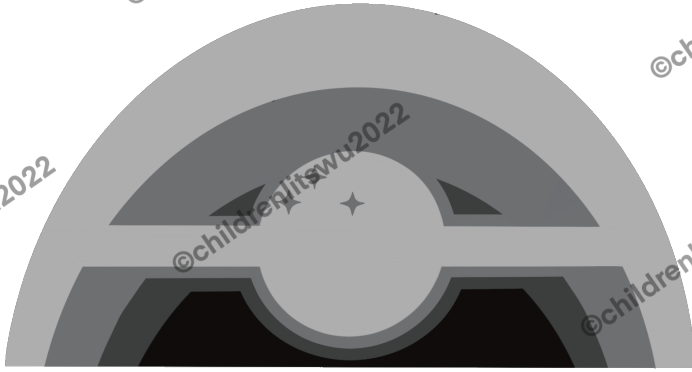
ก้อนใหญ่ก้อนหนึ่ง เมื่อก่อนผมไม่เคยสังเกตเห็นมันเลยเพราะว่าต้อง
รีบหันหน้าก้มตากลับบ้านก่อนที่จะถูกเด็กเกรเห็นเข้า แต่วันนี้ผมต้อง
ค่อย ๆ เดินจึงเห็นมันอย่างชัดเจน

ถึงแม้ว่าผมจะฟังเคยเห็นก้อนหินก้อนนี้เป็นครั้งแรก แต่กลับ
คุ้นเคยกับมันอย่างประหลาด โดยเฉพาะรูปภาพที่ถูกสลักอยู่บนก้อน
หินนี้ มันเป็นภาพมนุษย์กำลังกำลังเฝ้ามองไปยังดวงดาว บางคนยื่น
มอง บางคนนั่งคุกเข่าราวกับกำลังอ้อนวอน แต่บางคนก็กำลังนอน
ด้วยท่าทางที่คล้ายเจ็บไข้ได้ป่วย

ผมหยุดยืนฟังพิจารณาหินก้อนนี้ไปเรื่อย ๆ โดยไม่สนใจ
เวลา ทันใดนั้นเองก็มีเสียงบีบแตรรถยนต์ดังขึ้นติดกันหลายครั้ง เมื่อ
ผมหันหน้าไปตามเสียงก็พบรถยนต์รุ่นเก่าสนิมเขรอะกำลังพุ่งมาทาง
ผม ผมไม่มีเวลาแม้แต่จะตกใจ ผมรีบขยับออกจากจุดที่ยืนอยู่ทันที
แต่ในขณะที่ผมกำลังจะวิ่งหนีนั้น เท้าซ้ายที่แตะสัมผัสพื้นของผมก็
เจ็บแปลบขึ้นมา ร่างทั้งร่างจึงล้มลงและหัวของผมก็ไปชนเข้ากับก้อน
หินที่ผมพียงยืนดูอยู่เมื่อครู่

เลือดที่ไหลลงมาอาบหน้าทำให้ตาของผมพร่าเลือน ผมหัน
ไปมองรถยนต์ที่ขับเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยสติที่อ่อนแรง ในขณะที่
ผมกำลังทำใจและยอมรับว่าคงต้องตายตรงนี้ รถยนต์โกโรโกโสคัน
นั้นก็หักเบี่ยงเส้นทางออกไปจากตัวผม รถยนต์คันนั้นชนกับต้นไม้เข้า
อย่างจัง หลังจากนั้นก็มีชายคนหนึ่งรีบวิ่งออกไปจากรถก่อนที่ไฟจะ
ลุกท่วมรถยนต์ แต่ดวงตาที่พร่าเลือนก็ทำให้ผมเห็นหน้าชายคนนั้น
ไม่ชัดเจน มีเสียงอะอะดังขึ้นมากมายแต่ผมไม่อาจรับรู้อะไรได้อีก
แล้วเพราะตาของผมค่อย ๆ ปิดลงพร้อมกับสติที่เลือนหายไป

กาลักบาท

บทที่ 3

ผลึกหินสีใสสะอาดราวกับผืนน้ำส่องประกายกระทบกับแสงที่ทอดยาวลงมาเป็นสะเก็ดระยิบระยับงดงามจนไม่อาจละลายตาได้ แต่ในขณะที่เดียวกันก้อนหินเจ้าปัญหานี้ก็ทำให้ผมเกิดความรู้สึกว่าวุ่นใจทุกครั้งที่เห็นมัน ผมมองก้อนหินก้อนนี้มานานแล้ว ไม่วลี ต้องบอกว่าผมมองผลึกก้อนนี้ตั้งแต่ได้รับมันมา ผมตัดสินใจไม่ได้ว่าจะทำอย่างไรกับก้อนหินขนาดเท่าปลายนิ้วโป้งนี้ดี ผมจึงทำได้แค่มองมันไปเรื่อย ๆ

ก้อนหินก้อนนี้ผมได้รับมันมาจากชายที่เรียกตัวเองว่า “อัทธม์” เขาเป็นชายที่สูงกว่าผมหนึ่งช่วงหัว ผมเดาจากน้ำเสียงว่าเขาน่าจะเป็นชายวัยกลางคนค่อนข้างแก่ ผมจึงเรียกเขาว่า “ลุงอัทธม์” ในขณะที่ผมนอนหมดอาลัยตายอยากและกำลังลึนหัวงออย่างที่สุดเพราะไม่สามารถหาทางออกไปจากโลกหลังความตายได้ ลุงอัทธม์ก็เข้ามาทักด้วยความสงสัยว่าผมไปนอนทำอะไรอยู่กลางห้อง เมื่อผมเล่าเรื่องการดำรงอยู่ที่ไร้ความทรงจำ ความปรารถนาที่จะกลับไปยังโลกเดิม และความลึนหัวให้เขาฟัง ลุงอัทธม์ก็แสดงท่าทีดีใจเป็นอย่างมาก ลุงอัทธม์ว่าเขาเองก็ต้องการกลับไปยังโลกเดิมของเขาเช่นกันและด้วยความปรารถนา

ทำให้ชายวัยกลางคนใช้เวลาที่มียาวนานคล้ายเป็นนิรันดร์ของเขาในการวิจัยและทดลองวิธีการเดินทางข้ามไปมาระหว่างโลกขึ้นมา และในที่สุด ลุงอัทธก็สร้างแร่หินชนิดหนึ่งขึ้นมาได้ ใช่แล้ว อย่างที่คุณคิดนั่นแหละ แร่หินก้อนนั้นก็คือก้อนหินสีใสที่อยู่ในมือผมนั่นแหละ

‘ในเมื่อเราไม่สามารถปล่อยวางความทรงจำของตัวเองได้ ทำไมเราไม่ปล่อยวางความทรงจำของคนอื่นแทนล่ะ ในเมื่อเราไม่เคยสัมผัสกับความทรงจำเหล่านั้นด้วยตัวเองก็เป็นเรื่องง่ายที่เราจะปล่อยวางใช่ไหมล่ะ’ เขาบอกกับผมแบบนั้นก่อนที่จะเริ่มบรรยายสรรพคุณของผลึกแร่

‘หากมีก้อนหินก้อนนี้นายก็จะสามารถกักเก็บความทรงจำของคนอื่นได้ ขอเพียงพวกเขาเต็มใจเล่าเรื่องของพวกเขาให้นายฟัง’ ลุงอัทธว่า พลางหยิบก้อนหินขึ้นมา ‘ก็คล้ายการบันทึกเสียงละครวิทยุหรือเสียงเล่านิทานนั่นแหละ’

คำถามเกิดขึ้นทันที ‘อัดเสียงหรือ งั้นก็หมายความว่าความทรงจำก็จะยังอยู่กับคนพวกนั้น เราเพียงแค่คัดลอกมันมาอีกชุดใช่ไหม’

เมื่อชายวัยกลางคนได้ยินคำถามของผม เขาก็มองผมด้วยสายตาที่คล้ายจะถามผมว่าทำไมผมถึงโง่งงแบบนี่ ซึ่งผมไม่ชอบสายตาแบบนั้นของเขาเลย

‘ที่ว่าอัดเสียงนะ เป็นการอธิบายให้นายเข้าใจง่าย ๆ ความทรงจำจะเหมือนละครเสียที่ไหนกันล่ะ’ เขาถอนสายตาดออกจากตัวผมแล้วพยายามอย่างใจเย็น ‘ความทรงจำนั้นมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น หากเราเอามาเก็บไว้ในที่ใหม่ ที่เก่าก็จะไม่มีความทรงจำแล้ว เหมือนเราย้ายที่เก็บของนั่นแหละ’

คำตอบของเขาทำให้ผมประหลาดใจ ผมจึงโพล่งออกไปทันทีว่า ‘ถ้าอย่างนั้นแล้วคนที่ถูกเอาความทรงจำไปล่ะ พวกเขาจะเป็นอย่างไร

เมื่อไม่มีความทรงจำเหลืออยู่’

‘จะเป็นอย่างไร’ เขายิ้มเยาะคำถามของผมครั้งหนึ่ง ‘ก็มีความสุขขึ้นนะสิ เพราะพวกเขาจะได้รับการปลดปล่อยจากความทุกข์ทรมานในอดีตที่ไม่อาจลืมเลือนได้’ หลังจากนั้นลุงอัศวก็เสริมขึ้นมาว่า ‘ไม่แน่ว่าทั้งนายและเจ้าของความทรงจำอาจจะสามารถก้าวผ่านประตูไปพร้อมกันก็เป็นได้’

โกหก ผมรู้ว่าเขาโกหก คนไม่มีความทรงจำจะมีความสุขได้อย่างไร ดูอย่างผมสิ ไม่ใช่ว่าที่ต้องทนทุกข์อยู่ทุกวันนี้เพราะปราศจากความทรงจำหรือ ถ้ามีความทรงจำล่ะก็ผมอาจจะรู้ก็ได้ว่าทำไมถึงอยากกลับไปโลกเดิมนานนี้ หากผมเข้าใจสาเหตุที่ทำให้เกิดความต้องการล่ะก็ผมอาจจะทำได้เต็มทีกว่านี้ และไม่แนบงที่ผมอาจจะมีความสุขมากกว่านี้

เมื่อชายคนนั้นเห็นผมนั่งไปนาน เขาจึงกล่าวกับผมว่า ‘นายจะทำหรือไม่ก็แล้วแต่นาย ถ้าตัดสินใจได้แล้วก็ไปเก็บความทรงจำมาแล้วไปหาลุงตรงโน้นก็แล้วกัน’ เขาชี้ไปยังจุดหนึ่งของห้องโถง ตรงนั้นมีคนไม่มากนัก

ก่อนจะไปเขาอัดหินแร่ก้อนหนึ่งใส่ในกำมือผม แล้วก็มั่วลวงกระซิบกับผมว่า ‘อย่าลืมนะว่าไม่ใช่แค่นายกับลุงที่อยากกลับไปยังโลกเดิมนะ ยังมีคนอื่นอีกมากที่อยากกลับไปยังโลกเดิมของพวกเขา หากนายไม่ตกลงร่วมมือ ลุงก็ยังมีทางเลือกอีกมาก แต่นายนะมีลุงเป็นทางเลือกแค่เพียงทางเดียว ทางอื่นนายล้มเหลวมาหมดแล้วนี่’

ผมยื่นกำพลีหินแน่นอยู่นานจนรู้สึกว่ามีมือของผมถูกก้อนหินที่มั่วลวงจับไปหมด รู้สึกเหมือนถูกตบจนหน้าชา อยากจะเถียงแต่ก็เถียงไม่ออก เพราะมันจริงอย่างที่เขาวา ผมมีเขาเป็นทางเลือกเดียวจริง ๆ

ผมต้องใช้เวลาอยู่นานกว่าที่จะสามารถออกไปจากตรงนั้นได้ และตั้งแต่ตอนนั้นความโกลาหลก็เข้าปกคลุมสมองของผมราวกับว่ามีสัตว์ป่า คลุ้มคลั่งสองตัวกำลังต่อสู้กันอยู่ ตัวแรกเป็นสัตว์ร้ายที่มีขนสีขาวยาวสะอาด คล้ายสำลี ตัวของมันใหญ่โตแต่ก็ดูหะโหะ เกิดมาจากความคิดด้านดีของผม เหตุผลที่ทำให้เจ้าสัตว์ป่าตัวนี้ยืนหยัดที่จะต่อสู้คือความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่ตะโกนบอกผมด้วยเสียงที่แหบห้าวว่า ‘นายไม่ควรแย่งชิงความทรงจำของคนอื่นมาเพื่อทำให้ตัวเองสมปรารถนา นายก็รู้ดีที่สุดนี้น่าว่าการไม่มีความทรงจำมันทรมาณแค่ไหน นายอยากให้คนอื่นเจอเรื่องโหดร้ายเหมือนนายหรือไง’ ฟังดูแล้วเหมือนเป็นอุดมคติของคนดีแต่ยากที่จะทำตาม ส่วนสัตว์ร้ายตัวที่สองคล้ายกับว่ามันเกิดมาเพื่อคัดค้านเจตนาของเจ้าตัวขาว จึงมีรูปร่างที่ตรงกันข้ามกับเจ้าสัตว์ป่าตัวแรกโดยสิ้นเชิง สัตว์คลุ้มคลั่งตัวที่สองมีขนสีดำราวกับหลุมลึกที่ไร้จุดสิ้นสุด เสียงกระซิบเล็กแหลมบาดหูของมันที่เหมือนกับมาจากความคิดเบื้องลึกของมนุษย์สามัญบอกกับผมว่า ‘นายไม่เหลือทางอื่นแล้ว การได้กลับไปโลกเดิมเป็นที่สุดแห่งความปรารถนาของนายไม่ใช่หรือ อีกไม่กี่ก้าวก็จะเป็นจริง เรื่องของคนอื่นจะเป็นอย่างไรก็ไม่เกี่ยวกับนาย นายคงไม่อยากจะอยู่ที่นี้ไปชั่วนิรันดร์หรอกใช่ไหม’ ฟังดูทั้งชั่วร้ายและน่าหลงใหลแค่หลงไปกับคำเกี้ยวกล่อมของมันเพียงนิดเดียวก็หมดหนทางถอนตัว

ตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงตอนนี้เวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้วผมก็ไม่อาจรู้ได้ แต่เจ้าสัตว์ร้ายทั้งสองในหัวของผมยังคงมีชีวิตและต่อสู้กันอยู่ พวกมันทั้งกัดทั้งดึงทั้งทิ้งจนตามตัวมีแต่บาดแผลและคราบเลือด แต่ถึงกระนั้นก็ยังไร้ซึ่งบทสรุป ทันทึที่ฝ่ายหนึ่งได้เปรียบอีกฝ่ายก็จะหาทางโต้กลับทันที เป็นแบบนี้อยู่นาน จนกระทั่งผมปล่อยให้พวกมันสู้กันไปในขณะที่ตัวเองนอนเหม่อมองท้องฟ้าเปลี่ยนฉากไปเรื่อย ๆ ประตูปรากรกฏขึ้นรอบ

แล้วรอบเล่า มีคนที่ได้ไปโลกใหม่คนแล้วคนเล่า เวลาผ่านไปเนิ่นนาน จนในที่สุดก็มีผู้ปราศัย เจ้าตัวร้ายตัวนั้นล้มลงนอนกองอยู่กับพื้น ในขณะที่ผู้มีชัยเหยียบขึ้นไปยืนบนร่างของมันแล้วกู่ร้องประกาศชัยชนะ ตอนนั้นผมคิดได้แล้วว่าจะทำอย่างไรต่อไป

บาดแผลที่ถูกฟันที่หัวทำให้ผมมีนิ้วหัวเล็กลง แต่ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการออกจากโรงพยาบาล ตั้งแต่ที่ผมถูกหามมาที่โรงพยาบาลด้วยอาการหัวแตกและเสียเลือด เวลาที่ผ่านไปหลายชั่วโมงแล้ว ตอนนี้อยู่ในห้องฟลูออโรสโคปที่เคสสว่างถูกผืนผ้านามราตรีปกคลุมจนมืดไปทุกหนทุกแห่ง ผมมองท้องฟ้าที่พร่างพรายไปด้วยแสงดาวในขณะที่ยื่นรอให้คุณปู่ที่บ้านมารับกลับบ้าน แสงที่ส่องประกายระยิบระยับจับตาทำให้ผมประหลาดใจ ดวงดาวดวงงามได้ขนาดนี้เชียวหรือ ผมไม่เคยดูมันจริงๆ จังๆ แบบนี้เลยสักครั้งเดียว ผมเฝ้ามองด้วยใจที่สงบสุข อาจเป็นเพราะแสงสว่างเล็กๆ ของดวงดาวหรืออาจเป็นเพราะความงดงามของมันที่ทำให้ผมรู้สึกได้ถึงความสุข เพราะแบบนี้รีเปลาณะผู้คนถึงได้ชอบมองดวงดาว เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมาสมองของผมก็พาลไปคิดถึงหินแกะสลักที่ผมเห็นเมื่อตอนเย็น คนสมัยโบราณก็ชอบเฝ้ามองดวงดาวเหมือนกันสินะ พวกเขาเฝ้ามองดวงดาวเพราะเชื่อมั่นสวยงาม หรือว่ามีเหตุผลอื่นกันนะ

ปิด เสียงบีบแตรดังขึ้นขัดความคิดของผม เมื่อผมหันไปมองตามเสียงก็พบกับรถยนต์คันที่คุ้นเคยและคนขับที่คุ้นเคย คุณปู่ที่บ้านนั่นเอง

ผมทิ้งภาพตระการตาไว้เบื้องหลังแล้วเดินไปขึ้นรถ ในที่สุดวันที่ยาวนานก็ผ่านพ้นไปเสียที

แสงแดดอุ่น ๆ ส่องผ่านเปลือกตาเข้ามาทำให้ผมรู้สึกตัวตื่น ผมนอนเหม่อมองแสงอาทิตย์อย่างสะลึมสะลือ แสงแดดที่ส่องผ่านไปไม่มีเสียงวอนจนกลายเป็นเงาระยิบระยับที่หน้าต่างชวนให้รู้สึกสงบสุข แสงแดดยามเช้ามักทำให้ผมรู้สึกอบอุ่นเสมอ เดี่ยวนะ แสงแดดงั้นหรือ ผมลุกขึ้นตัวขึ้นมาจากเตียงด้วยความเร่งรีบ สายแล้ว สายแล้ว ฟ้าสาางขนาดนี้แล้วยังอยู่บนเตียงอยู่เลย จะไปโรงเรียนทันได้อย่างไร ผมไม่ยอมไปเข้าแถวสำหรับคนสายหรอกนะ ประวัติการศึกษาของผมตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมานี้ไม่เคยมีคำว่าเข้าเรียนสายเลยสักครั้ง ถ้าต้องไปสายในวันนี้คงเสียประวัติแน่ๆ แกรมยังน่าอายอีกต่างหาก เพราะจะต้องถูกคนทั้งโรงเรียนจับจ้อง ทำให้คุณปู่พอบ้านถึงไม่ปลุกผมกันนะ ปกติถ้าผมตื่นสายคุณปู่พอบ้านจะต้องปลุกนี่นา ผมคิดพลางรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เร็วที่สุด แล้วก็รีบคว้ากระเป๋านักเรียนที่ยังไม่มีเวลาได้จัดลงไปยังชั้นหนึ่ง ที่นั่นเองผมได้พบกับคุณปู่พอบ้านที่กำลังเตรียมอาหารเช้าให้ผมอยู่

“ตื่นแล้วหรือครับคุณหนู วันนี้มีของโปรดของคุณหนูด้วย คุณหนูอยากรับประทานอาหารเลยหรือเปล่าครับ” คุณปู่พอบ้านกล่าวทักทายทันทีที่เห็นผม

“ไม่ทันแล้วครับ” ผมตอบกลับอย่างเร่งรีบ “คุณปู่ช่วยขับรถไปส่งผมที่โรงเรียนตอนนี้เลยได้ไหมครับ ผมสายแล้ว”

คุณปู่พอบ้านชะงักไปเล็กน้อยก่อนที่จะหันมามองผมด้วยความตกใจ “วันนี้คุณหนูมีกิจกรรมที่โรงเรียนหรือครับ ขอโทษครับ ผมไม่ทราบจริง ๆ ผมคิดวันเสาร์คุณหนูไม่มีเรียนจึงไม่ได้ไปปลุก”

เดี๋ยวนะ “วันนี้วันเสาร์หรือครับ” ผมถามออกไปด้วยความ

ตกใจไม่แพ้กัน

“ใช้ครับ” คุณปู่พ่อบ้านตอบขณะที่กำลังจะเดินออกไป “ผมจะรีบไปเตรียมรถให้ นะครับ”

“เดี๋ยวนะครับ ผมไม่มีเรียนวันเสาร์ครับ” ผมรีบห้าม “ผมนึกว่าวันนี้เป็นวันธรรมดา”

ให้ตายสินี่ผมจำวันผิดหรือ การที่ต้องอยู่โรงพยาบาลหลายวันกับการหมดสติไปหลายชั่วโมงทำให้ผมสับสนวันคืนได้ขนาดนี้เลยหรือนี่

“นั่นก็รับประทานอาหารเช้าเถอะครับ” คำพูดที่ออกมาจากความโล่งใจของคุณปู่พ่อบ้านทำให้ผมหลุดจากภวังค์จางคิด

ผมนั่งลงที่โต๊ะอาหารแล้วเริ่มลงมือรับประทานอาหารเช้าอย่างที่คุณปู่พ่อบ้านบอกวันนี้มีแต่ของโปรดจริง ๆ ด้วย ผมเคี้ยวอาหารช้า ๆ ค่อย ๆ สัมผัสรสชาติของอาหารที่กระจายทั่วปากช้า ๆ นานแค่ไหนแล้วนะที่ผมไม่ได้ค่อย ๆ ลิ้มรสอาหารอย่างละเมียดละไมขนาดนี้ ตอนที่เข้าโรงพยาบาลก็ต้องกินแต่อาหารจืด ๆ ไร้รสชาติ หลังจากนั้นก็มีเรื่องให้ต้องกังวลมากมายจนผมไม่สามารถรับรู้ถึงรสชาติของอาหารได้เลย ระหว่างที่กำลังปลอบปล้ำกับรสชาติอาหารและรสชาติแห่งความสงบสุขอยู่นั้นเองก็มีเสียงอีกทีก็โครมดังขึ้นมาจากนอกบ้าน ผมกินข้าวต่อไปโดยที่ไม่ได้สนใจอะไรมากนัก เดียวเสียงเหล่านั้นก็คงจะเงียบหายไปเอง แต่จนแล้วจนรอดเสียงความวุ่นวายก็ไม่หายไปเสียที ผมจึงตัดสินใจที่จะออกไปดูหลังจากที่กินอาหารเช้าเสร็จแล้ว

ทันทีที่ออกไปนอกบ้าน ผมก็เห็นบรรดาแม่บ้านที่ทำงานบ้านของผมและเพื่อนบ้านต่างก็กำลังมุงดูอะไรบางอย่างอยู่ ข้างบ้านของผมเป็นพื้นที่รกร้างมานานมากตั้งแต่ก่อนผมเกิดเสียอีก ไม่มีใครรู้ว่าทำไมพื้นที่นี้

ถึงไม่มีใครเข้ามาอาศัยทั้งที่อยู่ใจกลางเมือง หลายคนคาดเดากันไปหลากหลายสาเหตุ แต่เหตุผลที่มีคนพูดถึงกันมากที่สุดก็คือ สถานที่นี้มีคำสาปอยู่ ถ้าใครเข้าไปยุ่งยามกับสถานที่แห่งนี้จะต้องพบกับจุดจบที่เลวร้าย ถึงแม้มผมจะไม่เชื่อเรื่องคำสาปหรืออะไรก็ตามที่พิสูจน์ไม่ได้ทางวิทยาศาสตร์ แต่หลายคนที่ทำงานอยู่ที่บ้านของผมและคนที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงส่วนใหญ่เชื่อเรื่องนี้ทำให้พวกเขาไม่เสียดายเข้ามาในพื้นที่แห่งนี้เลย ส่วนคนที่ไม่เชื่อเรื่องพวกนี้แบบผมก็ไม่มีอะไรอะไรรักกับที่นี่ สถานที่แห่งนี้จึงไม่มีใครเข้ามาเลย การที่มีคนมารวมตัวกันในพื้นที่ที่รกร้างแห่งนี้แบบวันนี้จึงเป็นเรื่องที่แปลกมาก

เมื่อเข้าไปใกล้ผมก็ได้ยินเสียงพูดคุยหลากหลายเสียงหลายเนื้อหาตั้งระงมไปหมด ทุกคนต่างพูดกันไปต่าง ๆ นานา แต่ที่เหมือนกันก็คือทุกคนเชื่อว่ามันเป็นคำสาป เป็นไปไม่ได้หรอก ผมค้านอยู่ในใจ คำสาปไม่มีจริง แต่มันเกิดเรื่องประหลาดพิสดารอะไรขึ้นกันแน่ะ ทุกคนถึงได้คิดว่าเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติกันหมด ด้วยความสงสัยผมจึงเดินฝ่าฝูงชนและชะงักหน้าเข้าไปดู

ภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าผมคือภาพของพื้นดินรกร้างที่ถูกทุ่งหญ้าสูงท่วมหัวเข้ายึดครอง แต่น่าแปลกคือผืนหญ้าที่แต่เดิมควรฟูฟ่องปกคลุมทั่วผืนดินกลับแหวกเป็นหย่อม ๆ หลายจุดคล้ายถูกใครบางคนตัดเสียจนเห็นเตียน บางจุดมีร่องรอยของของการถูกขุดเป็นหลุมเล็กหลุมใหญ่มากมาย ใจกลางของหญ้าที่เว้าแหวกจุดหนึ่งมีก้อนหินสีน้ำตาลแดงก้อนหนึ่งตั้งอยู่ บนเปลือกหินมีภาพของหมีตัวใหญ่กระโดดออกมาจากดวงดาวสลักเอาไว้ ถึงแม้ว่าจะถูกสลักด้วยสีแดงเพียงสีแดงแต่ภาพก็ยังดูสวยงามเปี่ยมไปด้วยมนต์ขลัง น่าเสียดายที่มีร่องรอยขีดข่วนจากการพยายามทำลายหลงเหลืออยู่บนก้อนหิน ทำให้ภาพวาดโบราณนี้เสื่อม ความงดงาม

กาสิกบาท

ลง

ก้อนหิน ก้อนหินอีกแล้วหรือ ผมคิดด้วยความประหลาดใจ ทำไมช่วงนี้เวลาเกิดอุบัติเหตุหรือเรื่องแปลก ๆ ทั่วไปถึงต้องมีก้อนหิน ที่เหมือนหลักศิลาแบบนี้เข้ามาเกี่ยวข้องทุกที แถมยังอยู่ในสภาพที่ถูกทำลายแล้วทุกก้อน อีกต่างหาก เหมือนกับว่าก้อนหินเหล่านี้แหละคือจุดมุ่งหมายของการก่อวินาศกรรมอะไรสักอย่างที่ผมก็ไม่สามารถจินตนาการได้ ความคิดนี้ทำให้ผมสะดุดใจ จุดมุ่งหมายของการก่อวินาศกรรมนั้นหรือ อาจจะเป็นไปได้ก็ได้ ไม่น่าก้อนหินพวกนี้อาจจะมีความหมายพิเศษอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ก็ได้ ผมรีบกลับเข้าบ้านเพื่อเตรียมตัวออกไปข้างนอกอีกครั้ง มีเรื่องที่ผมต้องตรวจสอบให้แน่ใจ

“สวัสดีครับ” ผมเดินเข้าไปทักช่างเงาที่นั่งอยู่เงียบ ๆ ที่มุมเล็ก ๆ มุมหนึ่ง ผมไม่แน่ใจว่าทำไมผมถึงเลือกเข้ามาพูดคุยกับเขาจากร่างเงาหลายแสนหลายล้านร่าง อาจเป็นเพราะเขาดูเข้าท่าง่ายหรืออาจเป็นเพราะบรรยากาศรอบตัวเขาทำให้คนมองรู้สึกอบอุ่นก็ได้ที่ทำให้ผมตัดสินใจแบบนี้ โชคดีหรือโชคร้ายของเขากันนะ

ช่างเงาตรงหน้าหันมามองผมแวบหนึ่งก่อนจะเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงที่แหบแห้งคล้ายคนแก่แต่ก็ฟังดูใจดีว่า “สวัสดี มีเรื่องอะไรรี”

“ไม่มีอะไรครับ” ผมรีบตอบกลับไป “ผมเพียงแค่มีเรื่องอยากสอบถามคุณเล็กน้อย”

“เรื่องอะไรรี” เสียงที่ราวกับคุณปู่ใจดีถามกลับมา

เมื่อเห็นดังนั้นผมจึงโพล่งสิ่งที่ต้องการรู้ออกไป “คุณมาทำอะไรที่นี่หรือครับ”

“หือ” เขามองผมด้วยความประหลาดใจ “ก็ตายแล้วถึงต้องมาอยู่ที่นี่ไงล่ะ เธอไม่รู้เรื่องนี้หรือ”

“เปล่าครับเรื่องนั้นผมรู้ดี” ผมรีบปฏิเสธด้วยเสียงดัง “ผมแค่อยาก

รู้ว่าอะไรทำให้คุณยังอยู่ที่นี้นะครับ”

“พอดีผมคิดว่าหากรู้เรื่องราวของคนอื่นผมอาจจะปล่อยวางอดีตของตัวเองได้ง่ายขึ้นนะครับ” ผมรีบเสริมทันทีที่เห็นว่าเขามองผมด้วยสายตาแปลก ๆ “แต่ถ้าคุณไม่อยากจะเล่าก็ไม่ใช่ไรนะครับ”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า” ชายชราตรงหน้าหัวเราะพลางกล่าวอย่างใจดีว่า “ไม่เป็นไรหรอกฉันไม่ถือ ถ้าเธออยากรู้จริง ๆ ฉันจะเล่าให้เธอฟัง”

“เรื่องมันเกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้ว” เขาถอนหายใจพลางเหม่อมองขึ้นไปบนเพดานกระจกสี แต่แม้ว่ากระจกสีจะฉายภาพดงามแค่ไหนมันก็ไม่ได้สะท้อนอยู่ในดวงตาของชายชราเลย คล้ายกับว่าดวงตาของเขากำลังเฝ้ามองบางอย่าง บางอย่างที่ผ่านมาแล้วเนิ่นนาน ผ่านไปพักใหญ่เขาถึงพูดต่อเหมือนกับว่าเขาจบการระลึกอดีตแล้ว “ในตอนนั้นฉันยังเป็นแค่เด็กหนุ่มจวน ๆ คนหนึ่ง ฉันใช้ชีวิตเพียงแค่นี้ผ่านไปวัน ๆ โดยที่ไม่ได้สนใจอะไร แต่แล้ววันหนึ่ง” เขาเว้นวรรคพลางถอนหายใจ

“แต่แล้ววันหนึ่ง” ร่างเงาคูณปู่ทวนคำเดิมซ้ำ “ฉันก็ได้พบรับลูกสาวเศรษฐีคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าฉันจะจนและเป็นแค่ชายหนุ่มธรรมดา ๆ คนหนึ่ง แต่เธอก็ไม่ได้สนใจ เธอตัดสินใจแต่งงานกับฉันโดยที่ไม่สนใจคำคัดค้านของคนรอบข้าง” เมื่อพูดถึงตรงนี้ชายชรา ก็เผยยิ้มออกมา มันเป็นรอยยิ้มที่สวยงามที่สุดเท่าที่ผมได้เห็นตั้งแต่มายังโลกแห่งนี้

“เราสองคนช่วยกันสร้างครอบครัวและสร้างเนื้อสร้างตัวจากศูนย์ ตลอดเวลาที่ผ่านไปฉันมีความสุขมากที่ได้ใช้ชีวิตร่วมกับเธอ เพียงแต่เสียดาย” เขาถอนหายใจออกมาอีกครั้งหนึ่ง “เสียดายที่ตอนยังมีชีวิตอยู่ ฉันใช้เวลาร่วมกับเธอน้อยเกินไป มีหลายอย่างเข้ามาขโมยเวลาที่ฉันจะได้ใช้ร่วมกับเธอไป ทั้งงาน การเลี้ยงลูก การพบปะสังสรรค์คนอื่น แล้วเวลาก็หมดลงโดยที่ไม่ทันได้ตั้งตัว ฉันตายเสียแล้ว” รอยยิ้มของชายผมสี

ดอกเลาเปลี่ยนเป็นความเศร้าสร้อย “ฉันจึงมารอเธออยู่ที่นี้ เมื่อเธอมาถึง
แม้เวลาที่เราจะได้ใช้ด้วยกันอาจจะมียีกไม่เยอะ แต่เราก็จะได้ไปเกิดพร้อม
กัน”

มีบางอย่างที่ผมสงสัย “ในบรรดาเงาเยอะเยอะมากมายขนาดนี้ คุณจะ
จะรู้ได้อย่างไรว่าเธอคือคนไหน”

“รู้สิ” คุณปู่กล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นใจ “ฉันไม่เคยลืมเธอเลย ถ้าเห็น
ต้องจำได้ทันทีแน่นอน เมื่อเธอมาฉันจะรู้ได้ในทันทีแน่นอน”

ผมตกใจคำตอบของคุณปู่ เขาเอาความมั่นใจมาจากไหนมากมาย
ขนาดนี้กันนะ เพียงแต่ น่าเสียดาย ผมจมอยู่กับเสียดายจนไม่สามารถพูด
อะไรได้มากไปกว่าคำว่า “ขอบคุณครับ” แล้วรีบเดินจากมา

เมื่อเดินออกมาไกลพอสมควรผมก็หยุดยืนอยู่กับที่ มือที่กำแน่น
ตั้งแต่ก่อนเข้าไปเริ่มต้นบทสนทนาคลายออกมาเผยให้เห็นก้อนหินสีใสที่อยู่
ในมือ สวยงามเหมือนตอนที่ผมเห็นมันครั้งแรก ตอนนั้นเองที่ผมสังเกตเห็น
ความเปลี่ยนแปลงของคริสตัลที่แต่เดิมเป็นสีใส มันค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีเข้ม
ขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งกลายเป็นสีดำไร้ประกาย

น่าเสียดาย ความรู้สึกนี้ยังคงวนเวียนอยู่ในใจผม น่าเสียดายที่ถึง
แม้คุณปู่จะมีความรักหรือความมั่นใจมากแค่ไหน แต่ต่อแต่นี้ไปเขาก็คงจำ
เรื่องในอดีตไม่ได้แล้วละ จะจำได้ได้อย่างไรในเมื่อผมขโมยความทรงจำ
ของเขามาแล้ว ริมฝีปากของผมยกขึ้นราวกับมันกำลังยิ้มเยาะผู้เป็นเจ้าของ

แต่ผมเองก็ไม่ได้มีทางเลือกอื่นเหมือนกัน ผมหาเหตุผลให้ตัวเอง
อย่างไรผมก็ต้องกลับไปยังโลกเดิมให้ได้ ไม่ว่าจะต้องทำอะไรหรือแลกด้วย
อะไรก็ตาม ต่อให้ต้องทำเรื่องโหดร้ายกว่านี้หรือต้องขายวิญญาณให้ปีศาจ
ผมก็ต้องกลับไปให้ได้ ดังนั้นผมจึงจำเป็นต้องร่วมมือกับชายคนนั้น

กาลกบาท

ชายที่เรียกตัวเองว่าอัศวินคนนั้น

หลังจากที่ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับก้อนหินมาหลายชั่วโมง ผมก็ได้พบว่าเหล่าก้อนหินที่ผมพบนั้นถูกสร้างมานานตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว อีกทั้งยังถูกสร้างมาจากหินหลายชนิดกระจายไปตามที่ต่าง ๆ ของเมือง แต่ก็ไม่ได้มีความสำคัญหรือคุณค่าอะไรทั้งในแง่ประวัติศาสตร์และโบราณคดี แถมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงผังเมืองและการก่อสร้างตึกรามบ้านช่องต่าง ๆ ทำให้ก้อนหินเหล่านี้ถูกบดบังด้วยบ้านเรือนและสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ จนไม่มีใครสนใจพวกมัน ทำให้ถึงแม้จะมีคนพบเห็นแต่ก็คงคิดว่าเป็นเพียงก้อนหินธรรมดา ๆ ก้อนหนึ่งไม่ใช่วัตถุโบราณที่มีความสำคัญอะไร ทำไมของที่ถูกลืมมองข้ามได้ง่ายแบบนี้ถึงได้ตกเป็นเป้าในการทำลายกันนะ

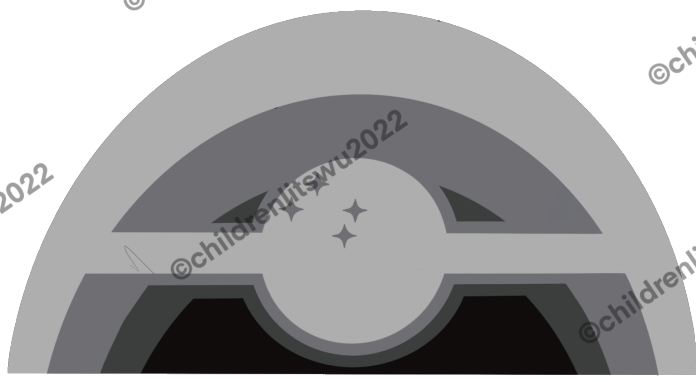
แต่อย่างไรเสียมันก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับผม แถมต่อให้พูดไปก็คงไม่มีใครเชื่ออยู่ดี การเข้าไปยุ่งเรื่องของคนอื่นไม่ใช่นิสัยของผม ในเมื่อรู้เรื่องที่ต้องการแล้วก็ไม่มึ่ธุระอะไรกับเรื่องนี้อีก ผมหยิบกระเป๋าขึ้นมาแล้วเดินออกจากห้องสมุด ในระหว่างที่กำลังเดินไปตามทางที่ทอดยาวไปสู่บ้านของผมด้วยความสบายใจนั่นเอง หางตาก็เหลือบไปเห็นทางอีกเส้นหนึ่ง ป้ายบอกทางแสดงให้เห็นว่าปลายทางของถนนเส้นนี้คือเขื่อน เขื่อนนั้นหรือ ไม่ได้

ไปมานานแล้วนะ และไปดุกก่อนกลับบ้านดีกว่า

อาจจะเป็นเพราะว่าผมมาถึงเพื่อนตอนที่เย็นมากแล้วทำให้บริเวณเพื่อนร้างไร้ผู้คน ผมเดินเล่นอยู่ที่นั่นพักหนึ่งก่อนที่จะตัดสินใจกลับบ้าน ทันใดนั้นเองเสียงหวูดดังขึ้นมาแต่ไกล สัญญาณแบบนี้คือสัญญาณการปล่อยน้ำออกจากเขื่อนนี่นา ผมตกใจมากจนทำอะไรไม่ถูก ผมรีบวิ่งออกจากตรงนั้นเร็วที่สุดหวังว่าจะออกจากที่นี่ได้ทันก่อนที่น้ำในเขื่อนจะถูกปล่อยออกมา

ในขณะที่ผมกำลังวิ่งอยู่นั้น ขาข้างซ้ายที่ยังไม่ทันจะหายดีก็ไปสะดุดกับอะไรบางอย่างเข้า ทำให้ร่างของผมเสียหลักจนเข้าไปใกล้กับสันเขื่อน ผมพยายามที่จะคว้าราวกันเอาไว้แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว ร่างของผมพลัดตกลงไปใน เขื่อนที่กักเก็บน้ำไว้

อึดอัด ทรมาน ความรู้สึกต่างๆ โถมเข้ามาในใจพร้อมกับน้ำที่ไหลเข้ามาในปอดของผม และทันทีที่อากาศในร่างถูกแทนที่ด้วยน้ำ ร่างของผมก็ดำดิ่งลงไปยังก้นเขื่อนอย่างรวดเร็ว เมื่อร่างของผมสัมผัสพื้นของเขื่อน สายตาที่เริ่มพร่าเลือนของผมก็ปะทะเข้ากับก้อนหินสีน้ำตาลแดงอีกก้อนหนึ่ง ก้อนหินก้อนนี้มีรูปหมีตัวใหญ่เดินไปหาหมีตัวเล็กถูกสลักเอาไว้ นั่นคือสิ่งสุดท้ายที่เห็นก่อนที่ดวงตาของผมจะมัวเกินกว่าที่จะสามารถมองเห็นภาพได้ หลังจากนั้นสติของผมก็หลุดลอยไปพร้อมกับความคิดหนึ่งที่โผล่เข้ามาในหัวของผม ก้อนหินอีกแล้วอย่างนั้นหรือ

บทที่ 4

แม้ว่าอาฟวิวิทัทศน์หลังจากรถที่เคลื่อนตัวไปเรื่อย ๆ จะชวนให้รู้สึกเพลิดเพลิน แต่ก็ไม่ได้ทำให้ผมอารมณ์ดีขึ้นเลยแม้แต่นิดเดียว การเดินทางจากโรงพยาบาลกลับไปบ้านในครั้งนี้ทำให้ผมไม่สบายใจเอาเสียเลย เข้าโรงพยาบาลสามครั้งในหนึ่งเดือน บอกใครก็คงไม่มีใครเชื่อแน่ แถมยังเป็นการบาดเจ็บที่ทรมานทุกครั้งเสียด้วย โดยเฉพาะครั้งสุดท้ายที่ผมจมน้ำเกือบตาย คุณปู่ที่บ้านบอกว่าเขื่อนที่ผมไปนั้นเป็นเขื่อนเก่าที่ไม่มีใครใช้แล้วจึงไม่มีเจ้าหน้าที่ประจำการอยู่ ส่วนสาเหตุที่ทำให้เสียงสัญญาณกรปล่อยน้ำดังขึ้นเป็นเพราะมีใครบางคนลักลอบเข้ามาปล่อยน้ำออกจากเขื่อน โชคดีที่น้ำมีอยู่ไม่มากและไหลออกมาเร็วรางของผมจึงไม่ได้จมนานนัก ทำให้ผมหมดสติไปเท่านั้น ชาวบ้านที่รีบมาดูเพราะได้ยินเสียงสัญญาณจึงมาพบผมเข้าและทำให้ช่วยชีวิตผมไว้ได้ทันเวลา ไม่มีใครรู้ว่าทำไมเขถึงปล่อยน้ำออกมา เพราะหลังจากที่เขาก่อการเสร็จคน ๆ นั้นก็หายตัวไปเลย แต่ผมคิดว่าผมรู้แน่ คนที่ปล่อยน้ำจะต้องเป็นคนเดียวหรือกลุ่มเดียวกับพวกที่ก่ออุบัติเหตุที่ผมเข้าไปพัวพันในช่วงนี้ และสาเหตุก็คงเป็นเพราะก้อนหินโบราณพวกนั้นแน่ ๆ น้ำหลุดหวิดชะมัดเลย ถึงแม้ว่าผมจะไม่ได้อยากมีชีวิต

อยู่มากมายอะไรแถมยังมีความสุขที่ไม่ต้องไปโรงเรียนจนอยากจะเข้าโรงพยาบาลบ่อย ๆ แต่ผมก็กลัวความเจ็บปวดนะ ขอเข้าโรงพยาบาลหรือตายไปเลยโดยที่ไม่ต้องทรมานไม่ได้หรือไงกัน

ผมยังคงเหม่อมองวิวสองข้างถนนไปเรื่อย ๆ อยู่แบบนั้น ไม่อยากพูดคุยกับใครแล้วก็ไม่อยากทำอะไรด้วย อย่างน้อยต้นไม้กับสิ่งก่อสร้างก็ไม่ได้ทำให้ผมอารมณ์เสียมากขึ้น ทันใดนั้นรถยนต์ที่ผมนั่งอยู่ก็หยุดเคลื่อนที่ทำให้ผมหลุดออกมาจากห้วงความคิด ทำไมคุณปู่พ่อบ้านถึงหยุดรถกันนะ ผมหันไปมองที่กระจกหน้าแล้วก็พบกับเสาไฟจราจรที่ส่องแสงเป็นสีแดงอยู่ ผมกำลังจะหันกลับไปมองนอกหน้าต่างต่อหลังจากที่หมดความสนใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตอนนั้นเองหางตาของผมก็เหลือบไปเห็นหญิงชราคนหนึ่งนั่งอยู่ริมฟุตบาท ข้าง ๆ ตัวเธอมีป้ายที่ติดอยู่กับเสาสัญญาณไฟจราจรซึ่งมีข้อความ ‘ชายทาลีหินมงคล กำไลหินนำโชค’ เขียนเอาไว้ทั้งสองด้าน หินนำโชคชิ้นไหนหรือ ถึงแม้ผมจะไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ แต่ช่วงนี้ผมดวงไม่ดีเหลือเกินแล้วชีวิตยังวนเวียนอยู่กับเรื่องหินอีกต่างหาก แถมผมยังไม่สามารถจัดการกับมันด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์อีกด้วย ถ้าพวกของพวกนี้ติดตัวอาจจะทำให้ดวงดีขึ้นและทำให้เรื่องหินเรื่องแร่ไม่มั่ววุ่นใจผมอีกก็ได้ นี่สินะที่เขาเรียกว่า ไม่ได้ด้วยเล่ห์ ก็เอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนต์ ก็เอาด้วยคาถา

ทันทีที่ความคิดนี้จุดประกายขึ้นในหัวผม ผมก็เอ่ยปากออกมาว่า “รบกวนคุณปู่พ่อบ้านช่วยหาที่จอดรถแถวนี้ได้ไหมครับ”

“มีอะไรรีเปล่าครับ คุณหนู” คุณปู่พ่อบ้านถามกลับมาด้วยความฉงน

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมแค่อยากไปดูร้านตรงนั้นสักหน่อย” ผมพูดพลางชี้ไปที่ร้านของหญิงชราคนนั้น

“กำไลหินมงคลหรือครับ” คุณปู่พ่อบ้านร้องออกมาด้วยความแปลกใจ “แปลกจัง ปกติคุณหนูไม่สนใจของแบบนี้ครับ”

ผมหัวเราะแห้ง ๆ แล้วแก้ตัวกลับไป “ผมแค่อยากลองอะไรใหม่ ๆ คุณนะครับ”

“ก็ดีครับ ช่วงนี้คุณหนูดวงไม่ค่อยดี ถ้านำของมงคลเข้ามาในชีวิต อาจจะเป็นเรื่องดีก็ได้” ประโยคนี้คุณปู่พ่อบ้านพูดออกมาเบา ๆ คล้ายกับว่ากำลังพึมพำกับตัวเอง

หลังจากที่รถยนต์จอดสนิทผมและคุณปู่พ่อบ้านก็ตรงไปยังแผงขายของที่ตั้งอยู่บนฟุตบาทข้างเสาสัญญาณไฟจราจร เมื่อได้เข้าไปใกล้ผมถึงได้เห็นว่ามีแผงขายของที่ผมเห็นจากระยะไกลนั้นแท้จริงแล้วเป็นเพียงแค่อะไหล่เก่าขาดวินฉิ้นเล็กผืนหนึ่งที่ถูกวางไว้อย่างลวก ๆ เพียงเพื่อไว้กั้นระหว่างละอองฝุ่นที่นอนอยู่บนฟุตบาทกับเส้นหินก้อนเล็กหลากหลายเส้นที่เป็นสินค้าเท่านั้น ส่วนเจ้าของแผงก็เป็นเพียงหญิงชราร่างผอมบางที่สวมเสื้อผ้าที่ปะแล้วปะอีกจนไม่อาจรู้ได้ว่าสีที่แท้จริงของมันคืออะไร

“สวัสดิ์ครับ” คุณปู่พ่อบ้านกล่าวทักทายคุณยายเจ้าของแผงขายหินมงคลทันทีที่ไปถึง

หญิงชราเจ้าของเรือนผมสีดอกเลายิ้มกว้างจนเห็นฟันที่เหลือเพียงไม่กี่ซี่พลางเชิญชวนลูกค้าด้วยความจริงใจ “สวัสดิ์จะ สนใจชิ้นไหนลองสวมดูก่อนได้เลยนะ”

เมื่อผมกวาดตาดูจนทั่วบริเวณผืนเสื้อ ก็พบว่าร้านค้านี้ น่าสนใจกว่าที่ผมคิดไว้มาก เนื้อผืนเสื้อที่ผ่านการใช้งานมานานมีกำไลหินหลายร้อยเส้นถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ บางเส้นเป็นหินสีเดียวกัน บางเส้นก็มีหลายสี ลูกบิดหินหลากสีที่ถูกร้อยอย่างประณีตเหล่านี้สะท้อนเป็นประกายวาวขึ้นมาเมื่อต้องแสงอาทิตย์ สวยงามกว่าที่ผมคาดไว้ ผมเริ่มคิดที่จะลอง

ซ็อดดูสักเส้นถึงแม้หินน้ำโชคเหล่านี้จะไม่สามารถรู้ได้ว่ามีอิทธิฤทธิ์จริงหรือไม่ แต่อย่างน้อยมันก็ใช้เป็นเครื่องประดับได้ ผมยังคงกวาดตามองไปเรื่อยๆ เพื่อมองหาเส้นที่ถูกชะตา ทันใดนั้นสายตาของผมก็ไปปะทะกับกำไลหินสีดำมันปลาบไปทั้งเส้นราวกับว่าตัวมันเองเป็นผืนน้ำที่สะท้อนราตรีไร้ดาว ทั้งดูสิกลับและเปี่ยมไปด้วยมนต์ขลัง

ผมเอื้อมมือหยิบกำไลเส้นนั้นขึ้นมาพาลงกล่าวว่า “ผ... ผมเอาเส้นนี้ฮะ”

“เอาเส้นนี้จะ” คุณยายทวนแล้วหยิบดูขึ้นมา “ร้อยห้าสิบบาทฮะ”

“เดี๋ยวฮะ” อยู่ๆ ผมก็รู้สึกไม่มั่นใจขึ้นมา ตอนนี้ผมชอบสร้อยเส้นนี้ก็จริง แต่ถ้าเกิดผมซื้อไปแล้วเกิดไม่ชอบขึ้นมาละ หรือผมควรดูเส้นอื่นก่อนดี แต่ถ้าเลือกเส้นอื่นผมก็เสียดายเส้นนี้ หรือซื้อไปหลาย ๆ เส้นเลยไม่ดี แบบนั้นจะเป็นจุดสนใจเกินไป คนปกติที่ไหนจะซื้อกำไลเครื่องรางแบบนี้ ครึ่งละหลายเส้นกัน

“ไม่ต้องคิดมากหรอก ยายมาขายของที่นี้ทุกวัน ถ้าไม่พอใจค่อยมาเปลี่ยนก็ได้” คุณยายพูดเหมือนกับอ่านความคิดของผมออก

ผมหัวเราะแห้ง ๆ แล้วถามกลับไปด้วยใจที่อยากรู้ว่า “คุณยายรู้ได้อย่างไรครับว่าผมคิดอะไรอยู่”

“ปกติแล้วคนอื่นจะเลือกกำไลมงคลตามความหมายของหินนะ แต่เราไม่ได้ถามความหมายแล้วเลือกเลย ยายก็เลยคิดว่าเราน่าจะไม่ว่างหินเหล่านี้มีความหมายนะ” คุณยายตอบอย่างใจดี “ถ้าไม่รู้ความหมายของหิน การที่จะเลือกกำไลจากแคสสีและลายก็เป็นเรื่องยากไม่แปลกหรอกที่เราจะลังเล”

“หินก็มีความหมายด้วยเหอครับ” ผมไม่เคยรู้เลยว่าหินก็มีความ

กาลกิษา

หมายด้วย

“ใช่แล้ว” หญิงชราพยักหน้า “เป็นความเชื่อตั้งแต่สมัยโบราณนะว่า หินแต่ละชนิดจะกักเก็บพลังที่แตกต่างกันเอาไว้ในตัว ดังนั้นหินแต่ละชนิด จะมีความหมายแตกต่างกันไป หากเรามีหินที่มีความหมายด้านไหน พลัง หินก็จะช่วยเสริมดวงด้านนั้นให้เรา”

คุณยายหยุดพักหายใจพลางชี้นิ้วมายังกำไลสีดำที่ผมถืออยู่ “อย่าง หินที่เราถืออ่ะมีชื่อว่าหินออบซิเดียม ความหมายของมันคือขับไล่ความชั่วร้าย ช่วยเสริมความมั่นคงทางจิตใจ และขจัดความกลัวนะ”

ลมหายใจของผมสะดุดทันทีที่ได้ยินความหมายของมัน ดูเหมือน ผมจะต้องการพลังทุกด้านของมันจริง ๆ ขับไล่สิ่งชั่วร้าย ช่วงนี้ผมประสบ อุบัติเหตุบ่อยมาก เสริมความมั่นคงทางจิตใจ คนที่ไม่มีความมั่นใจแบบผม ควรจะทำให้จิตใจมั่นคง ขจัดความกลัว ผมเป็นพวกซึกกลัวเสียด้วย ดูเหมือน ว่ากำไลเส้นนี้จะเหมาะกับผมจริง ๆ

“แล้วทำไมหินถึงสะท้อนแสงได้ล่ะครับ” นี่เป็นอีกหนึ่งคำถามที่ผม สงสัย

“เพราะว่ามันถูกขัดมันไงล่ะจ๊ะ” หญิงชรายิ้ม “เป็นวิธีตกแต่งหินที่ นิยมกันมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้วนะจ๊ะ”

มีทั้งความงดงามและความหมายที่เหมาะสมกับผม เอาละ ผมตัดสินใจ แล้ว

“ผมเอาอันนี้ครับ” ผมยื่นเงินให้คุณยาย

“ไม่ต้องหรอก” หญิงชรากล่าวโดยที่ไม่ได้มองเงินในมือผมเลย “ดู จากท่าทางของเราแล้วคงพึงรู้จักกำไลหินมงคลเป็นครั้งแรกสินะ งั้นยาย ให้ก็แล้วกัน”

ผมไม่เห็นด้วยกับคำพูดของคุณยายจึงพยายามแย้ง “ไม่ได้ นะครับ

คุณย...”

ไม่วันที่ผมจะได้พูดจนจบคุณยายก็พูดต่อว่า “อีกอย่างหนึ่งเราก็อายุรุ่นราวคราวเดียวกับหลานของยาย ยายเห็นเราแล้วก็คิดถึงหลาน ถือว่าเป็นของที่ยายให้หลานก็แล้วกัน”

“ทำไมคุณยายไม่เอาไปให้หลานของคุณยายแทนที่จะเอามาให้ผมล่ะครับ” ผมถามด้วยความสงสัย

หญิงชราถอนหายใจออกมา ในแวตามีความเศร้าเจืออยู่ “ไม่มีโอกาสแล้วล่ะ หลานของยายเสียไปแล้ว”

ผมและคุณปู่ที่บ้านซังกัไปเมื่อได้ยินคำตอบของคุณยายเราทั้งสองแสดงความเสียใจกับคุณยายพร้อมกัน “เสียใจด้วยนะครับ”

คุณยายยิ้มให้กับพวกเรา “เขาเป็นเด็กดีมากเลยล่ะ เขามักจะมาช่วยยายขายของเสมอ แม้คนจะบอกกันว่าเขาเป็นหัวโจกที่ชอบแกล้งเพื่อนที่โรงเรียน แต่จริง ๆ แล้วไม่ใช่หรอก เขาแค่ทำตัวให้ดูเข้มแข็งนะ เพราะเขาต้องปกป้องยายเขาเลยต้องทำตัวให้แกร่ง ยายทำให้เขาต้องเป็นแบบนี้เอง”

“แต่ไม่ว่าเขาจะเป็นเด็กดีหรือเด็กเกเรยายก็รักเขา” หญิงเจ้าของผมสวดอวยพรยังคงพูดต่อ “เพียงแต่เสียดายที่เขาใช้เวลาอยู่ในโลกนี้น้อยเกินไป”

ถึงผมจะไม่ชอบพวกที่กั่นแกล้งคนอื่น แต่ผมก็ไม่ได้โกรธแค้นอะไรพวกเขา ผมจึงไม่มีคำพูดใด ๆ ให้คุณยาย ไม่มีทั้งคำปลอบใจ หรือคำกล่าวแย้ง ผมทำได้เพียงกล่าวขอบคุณและเดินจากมาอย่างเงียบ ๆ ภายในใจคิดแต่เพียงว่า ถ้ามีโอกาสได้มาอุดหนุนร้านนี้อีก ครั่งหน้าผมจะจ่ายเงินแน่นอน

นี่มันอะไรกัน ภาพต่าง ๆ ที่ผมไม่เคยเห็นระเบิดกระจัดกระจายอยู่ในหัวของผม ภาพหลากหลายภาพล่องลอยสะเปะสะปะจนผมมองตามแทบไม่ทัน ทั้งภาพรักแรกพบของหญิงสาวผู้สูงศักดิ์กับชายหนุ่มยากจน ภาพทั้งการหนีตามกัน ภาพชายหนุ่มที่แม้จะเหนื่อยแต่ก็พยายามทำงานหนัก เพราะรู้ว่ามีคนรออยู่ ภาพครอบครัวสุขสันต์ที่มีทั้งพ่อแม่และลูก ภาพหญิงชายจับมือที่เหยียดแขนเดินไปพร้อมกัน รวมถึงภาพหญิงชราที่ร้องไห้ปานจะขาดใจเมื่อต้องสูญเสียชายผู้เป็นที่รัก

ทันทีที่ผมดูเรื่องราวเหล่านั้นจนจบลง ใจของผมก็เต้นแรง ทั้งความรัก ความเศร้า ความสุข ความเสียใจ และความอาลัย ความรู้สึกต่าง ๆ แปลกประหลาดที่ผมไม่รู้จักแต่ก็คุ้นเคยอย่างประหลาดผสมปนเปจนกลายเป็นความรู้สึกที่ยากจะบรรยาย มันหวานเกินกว่าจะกลืนแต่ก็ขมเกินกว่าจะอม ความรู้สึกนี้ถ้ายังคงอยู่ในใจก็เจ็บปวดแต่ถ้ามันหายไปก็อยากไขว่คว้าเอา มาเก็บไว้ ความรู้สึกนี้คืออะไรกันนี้ แล้วเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน เป็นเพราะผมยังคงหลงใหลไปกับเรื่องเล่าของคุณตาคนนั้น หรือเป็นเพราะผมกลืนก้อนหินที่บรรจุความทรงจำของคุณตาเข้าไปกันนะ ต้องเป็นเพราะว่าผมกลืน

ก่อนหिनนั้นเข้าไปแน่เลย แต่จะอย่างไรได้ละ ผมไม่มีทางเลือก อัทธัมบอกว่าการทำแบบนี้เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้ผมสามารถรับรู้ความทรงจำของผู้อื่นได้ ความทรงจำเหล่านั้นจะแทรกซึมเข้ามาในหัวผมเหมือนกับเป็นความทรงจำของผมเองเลยละ เมื่อผมปล่อยวางความทรงจำเหล่านั้นโลกก็จะเข้าใจว่าเป็นความทรงจำของผมเอง แล้วประตูก็จะเปิดออก

ในระหว่างที่ผมกำลังคิดถึงสาเหตุที่ทำให้ผมต้องเผชิญกับสถานการณ์นี้อยู่ นั่น ความรู้สึกเดิมที่ทำให้กลิ่นไม่เข้าคายนี้ออกก็แล่นจากสมองเข้าสู่หัวใจอีกครั้ง ผมยกมือสองข้างขึ้นมากอดร่างกายที่สิ้นสะนั้นของตัวเองไว้ แล้วทรุดลงนั่งกับพื้น รู้สึกเหมือนเรี่ยวแรงถูกสูบจนหายไปหมด ในใจรู้สึกขัดแย้ง บางครั้งก็อยากขับไล่ให้ความรู้สึกนี้ออกไป แต่บางครั้งก็อยากจะโอบกอดความรู้สึกนี้เอาไว้ เพราะความรู้สึกที่ขัดแย้งนี้ทำให้หัวใจของผมเหมือนกับถูกฉีกเป็นสองส่วน ทรมานแต่ก็ทำให้ผมหลงใหลมัวเมาไปกับความทรงจำเหล่านั้นจนยากจะถอนตัว ผมหลับตาลงปล่อยให้ความรู้สึกหวานแสบคือนี้น้อย ๆ ครอบงำตัวผมอย่างเชื่องช้าและปล่อยให้ตัวเองดำดิ่งลงไปพร้อมกับความรู้สึกนี้

เพ็ยะ ความเจ็บแสบสายหนึ่งแล่นเข้ามาที่แก้มของผมอย่างรวดเร็ว ความแสบร้อนฉูดกระซกผมให้ตื่นจากห้วงความรู้สึกที่ทำให้ผมมึนเมา เมื่อผมหันหน้าไปมอง ก็พบเงาสีเทาร่างหนึ่งกำลังจ้องเขม็งมาที่ผม มีขอชาติที่เพิ่งตีหน้าผมยังคงถูกยกค้างไว้

“ตั้งใจหน่อยสิ” ทันทีที่ฝ่ายตรงข้ามเอ่ยปาก ผมก็จำได้ทันทีว่าคนคนนี้เป็นอัทธัม “เจ้ายังอยากกลับไปโลกเดิมอยู่รึเปล่า”

นี่เขาไม่สนใจความทรมานของผมเลยหรือไงกันนะ แม้จะหงุดหงิด แต่ผมก็ต้องกัดฟันแค้นเสียงตอบกลับไปทั้ง ๆ ที่ยังไม่หายเจ็บ “อยากสิ”

คู่สนทนายิ้มอย่างพอใจเมื่อได้ยินคำตอบที่ต้องการ “งั้นก็ต้องตั้งใจ

ให้มากกว่านี้”

ผมพยักหน้าพลางหันกลับมาสนใจความรู้สึกที่เกิดขึ้นในร่างกายพยายามตั้งสมาธิกับตัวเอง และภาวนาขอให้ร่างของผมกับความทรงจำของคุณตาประสานกันเสียที

“พอเถอะ” ลุงอัทธัมพูขัดสมาธิของผม “ความทรงจำนั้นใช้ไม่ได้แล้ว”

“ทำไมถึงใช้ไม่ได้” ไม่ได้นะ จะใช้ไม่ได้ไม่ได้นะ นี่คือความทรงจำที่มีค่าของคุณตา ถึงแม้ผมจะขโมยมา แต่ผมก็อยากใช้ให้คุ้มค่าที่สุด ให้สมกับที่ผมยอมเป็นคนเลวเพื่อมัน

“เพราะนายข่มมันไม่ได้นะสิ” ลุงอัทธัมกรอกตา “แทนที่จะเสียเวลาไปกับสิ่งที่ใช้งานไม่ได้ ทำไมไม่ไปหาอันใหม่แทน”

“แต่ว่า...” ผมไม่ยอกทั้งความทรงจำที่มีค่าแบบนี้ไปง่าย ๆ

“ไม่มีแต่” ร่างเงาสั่งเสียงเข้ม “ลุงไม่ได้มีความอดทนมากนักหรอกนะ ถ้าอยากกลับโลกเดิมก็ตั้งใจทำงานซะ”

“แต่ถ้าไม่ยอกทำต่อ จะเลิกก็ได้นะ” ลุงอัทธัมทิ้งท้ายไว้แล้วเดินจากไป

ระหว่างที่ผมกำลังกำลังมองดูชายวัยกลางคนเดินห่างออกไปอาการปวดหัวก็กลับมาอีกครั้ง ผ่านไปไม่นานอาการปวดหัวก็เริ่มทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ จนผมทนไม่ไหวต้องยกมือขึ้นกุมหัวแล้วทรุดตัวลงนอนกลับพื้น ทันใดนั้นเองภาพของหญิงชราคนหนึ่งที่กำลังยิ้มอย่างอ่อนโยนก็ผุดขึ้นมาในหัวแวบหนึ่งก่อนที่จะหายไป เมื่อความทรงจำนั้นหายไป ความปวดหัวก็หายไปด้วยราวกับว่าหญิงชราช่วยให้ผมหายเจ็บปวดแต่ก็ทิ้งความสงสัยไว้ให้แทน ผมมั่นใจว่าไม่เคยเห็นเธอในความทรงจำของคุณตาที่ผมขโมยความทรงจำมา ถ้าอย่างนั้นคุณยายคนนี้เป็นใครกันแน่ ทำไม

ถึงโพล์เข้ามาในหัวของผม แล้วทำไมผมถึงรู้สึกคิดถึงแบบนี้ หยดน้ำใสไหลออกมาจากดวงตาอย่างไม่ขาดสาย น้ำตา นี่ผมร้องไห้อย่างนั้นหรือ ผมยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา ทันใดนั้นเองผลึกหินที่อยู่ในมือก็เดือนสตติผม ไขแล้ว ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาสงสัยหรือร้องไห้ ผมต้องรีบกลับไปยังโลกเดิม ผมผุดลุกขึ้นพลางเริ่มก้าวเดิม ต้องรีบหาความทรงจำใหม่แล้ว

ผมยกก้อนหินขึ้นมาส่องกับแสงอาทิตย์ แสงแดดที่ลอดผ่านกระจกรถลงมากระทบกับลูกบิดหินแล้วกลายเป็นลำแสงเล็ก ๆ ส่องกระทบมาที่แก้มของผมจนกลายเป็นวงแสงเล็ก ๆ หนึ่ง บางอย่างที่มาพร้อมกับกำไลเส้นนี้ยังคงติดค้างอยู่ในใจผม ลูกบิดหินแต่ละสีมีความหมายในตัวของมัน ก้อนหินที่ผมเห็นในหนังสือวัตถุโบราณก็มีหลายสีเช่นกัน แต่ก้อนหินสลักที่พบและถูกทำลายกลับมีสีเดียวกันและเป็นชนิดเดียวกัน หรือว่าก้อนหินเหล่านั้นจะมีความหมายอื่นนอกจากรูปที่ถูกแกะสลักอยู่ ทันทีที่ความคิดนี้ผุดขึ้นมวในหัว ผมก็สนใจขึ้นมาทันที ผมใส่กำไลหินกลับเข้าไปที่ข้อมือ แล้วพูดกับคุณปู่ที่บ้านว่า “คุณปู่ครับ ผมมีที่ที่อยากไปช่วยแหวะหน่อยนะครับ”

ไม่น่าเชื่อว่าวันหนึ่งผมจะต้องมาอ่านอะไรแบบนี้ ทันทีที่เข้ามา यहจดหมายเหตุผมก็รีบดึงมายังโซนที่เก็บเอกสารเกี่ยวกับวัตถุโบราณ ตอนนั้นเองที่ผมได้รู้ว่าในเมืองที่ผมอาศัยอยู่มีวัตถุโบราณมากกว่าที่คิดเอาไว้เยอะเลย การที่ต้องมานั่งหาข้อมูลวัตถุโบราณที่ละชิ้นสร้างปัญหาให้ผมพอสมควร แต่ในที่สุดผมก็พบสิ่งที่ตามหา แผนที่ศิลาหินในเมืองและหนังสือรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับศิลาหิน ผมมองแผนที่เก่าคร่ำคร่าและหนังสือเล่ม

หนาเตอะด้วยสายตาที่ไว้อาลัยให้กับตัวเอง เฮ้อ ไม่น่าเชื่อว่าวันหนึ่งผมจะต้องมาอ่านอะไรแบบนี้

เมื่อผมอ่านหนังสือจนครบทุกหน้าก็พบว่าเป็นอย่างที่ผมคิดจริง ๆ เหล่าหินศิลาที่กระจัดกระจายอยู่ตามที่ต่าง ๆ ในเมืองทำมาจากหินต่างชนิดกัน แต่หินที่ผมพบทุกก้อนทำมาจากหินชนิดเดียวกันซึ่งก็คือหินชนวนที่นิยมใช้ในการทำศิลาจารึก เมื่อนับดูแล้วมีหลักศิลาที่ทำจากหินชนวนทั้งหมดเจ็ดก้อนและทุกก้อนต่างก็มีรูปภาพลูกสลักอยู่ ผมกวาดตาดูข้อความส่วนนี้ในหนังสืออีกครั้งหนึ่ง

‘หลักศิลาก่อนที่ 1 เป็นภาพของผู้คนมากมายที่นอนอยู่กับพื้น ท่าทางของพวกเขาดูราวกับเป็นคนป่วย

หลักศิลาก่อนที่ 2 เป็นภาพของกลุ่มคนที่คุกเข่าอยู่กับพื้นเงยหน้ามองดวงดาวและยกมือทั้งสองข้างขึ้นเหนือหัวเหมือนกับพวกเขากำลังอ้อนวอนขอจากดวงดาว

หลักศิลาก่อนที่ 3 เป็นภาพของหมีดัวใหญ่กระโดดออกมาจากดวงดาว

หลักศิลาก่อนที่ 4 เป็นภาพของคนมากมายเดินตามหมีดัวใหญ่ไป

หลักศิลาก่อนที่ 5 เป็นภาพของหมีดัวใหญ่พาผู้คนไปเจอกับหมีดัวเล็ก

หลักศิลาก่อนที่ 6 เป็นภาพของหมีดัวเล็กพาผู้คนไปเจอกับหินบางอย่างที่เปล่งประกายดูลึกลับเพชร

หลักศิลาก่อนที่ 7 เป็นภาพของผู้คนที่ได้รับหินเหล่านั้นไปแล้วทุกคนก็กลับมามีสุขภาพดีอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อมองดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วก็พบว่า บางรูปผมเคยเห็นมา

แล้วแต่บางรูปก็ไม่เคยเห็น และภาพสลักเหล่านั้นก็เหมือนกับว่ามีเรื่องราวแฝงอยู่ เหมือนเป็นแผนที่นำทางไปสู่สมบัติอย่างไรวางอย่างนั้น

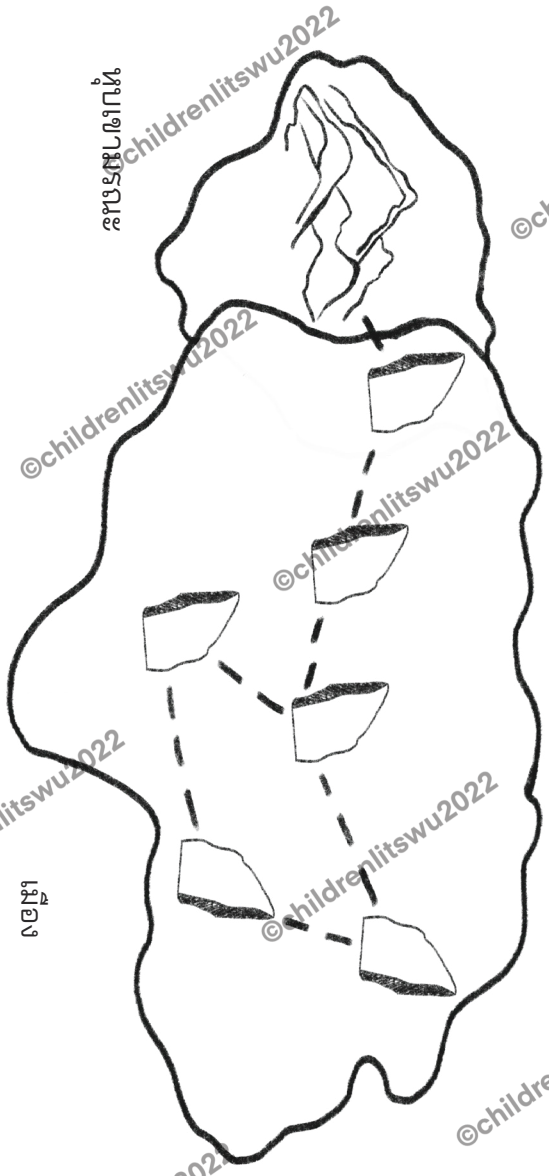
แล้วสมบัติอยู่ที่ไหนล่ะ ถ้าพูดถึงดวงดาวกับหมีตัวใหญ่สิ่งเดียวที่คิดได้คือกลุ่มดาวหมีใหญ่ กลุ่มดาวหมีใหญ่สามารถใช้เป็นเครื่องมือหากกลุ่มดาวหมีเล็กได้ หมีตัวใหญ่นำทางไปหาหมีตัวเล็ก น่าจะใช่ล่ะ ลองหากกลุ่มดาวหมีใหญ่กับกลุ่มดาวหมีเล็กดูก่อนแล้วกัน

ผมหันไปมองแผนที่ก่อนหिनอีกครั้งหนึ่ง ถ้าอย่างนั้นหลักศิลาที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วมืองก็คือตำแหน่งของดวงดาวสินะ ผมใช้นิ้วลากเส้นต่อจุดจากหลักศิลาหลักแรกไปยังหลักศิลาหลักสุดท้ายกลายเป็นกลุ่มดาวหมีใหญ่ที่มีรูปร่างเหมือนกระบวยอันใหญ่ วิธีหากกลุ่มดาวหมีเล็กจากกลุ่มดาวหมีใหญ่นั้นง่ายมาก เพียงแค่เราลากเส้นจากดวงดาวที่อยู่ในตำแหน่งปลายปากของกระบวยด้านที่ไม่ติดซี่ที่จับเป็นเส้นตรงยาวลงมาเรื่อย ๆ ดวงดาวดวงไหนที่ถูกเส้นนั้นลากทับก็คือดาวเหนือหนึ่งในดาวที่อยู่ในกลุ่มดาวหมีเล็ก

แต่เมื่อผมลากนิ้วจากดวงดาวของกลุ่มดาวหมีใหญ่ลงมาเรื่อย ๆ กลับไม่พบว่าหมีหลักศิลาหลักไหนที่ถูกเส้นทับเลย แถมนั้นที่ผมลากยังนำทางไปสู่หุบเขามรณะอีกด้วย ถ้าอย่างนั้นสมบัติก็คงอยู่ที่ไหนสักแห่งในหุบเขาเหล่านั้นสินะ

หุบเขามรณะเป็นหุบเขาเล็ก ๆ จำนวนมากที่อยู่ทางทิศตะวันออกของเมือง ที่นั่นมีดินสีดำสนิทราวกับน้ำหมึก ปลุกอะไรก็ไม่ขึ้น แฉมยังมีชาวลือแปลก ๆ ที่ว่าถ้าใครเข้าไปที่หุบเขาเหล่านั้นจะต้องตาย ทำให้ไม่มีใครเข้าไปใกล้หุบเขาแห่งนั้นเลย ยิ่งไปอยู่ยิ่งไม่ต้องพูดถึงแน่นอน ช่างเป็นสถานที่ที่เหมาะสมในการซ่อนสมบัติจริง ๆ

เมื่อคิดถึงเรื่องหลักศิลาใจของผมก็พลางคิดไปถึงคนที่จ้องจะ

แผนที่ประเทศไทย

กรุงเทพฯ

เชียงใหม่

ทำลายหลักศิลา เป้าหมายของคนพวกนั้นก็คงจะเป็นสมบัติสินะ พวกนั้นคงไม่ได้คิดจะทำลายหินศิลาทุกก้อนจนกว่าจะเจอสมบัติหรอคะ ถ้าเป็นอย่างนั้นต้องแย่งแน่ การทำลายของพวกเขาเกินวงกว้างมากเกินไป ถ้ายังเป็นแบบนี้คนอื่นนอกจากผมจะต้องเดือดร้อนแน่ ๆ ต้องรีบไปเตือนคนอื่นแล้ว

แต่ว่า เมื่อคิดถึงตรงนี้ใจผมก็ชะงัก จะบอกใครล่ะ ผมไม่มีเพื่อนหรือคนที่ไว้ใจเลยนี่นา และต่อให้บอกไปก็คงไม่มีใครเชื่ออยู่ดี ดีไม่ดีจะถูกหัวเราะเยาะด้วยซ้ำ หรือถ้าพวกเขาเชื่อแล้วสิ่งที่ผมคิดมันผิดพลาด ถ้าทุกอย่างเป็นเพียงแค่เรื่องบังเอิญ ผมจะอย่างไรต่อ แค่คิดผมก็กลัวจนไม่กล้าทำอะไรแล้ว ไม่ใช่ไรหรอ ผมบอกกับตัวเอง เรื่องคงไม่เลวร้ายอย่างที่คิดหรอมัง ถ้าผมหลับหูหลับตาทำเป็นไม่รู้เรื่อง เรื่องทั้งหมดนี้ก็คงเหมือนไม่เคยเกิดขึ้นสินะ อีกรายการเรื่องของคนอื่นก็ไม่เกี่ยวกับผมด้วย

ผมปิดหนังสือลงเก็บเอกสารทุกอย่างเข้าที่แล้วรีบเดินออกจากหอจดหมายเหตุด่วนอย่างรวดเร็ว ได้เวลากลับบ้านแล้ว

ปวดหัว ปวดหัวจนคิดอะไรไม่ออกเลย รู้สึกเหมือนตัวจะร้อนอีกต่างหาก ความเจ็บป่วยทำให้ผมตื่นจากหลับไหล แต่ผมก็ยังคงนอนอยู่บนเตียงเพราะไม่มีแรงที่จะขยับไปไหน อาจเป็นเพราะช่วงนี้ผมบาดเจ็บบ่อยทำให้ร่างกายเลยไม่ค่อยแข็งแรง แถมวันนี้ยังมีเรื่องเครียดมากมายอีกต่างหาก ผมถึงได้ป่วย

ยิ่งคิดหัวก็ยิ่งปวด ปวดราวกับว่าหัวจะระเบิดออกมาเลย ผมคิดพลางหันไปมองไปที่นาฬิกาเที่ยงคืนแล้ว ป่านนี้ทุกคนคงนอนไปหมดแล้วมั้ง ผมไม่อยากจะรบกวนคนอื่นจึงลุกขึ้นไปหยิบยาแก้ปวดหัวที่อยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ เม็ดที่หนึ่งยังไม่หาย เม็ดที่สองก็ยังไม่หาย หัวที่ปวดจนอื้อไปหมดทำให้ผมหมดความอดทน ผมเทยาที่เหลือทั้งหมดลงไปที่ฝ่ามือ กินมันเข้า

ไปทั้งกำ หึ่งตัวลงบนเตียง แล้วหลับไป

ถ้าเราทำครั้งแรกสำเร็จ ครั้งที่สองก็จะง่ายขึ้น ผมมองผลึก หินสีดำไร้ประกายในมือพร้อมกับยิ้มขึ้นให้ตัวเอง ผมทำแบบนี้อีกแล้ว ผมขโมยความทรงจำของคนอื่นมาอีกแล้ว แดมครั้งนี้ยังทำได้ง่าย กว่าครั้งแรกหลายร้อยเท่าอีกด้วย ตาของผมยังคงมองก้อนหินสีดำ อยู่แต่ใจของผมล่องลอยไปในอดีตไปยังตอนที่ผมเอาความทรงจำนี้ มา

“แค้น แค้น แค้น แค้นเหลือเกิน” เสียงที่ถูกเค้นผ่านไรฟันออกมาจนคล้ายกับเสียงขูดแก้วเรียกความสนใจของผม เมื่อผมหันไปทาง ต้นกำเนิดเสียงก็พบกับร่างเงาร่างหนึ่งกำลังนั่งชันเข่า มือทั้งสองข้าง ขูดพื้นจนเกิดเสียงดังเสียดหู ตาที่จ้องมองไปที่พื้นมีน้ำตาไหลไม่ขาด สาย

ผมเดินเข้าไปหาพลางถาม “อะไรทำให้คุณแค้นขนาดนี้หรือ ครับ”

“แค้น” ร่างนั้นหันมามองผมทันทีที่ได้ยินเสียง “แค้นมัน” ยังไม่ทันที่ผมจะได้มีโอกาสออกความเห็น ฝ่ายตรงข้ามก็

พูดต่อ “แค่นี่ทำร้ายกันขนาดนี้ ทั้ง ๆ ที่เป็นเพื่อน ทั้ง ๆ ที่คิดว่าเป็นเพื่อนกันแท้ ๆ”

ผมตัดสินใจฟังเสียงแหบแห้งแต่ก็ยังคงรู้ว่าเป็นผู้หญิงนี้ต่อไปเรื่อย ๆ

“มัน เป็นเพราะมันที่ทำฉันเป็นแบบนี้” ตาที่ยังคงมีน้ำตาไหลออกมาเบิกโพลงดูน่ากลัว “ทั้ง ๆ ที่สร้างบริษัทมาด้วยกัน แต่มันกลับหักหลัง สุบบริษัทไปเป็นของตัวเองทั้งหมด ทำให้พ่อแม่ของฉันต้องตรอมใจตาย ส่วนฉันก็ต้องจบชีวิตลงอย่างหมาข้างถนน มันขโมยทุกอย่างไปจากฉัน”

ผมมองผลึกแรกที่ค่อย ๆ เปลี่ยนจากสีใสเป็นสีดำ คงไม่มีอะไรต้องถามต่อแล้ว ผมเดินออกมาจากตรงนั้น ปล่อยให้เธอที่ยังคงไม่รู้ถึงการจากไปของผมพร่ำเพื่อต่อไป

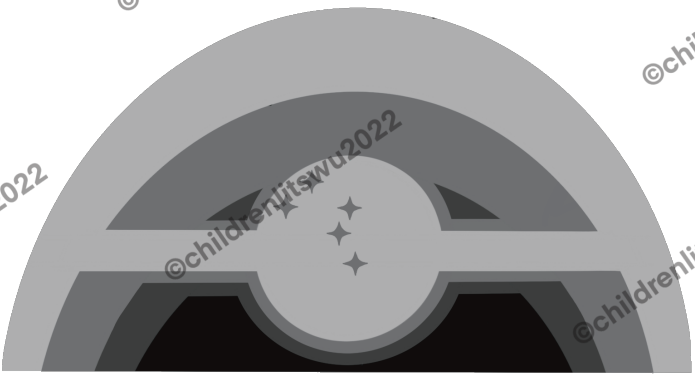
เมื่อผมดูผลึกแร่จนพอใจแล้ว ผมก็รีบกลืนหินก้อนนั้นเข้าไป โดยที่ไม่รอเจอกับอัทธน์ก่อน ทำไมผมต้องทำตามที่เขาพูดทุกอย่างด้วย เราเป็นผู้ร่วมงานนะ ไม่ใช่เจ้านายกับลูกน้อง แค่นี้ได้ยินเสียงเขาตอนนี้ผมก็รู้สึกไม่สบายใจแล้ว

ไม่ทันที่จะได้บ่นต่อสรสมราวกับบอระเพ็ดก็เล่นจากปากลงไปสู่หัวใจ ภาพที่ผมไม่เคยเห็นฉายขึ้นมาในหัว ความรู้สึกแค้นเล่นเข้าไปในเส้นเลือด ความรู้สึกขมเพื่อนที่ยังคงค้างอยู่ในปากและในใจ ทำให้ผมอึดอัดจนหายใจไม่ออก ต่างจากครั้งที่แล้วที่ยังพอมีความรักสรหวานเยียวยาจิตใจ ครั้งนี้มีแต่ความแค้นสรสมล้วน ๆ ให้ความรู้สึกไม่เข้าใจผู้หญิงคนนั้นเลย ความทรงจำแย่ ๆ แบบนี้จะเก็บไว้ทำไมกันนะ

แค่นี่ ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรความคิดนี้ก็ยังคงหลงเหลือ

อยู่ แค้น แค้น หายไปซะ อยากรู้อะไรก็ถามไป ทำไมถึงทำร้ายฉันขนาด
นี้ ฉันทำผิดอะไร ฉันนั่งเผลอ ไม่ใช่ผมสักหน่อย ความคิดนี้จุดรั้งผม
เอาไว้ก่อนที่จะวิ่งเล่นไปฆ่าใครสักคนให้ตาย ผมสูดหัวใจเข้าลึก ๆ
พยายามปล่อยความรู้สึกต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทิ้งไป

ทันใดนั้นแสงก็ส่องลงมาแล้วประตูก็ปรากฏตรงหน้าผม ผม
ไม่มีอารมณ์จะดูด้วยซ้ำว่าเพดานหรือประตูเป็นรูปอะไร ผมรีบวิ่ง
เข้าไปข้างในประตูทันที ครั้งนี้แหละผมจะได้กลับโลกเดิมเสียที

บทที่ 5

เรือนกระจกยังคงตั้งอยู่ ณ สถานที่ที่ไม่มีใครรู้จัก ภายในยังคงรายล้อมไปด้วยต้นไม้ดอกไม้นานาพันธุ์ ไม่ต่างจากในอดีต ต้นไม้บางต้นแผ่ขยายกิ่งก้านสร้างร่มเงาใหญ่โตเพียงแค่ว่าผ่านการดูแลมาเป็นอย่างดี บางต้นก็ถูกปล่อยทิ้งให้เติบโตตามยถากรรม บางต้นที่เหี่ยวแห้งจนเหลือแต่เพียงซากถูกปล่อยทิ้งให้ยืนต้นตายอยู่แบบนั้นราวกับว่าผู้ดูแลก็เกียด แม้แต่จะดูแลมันเป็นครั้งสุดท้าย ช่างเป็นผู้ดูแลที่เลือกที่รักมักที่ชังเสมอต้นเสมอปลายเหลือเกิน

แม้ว่าจะมีเรือนกระจกคอยกำบังลมฝน แต่ใบไม้สีเขียวมรกตก็ยังคงสั่นไหว ดอกไม้สีโอลด์โรสโปรยปรายลงมาจากต้นคล้ายเกล็ดหิมะ กลีบเล็ก ๆ สีส้มอ่อนกลีบหนึ่งตกลงมานอนนิ่งอยู่บนบ่าของเด็กชาย เจ้าของเรือนผสมสีน้ำตาลเข้มหันไปมองด้วยความสนเท่ห์ ทั้งใบไม้ที่พลิวไหว ดอกไม้ที่ร่วงหล่น ล้วนแล้วแต่เป็นสายพันธุ์ที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน ครั้งที่แล้วเด็กชายอยู่ที่นี้เพียงช่วงสั้น ๆ จึงไม่มีเวลาเพียงพอที่จะมองสิ่งต่าง ๆ รอบกาย แต่เมื่อ ได้มองไปทั่ว ๆ เด็กชายก็พบว่าเรือนกระจกแห่งนี้พิลึกพิลั่นเกินบรรยาย

“นายอีกแล้วหรือ” เสียงหนึ่งตะโกนขึ้นขัดการสำรวจเรือนกระจกของเด็กชาย “เหนือภพ”

เมื่อเจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มหันไปมองตามเสียง เขาก็พบว่ามีร่างเงาร่างหนึ่งจ้องเข็งมาจากทางเขา

“ถ้านายไม่ยอมมีปัญหาที่บอกมาเสียดี ๆ ว่าที่นั่นที่ไหน แล้วจะไปโลกอื่นได้อย่างไร” เงาสีเทายังคงพูดต่อด้วยความเกรี้ยวกราด

เด็กชายถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ก่อนละล้าละลักตอบด้วยความประหลาด “อ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ตื่นมากที่อยู่ที่นี่แล้ว”

“อี งั้นก็ช่างเถอะ” คู่สนทนาพ่นลมหายใจออกมาครั้งหนึ่งก่อนจะนั่งลงบนพื้นแล้วพึมพำกับตัวเองว่า “เดิมทีก็ไม่ได้หวังอะไรมากอยู่แล้ว”

เด็กชายร่างท้วมแอบมองร่างที่นั่งอยู่เป็นเวลานานก่อนที่จะเอ่ยสิ่งทีสงสัยออกไป “เอ่อ นายคือก้อนหินใช่ไหม”

“นายคิดว่ามีคนอื่นที่ตกอยู่ในสภาพแบบฉันอีกหรือไง” ก้อนหินตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์

เหนือภพสะดุ้ง “ปะ เปล่า ไม่ใช่แบบนั้น”

แล้วเรือนกระจกก็ตกอยู่ในความเงียบ ไม่มีใครคิดจะพูดอะไรออกมา เหนือภพยังคงยืนขยับตัวขยุกขยิกราวกับว่าเขาทำตัวไม่ถูกกับสถานการณ์แบบนี้ ส่วนเหนือภพก็นั่งกระเพียดกระพือดอยู่กับพื้น ผ่านไปสักพักฝ่ายหนึ่งก็ทำลายความเงียบลง

“ก้อนหินนายเป็นใครหรือ” เหนือภพรวบรวมความกล้า แล้วพูดออกมา

“หา” ร่างเงาหันมามองด้วยความประหลาดใจ “ฉันก็คือก้อนหินไง”

“แล้วทำไมนายมีรูปร่างแบบนี้ล่ะ หมายถึง เอ่อ เป็นเงานะ” ในที่

สุดเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลเข้มก็ได้ถามสิ่งที่สงสัย

ก่อนหินตอบอย่างไม่อึ้งซังขอบ “ก็เพราะฉันตายไปแล้วอย่างไรล่ะ”

“ตายแล้ว” หักที่ขาวอยู่แล้วของเด็กชายซิดลงกว่าเดิม “กลายเป็นผีชั้นหรือ”

“ใช่ แต่แค่ไม่นานหรือ” ก่อนหินตอบอย่างหมายมาด

“แค่ไม่นาน” คู่สนทนาพึมพำ “นายจะไปเกิดใหม่ชั้นหรือ”

“ไม่ใช่หรอก” คนตัวลู่สูงกว่าปฏิเสธ “ฉันจะกลับไปยังโลกเดิมของฉัน”

“นายจะกลับไปยังโลกเดิมของนาย หมายถึงพื้นดินซีพอย่างนี้หรือ” เด็กชายถามอย่างตกใจ “ทำได้ด้วยหรือ”

“ได้สิ” ก่อนหินตอบอย่างมั่นใจ “ทุกโลกมีทางเข้าของตัวเอง ถ้าเราหาทางเข้าที่ถูกต้องเจอเราก็จะสามารถไปที่ไหนก็ได้”

ร่างเงาเสริมต่อ “การที่ฉันมาที่นี่ได้ก็คือหลักฐาน ฉันเจอประตูของเรือนกระจกแห่งนี้”

“แล้วนายไม่กลัวหรือ” เหนือภพถามต่อ

“กลัวอะไร” ก่อนหินถามกลับ

“ก็กลัวว่านายจะเข้าไปผิดประตูก็กลัวว่าข้างหลังประตูจะเป็นโลกที่นายไม่รู้จัก กลัวว่าจะเจอคนที่ไม่เหมือนนาย” เด็กชายผู้ครอบครองแว่นหนาตะอะพูดสิ่งที่อยู่กลางใจออกมา “หรือต่อให้นายกลับโลกเดิมของนายได้จริง นายไม่กลัวหรือว่าที่นั่นอาจไม่มีที่สำหรับนายแล้ว ไม่มีใครรอคอย ไม่มีใครจดจำนาย แล้วถ้าเป็นอย่างนั้นจริงนายไม่กลัวหรือว่านายจะไม่เหลืออะไรเลย”

“แทนที่จะกลัวว่าทำแล้วจะเป็นอย่างไร ฉันกลัวไม่ได้ทำมากกว่า”

เงาสีเทาหันมามองที่เด็กชายด้วยแวตาทึบ ๆ “ไม่ว่าอะไรก็ตามที่เข้ามาหาฉัน ฉันจะเผชิญหน้ากับมันด้วยทางที่ฉันเลือกเอง”

ก่อนหินพูดต่อ “แม้ว่ามันจะไม่ใช่ทางเลือกที่ดีที่สุดหรือว่ามันจะลึ้มเหลว ฉันก็จะยอมรับมัน”

เหนือภพมองก้อนหินด้วยความประหลาดใจ ความคิดเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นในหัวของเขามาก่อน ความอิจฉาพุ่งขึ้นมากลางใจของเด็กชายทันที เขาอยากมีความกล้าอย่างก้อนหินบ้าง แม้เพียงเล็กน้อยก็ยังดี

“ดีจัง” เด็กชายผมสีน้ำตาลเข้มพูดขึ้นอย่างอดไม่ได้ “ผมเองก็อย่างมีความกล้าแบบนี้บ้างจัง”

“ก็แค่ต้องลงมือทำเท่านั้น ถ้าปล่อยให้ความกล้าขัดขวางเรา เราจะได้ทำอะไรเลย ถ้าเป็นแบบนี้เราก็จะเสียใจทีหลัง” ร่างเงาพูดต่อ “อย่างน้อยเราก็พูดได้อย่างเต็มปากว่าเราได้ทำเต็มที่แล้ว”

“นั่นเธอ” เหนือภพถอนหายใจออกมา “อันที่จริงตอนนี้ฉันมีบางอย่างที่คิดว่าต้องทำ แต่ก็ไม่กล้าทำนะ”

เมื่อก้อนหินได้ฟังดังนั้นก็ยิ้มออกมา “งั้นก็ทำซะสิ ก่อนที่จะไม่ได้ทำ” เมื่อพูดจบก็หันไปมองต้นไม้ที่อยู่ข้าง ๆ พลางเปลี่ยนเรื่อง “ว่าแต่ว่า นอยคิดว่าเราจะต้องอยู่ที่นี้ไปถึงเมื่อไหร่...”

ยังไม่ทันที่เหนือภพจะพูดจบเสียงสีขาวยี่สองลงมาจากหลังคากระจกทำให้เรือนกระจกทั้งหลายสว่างวาบขึ้นมา ทั้งคู่รู้ได้ในทันทีว่าได้เวลากลับไปยังสถานที่ที่ตนจากมาแล้ว

เหนือภพหลับตาลงเพื่อปกป้องตาของตนจากแสงบาดตา ในหูได้ยินเสียงสุดท้ายที่ก้อนหินพยายามตะโกนอยู่หลายครั้งดังก้องอยู่ “อย่ากลัวจนไม่ได้ทำในสิ่งที่นายอยากทำ”

แสงสีขาวนี้ออนส่องผ่านเปลือกตาลงมารบกวนการนอนของผม แสง แสงสีขาวแสบตาอีกแล้วหรือ ผมกระพริบตาถี่ ๆ ก่อนที่จะลืมตาขึ้น อดีตทำให้ผมเตรียมพร้อมมากขึ้น

ทันทีที่ผมลืมตาขึ้น ผมก็พบกับเพดานสีขาวที่แสนจะคุ้นเคย โรงพยาบาล อีกแล้วหรือ ช่วงนี้ผมมาที่นี้บ่อยจัง ผมใช้เรียวแรงทั้งหมดที่มีพุง ตัวเพื่อลุกขึ้นจากเตียง แต่ก็เป็ความพยายามที่เปล่าประโยชน์ ยิ่งผมพยายามจะลุกขึ้นมากเท่าไรหัวที่ยังคงปวดของผมนิ่งปวดหนักขึ้นเท่านั้น ในที่สุดผมก็ยอมแพ้แล้วทิ้งตัวลงบนเตียง

“เหนือภพ” เสียงร่างของผมกระทบกับพุกหนาเรียกความสนใจของใครบางคนให้หันมามองที่ตัวผม

ผมนั่งงนตกตะลึงกับเสียงที่ได้ยิน เสียงที่ผมคิดถึงมาตลอด เป็นไปไม่ได้ที่คน ๆ นี้จะมาอยู่ที่นี้ หรือผมจะหลุดไป ไขแล้ว ผมต้องหลุดไป แน่ ๆ ผมชินกับการได้ยินเสียงนี้แว่วผ่านหูแต่เมื่อหันกลับไปกับไร้ตัวคนเสียแล้ว แต่ถึงจะเคยชินแค่ไหนก็ยังเจ็บที่ใจอยู่ดี ผมหลับตาลงพลางหวังว่าการนอนหลับจะช่วยเยียวยาความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นได้

“เหนือภาพ” เสียงนั้นเรียกชื่อผมอีกครั้ง ครั่งนี้ผมแน่ใจแล้วว่าไม่ได้หูผาดไปจริง ๆ ผมลืมนตาขึ้นแล้วรีบหันหน้าไปตามเสียง ภาพที่อยู่ตรงหน้าผมคือคน ๆ หนึ่งที่ปรากฏขึ้นมาในห้วงคำนึงของผมทุกครั้งที่หลับตา คนที่ผมคิดถึงมากที่สุดในช่วงเวลาใกล้ตาย คุณแม่ของผม

แววตาแดงระเรื่อที่คุณแม่ใช้จ้องมองผมมีความรู้สึกหลากหลายฉายออกมา ทั้งความเศร้า ความโกรธ ความเสียใจ แต่สิ่งที่ฉายออกมามากที่สุดคือความห่วงใย ดวงตาจ๋าน้ำตาคุณนั้นไม่ละสายตาไปจากผมเลยแม้แต่วินาทีเดียวราวกับว่าวันนี้เป็นวันสุดท้ายที่คุณแม่จะได้เห็นผม มือที่ได้รับ การดูแลเป็นอย่างดีของคุณแม่ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดน้ำตาอยู่เป็นระยะ ผมมองคุณแม่อยู่นานก่อนที่จะสังเกตเห็นคุณพ่อที่ยืนอยู่ข้างหลังคุณ แม่ แม้ว่าใบหน้าของคุณพ่อจะยังเรียบเฉยเหมือนยามปกติ แต่สายตาที่ส่ง มาให้ผมมีความห่วงใยแฝงอยู่อย่างชัดเจน

สายตาที่คุณพ่อกับคุณแม่ใช้มองผมทำให้ผมรู้สึกอุ่นวาบไปทั้ง หัวใจ แต่ก็ทำให้ผมแปลก ๆ เช่นกัน แปลกจัง คุณพ่อกับคุณแม่มองผมด้วย สายตาแบบนี้ด้วยหรือ คิดว่าทำเป็นแต่สายตาเย็นชาเสียอีก ผมไม่เคยเห็น สายตาแบบนี้มาก่อนเลย เกิดอะไรขึ้นกับคุณพ่อคุณแม่กันนะ ทำไมจู่ ๆ พวก ท่านก็มองผมด้วยสายตาแบบนี้ หรือพวกท่านมองผมด้วยสายตาแบบนี้มา ตลอดแต่ผมไม่เคยเห็น

“เหนือภาพ” คุณแม่เรียกผมเป็นครั้งที่สาม ครั่งนี้คุณแม่ไม่หยุดอยู่แค่การเรียกชื่อเหมือนสองครั้งแรก ท่านพูดต่อด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ “ทำไม ลูกถึงต้องฆ่าตัวตายด้วย มีเรื่องอะไรทำไมไม่บอกพ่อกับแม่ ทำไมต้องทำ แบบนี้”

คุณแม่พูดเรื่องอะไรนะ ผมไม่ได้ฆ่าตัวตายเสียหน่อย “ค...” ผมพยายามจะแก้ไขความเข้าใจผิด แต่ลำคอที่แห้งผากมาเป็นเวลานานได้

เสียความสามารถในการเปล่งเสียงไปเสียแล้ว ผมไม่อาจเอ่ยเสียงออกมาได้แม้แต่คำเดียว

ดูเหมือนว่าคุณแม่จะไม่ได้สังเกตเห็นอาการของผม ท่านจึงยังคงพูดต่อด้วยเสียงแหบเพราะผ่านการร้องไห้มาเป็นเวลานาน

“พ่อกับแม่ขอโทษนะที่ไม่เคยอยู่กับลูกเลย ไม่เคยอยู่ตอนที่ลูกมีความสุข ไม่เคยอยู่ตอนที่ลูกมีความทุกข์ไม่อยู่ แม้กระทั่งในตอนที่คุณเข้าประสูติที่โรงพยาบาลพ่อกับแม่ก็ไม่ได้อยู่ด้วย ตอนนั้นพ่อกับแม่คิดว่าถ้าเราหาเงินให้ลูกเยอะ ๆ จะทำให้ลูกมีความสุข แต่การที่ลูกฆ่าตัวตายทำให้พ่อกับแม่คิดว่าที่ผ่านมามีพ่อกับแม่คิดผิดมาตลอด อย่างทำแบบนี้ก็เลยนะ มันอันตรายมาก ถ้าลูกเป็นอะไรไปแล้วพ่อกับแม่จะทำอย่างไร พ่อกับแม่ยังไม่เคยได้บอกรักลูกเลย

คำพูดที่ออกมาจากปากของคุณแม่ทำให้ผมชะงักไป รัก แม้จะเป็นคำที่เรียบง่าย แต่ผมก็อดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้ ช่างเป็นคำที่อบอุ่นจริง ๆ ไม่เคยได้ยินคำพูดนี้จากคุณพ่อคุณแม่มาก่อนเลย

เพราะคำพูดนี้เองที่ทำให้ความตั้งใจที่จะแก้ไขการเข้าใจผิดของผมจางหายไป ถ้าปล่อยให้เข้าใจผิดต่อไปคุณพ่อคุณแม่ก็จะรักผม ห่วงใยผม และจะคอยอยู่ดูแลผมสินะ อา ผมนี่ช่างเป็นคนซื่อสัตย์จริง ๆ รู้ทั้งรู้ว่าพวกท่านยุ่งมากแค่ไหน แต่ผมก็ยังคงใช้วิธีขี้โกงแบบนี้รั้งทั้งตัว ความรัก และความสนใจของพวกท่านเอาไว้ แต่จะให้ผมทำอย่างไรล่ะ พวกท่านอุตส่าห์มาเยี่ยม แถมผมยังเข้าใจความรักของพวกท่านมากขนาดนี้แล้วจะให้ผมปล่อยมันไปได้อย่างไร

“ขอโทษครับ” นี่เป็นสิ่งเดียวที่ผมสามารถบอกพวกท่านได้ ขอโทษที่ทำให้เป็นห่วง ขอโทษที่เป็นคนไม่ดี ขอโทษที่โกหก

นอกจากเสียงสะท้อนของคุณแม่แล้วก็ไม่มีเสียงอะไรอีก ห้องทั้ง

ห้องตกอยู่ในความเงียบงัน ไม่มีใครพูดอะไรอีกราวกับว่าแต่ละคนต่างก็ตกอยู่ในภวังค์ของตัวเอง สถานการณ์นี้ดำเนินต่อไปเนิ่นนานจนกระทั่งคุณพ่อทำลายความเงียบในห้องด้วยเสียงเรียบนิ่ง “กลับบ้านกันเถอะ”

การเดินทางกลับบ้านครั้งนี้แตกต่างจากทุกครั้งที่ผ่านมา หลายครั้งที่ผ่านมาผมไม่เคยสนใจเลยว่ารถยนต์จะผ่านไปทางไหนหรือจะถึงบ้านเมื่อไหร่ แต่ครั้งนี้ผมกลับอยากใช้เวลาเดินช้าลงอีกนิด เพื่อจะได้ค่อย ๆ ลิ้มรสความสุขและสามารถรักษาช่วงวินาทีที่แสนล้ำค่านี้ไว้ได้ แม้ในรถจะไม่มีใครพูดคุยกันแต่เพียงแค่นี้ได้เห็นคุณพ่อกับคุณแม่นั่งอยู่ข้างหน้าผมก็มีความสุขแล้ว ช่วงเวลาดี ๆ แบบนี้ไม่ได้มีบ่อย ๆ

ผมมองตรงไปข้างหน้าได้เพียงไม่นาน สายตาของคุณพ่อที่สะท้อนอยู่ในกระจกส่องหลังก็เริ่มทำให้ผมประหม่า ผมรีบหลบตาอย่างรวดเร็ว พลางหันไปมองวิวนอกหน้าต่าง หวังว่าคุณพ่อจะไม่เห็นการกระทำของผมนะ

รถยนต์ของเราขับเรียบแม่น้ำขนาดใหญ่มาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ เดินทางผ่านทางนี้ตั้งหลายหนพึ่งรู้วันนี้เองว่ามีแม่น้ำตรงนี้ด้วย น้ำใสที่ลึกประมาณครึ่งแข้งไหลเอื่อย ๆ ทำให้ใจของผมเย็นสงบ แต่เมื่อมองรอบ ๆ ก็เริ่มรู้สึกเบื่อ ผมหันไปมองทางกระจกอีกข้างหนึ่งเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ ทิวทัศน์ข้างทางฝั่งนี้เป็นภาพของป่าขนาดย่อม ถึงแม้ป่าแห่งนี้จะมีต้นไม้ใหญ่สูงชะลูดอยู่หลายต้นแต่ไม่ได้รกเลย กลับดูโปร่งอย่างน่าประหลาด แสงแดดที่ส่องผ่านกิ่งไม้ใหญ่ลงมาสู่ผืนหญ้าสีเขียวพลัวໄໄไปมาราวกับกำลังหยอกล้อผู้พบเห็น

ระหว่างที่ผมกำลังมองแสงแดดต้นระบำบนเวทีผืนหญ้า ทางตาของผมก็เหลือบไปเห็นบางอย่างที่คุ้นเคยเข้า ก้อนหินสีน้ำตาลแดงที่ผมเห็นมาแล้วหลายต่อหลายครั้งปรากฏขึ้นมาต่อหน้าต่อตา รถยนต์ที่ผมนั่งอยู่

ขับค่อนข้างเร็วเพียงไม่นานก่อนที่นั่นก็หายลับไปจากสายตา ผมหันตัวไป
ยังกระจกข้างหลังเพราะอยากจะมีสติให้ชัด ๆ อีกสักรอบ

ตุ้ม แต่ยังไม่ทันที่ผมจะได้มองอย่างเต็มตาหลักศิวาก็ระเบิดเป็น
เกลี้ยง ๆ

แรงระเบิดทำให้รถของเราเสียหลัก เศษหินที่เกิดจากการระเบิดลอย
เข้ามากรีดยางล้อรถยนต์จนรั้วถึงสองล้อ รถเริ่มหมุนคว้างคว้าง คุณพ่อ
พยายามจะเหยียบเบรกแต่เพราะแรงระเบิดทำให้รถยังคงวิ่งต่อไป
สถานการณ์เริ่มควบคุมยากมากขึ้น ทันใดนั้นเองอาคารหลังหนึ่งก็ปรากฏ
อยู่เบื้องหน้าของพวกเรา ถนนเบี่ยงทิศออกไปทางซ้าย ไกลจะถึงทางเลี้ยว
เข้าไปทุกที

ทำอย่างไรดี ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไปพวกเราต้องแย่งแน่ หัวของผมหมุน
ตัวด้วยความเร็ว ความคิดมากมายประดังประเดเข้ามาในหัว จะหยุดรถ
อย่างไรดี จะทำให้ทุกคนได้รับบาดเจ็บน้อยที่สุดได้อย่างไร ทันใดนั้นเอง
สายตาของผมก็เหลือบไปเห็นแม่น้ำ ใสแล้ว แม่น้ำ ถ้าเราหักรถยนต์ลงไป
ในแม่น้ำบางที่พวกเราอาจจะรอดก็ได้

“ค...” ผมกำลังจะเอ่ยปากบอกความคิดนี้กับคุณพ่อคุณแม่ แต่แล้ว
ก็ต้องชะงัก แล้วถ้ามันไม่ได้ผลละ แล้วถ้าทำให้เรื่องยิ่งแย่งลงจะทำอย่างไร
ตัวผมที่เป็นคนออกความคิดเห็นเองยังไม่มั่นใจเลย แล้วจะให้เอาชีวิตของทุก
คนมาแขวนไว้กับผมอย่างนั้นหรือ ออ่าวว่าแต่คนอื่นจะไม่เชื่อเลยตัวผมเอง
ก็ยังไม่เชื่อตัวเองเลย

ในขณะที่ผมกำลังสับสนอยู่นั้นคุณแม่ก็ยื่นร่มมาให้ผมพร้อมกับพูด
ว่า “ฟังให้ดีนะเหนือภพ ลูกต้องใช้ไม้สามหนี่งที่ทุกระจงให้แตก แล้วหนี
ออกไปทางหน้าต่างซะ”

“แล้วคุณพ่อกับคุณแม่ล่ะครับ” ผมถามกลับทันทีที่ได้ยิน

คุณแม่หันมายิ้มให้ผม “ไม่ต้องห่วงพ่อกับแม่หรอก ขอแค่ลูกปลอดภัยก็พอแล้ว” คุณพ่อพยักหน้าเสริมคำพูดของคุณแม่

“ทำไม...” ผมตกใจจนพูดไม่ออก

“ทำไมนะเหรอ” คุณแม่ทวนคำถามของผมพลาวยิ้มให้ผมด้วยรอยยิ้มเศร้า ๆ “เพราะพ่อกับแม่รักลูกและจะพร้อมที่จะสนับสนุนลูกเสมอไม่ว่าลูกจะเห็นพวกเราหรือไม่ก็ตาม” คุณพ่อยังคงพยักหน้าเสริมคำพูดของคุณแม่

รัก อย่างนั้นเหรอ ที่ผ่านมาผมคิดไปเองคนเดียวมาตลอดว่าคุณพ่อกับคุณแม่ไม่ได้รักผมอย่างนั้นเหรอ ถ้าอย่างนั้นพวกท่านจะเชื่อคำพูดของผมรีไปเล่านะ ทันทีที่ความคิดนี้เกิดขึ้นในหัว ปากของผมก็เปล่งเสียงออกมทันที “คุณพ่อ คุณแม่ครับ ผมมีวิธีที่จะหยุดรถครับ” ผมพูดพลาวยิ้ม น้ำลายเหนียวหนืดลงคอ “แต่ผมเองก็ยังไม่มั่นใจว่ามันจะได้ผลรีไปเล่า คุณพ่อกับคุณแม่จะลองเชื่อผมสักครั้งได้ไหมครับ”

“พ่อกับแม่เชื่อลูกเสมอล่ะ” คุณพ่อพูดโดยที่ไม่ได้หันกลับมามอง เมื่อผมหันไปหาคุณแม่ ผมก็พบว่าคุณแม่กำลังยิ้มให้ผม

ตอนนั้นเองที่คำพูดของก๊อนทินดังขึ้นมาในหัวของผม ‘อย่ากลัวจนไม่ได้ทำในสิ่งที่นายอยากทำ’ ผมหายใจเข้าลึก ๆ พลาวยิ้มตัดสินใจ ทางนี้เป็นทางที่ผมคิดว่าดีที่สุด ไม่ว่าจะผลจะเป็นอย่างไรผมก็จะยอมรับ แต่ผมจะไม่ปล่อยให้ปัญหากลายเป็นเรื่องที่ผ่านไปแล้วโดยที่ไม่ได้ทำอะไรเหมือนที่ผ่านมามาเด็ดขาด “ถ้าอย่างนั้น รบกวนคุณพ่อช่วยหักรถลงไปใ้แม่น้ำได้ไหมครับ ผมคิดว่าแม่น้ำจะช่วยหยุดรถยนต์ได้”

“คุณกำลังวาดอะไรอยู่” ผมถามร่างเงาที่กำลังใช้นิ้ววาดรูปร่าง
อย่างบนพื้นสีขาว

“เปิด” ร่างเงาตอบเสียงเบา

“เปิด” ผมทวนคำตอบของเขา

“เปิดป้กกึ่ง” ร่างเงาตอบอีกครั้งหนึ่ง

“เปิดป้กกึ่ง” ผมทวนคำตอบของเขา

“อยากกิน” ร่างเงายังคงตอบคำถามด้วยคำเพียงคำเดียว

“อยากกิน” ผมยังคงทวนคำตอบของเขาต่อไป มาถึงตรงนี้ผมเริ่ม
รู้สึกเหนื่อยที่จะคุยกับเขาแล้ว

แต่ก่อนที่ผมจะล้มเลิกความตั้งใจที่จะคุยกับเขา ร่างเงานั้นก็เริ่มพูด
ต่อ “สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ผมเคยอยู่เมื่อสมัยยังเป็นเด็กตั้งอยู่ใกล้ ๆ กับ
ภัตตาคารอาหารจีน ทุกครั้งที่พวกเขาทำเปิดป้กกึ่ง กลิ่นหอมก็จะฟุ้ง
กระจายไปทั่ว ในตอนนั้นเด็กกำพร้าทุกคนที่ได้กลิ่นต่างก็อยากลองลิ้มรส
มันดูสักครั้ง ผมเองก็เช่นกัน”

เขาหยุดพูดพลางเอานิ้วจ้บไปยังรูวาดของเขาราวกับว่า ร่างเงา

กำลังนึกไปถึงกลิ่นของเปิดปักกิ่งที่เขาได้กลิ่นในตอนนั้น ถึงผมจะจำไม่ได้ว่าเปิดปักกิ่งเป็นอาหารแบบไหนแต่มันคงจะน่าประทับใจมากสินะ ตอนนั้นเองที่ร่างสี่เทาที่หยุดการกระทำของเขาแล้วหันมาพูดกับผมต่อ “เมื่อผมเป็นผู้ใหญ่ ผมเข้าไปทำงานเป็นเด็กล้างจานที่ภัตตาคารนั้นโดยหวังว่าสักวันหนึ่งจะมีโอกาสได้กินมัน ผมค่อย ๆ เก็บเงินที่ละนิดมาเรื่อย ๆ จนในที่สุดก็ครบแล้วแท้ ๆ” เขาเว้นวรรคพยายามกลั้นสะอื้น “อุตส่าห์ครบแล้วแท้ ๆ แต่ก็ดันมาตายเสียก่อน”

ผมมองก้อนหินที่เปลี่ยนสีในมือของผมอย่างยากจะเชื่อ ถึงแม้ว่าผมจะไม่รู้ว่าเปิดปักกิ่งเป็นอาหารที่วิเศษวิโสขนาดไหน แต่ผมก็ไม่คิดว่าคน ๆ คนหนึ่งจะต้องมาติดอยู่ที่นี้เพราะอาหารเพียงจานเดียว

“เปิดปักกิ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้คุณยังอยู่ที่นี้หรือ” ผมถามเพื่อความมั่นใจ

ร่างเงาตอบกลับมาอย่างมั่นใจ “ใช่”

“ทำไม เรื่องเล็กน้อยแค่นี้” ผมตบตะลิ่งจนพูดไม่ออก

ร่างเงานั้นหันมาทางผมแล้วถามด้วยสีหน้าจริงจัง “คุณเคยได้กลิ่นหอมของเปิดปักกิ่งรีเปล่า”

“ไม่รู้สิ ผมจำไม่ได้หรอก” ผมตอบกลับไปอย่างไม่ใส่ใจอะไรมาก

“งั้นคุณก็คงไม่มีทางเข้าใจหรอก” เขายังคงมองหน้าผมอย่างจริงจัง “เรื่องเล็กของคนหนึ่ง อาจจะเป็นเรื่องใหญ่ของอีกคนหนึ่งก็ได้”

หลังจากนั้นเขาก็หันไปจ้องมองรูปเปิดปักกิ่งของเขาต่อไปโดยที่ไม่สนใจผมอีกเลย ไม่ว่าจะพยายามชวนเขาคุยต่ออย่างไรเขาก็ไม่สนใจอีกเลย

เมื่อเห็นดังนั้นผมจึงหมดความสนใจที่จะคุยกับเขาแล้วเดินจากมาอย่างไรเสียเป้าหมายของผมก็สำเร็จแล้ว ไม่ว่าเขาจะคุยกับผมต่อ

หรือไม่ก็ไม่ว่าสำคัญอีกแล้ว

หลังจากที่เจอเหนือภพในครั้งนั้นผมก็ไม่สามารถสร้างประตูได้อีกเลย แต่ครั้งนี้คงจะสำเร็จลึนะ ในเมื่อความทรงจำนี้เป็นอะไรที่ท่าทางจะปล่อยวางได้ง่าย ผมมองผลึกหินสีดำที่อยู่ในมือแวบหนึ่งก่อนที่จะกลืนมันลงไป

ทันทีที่ผมกลืนมันลงไปผมก็ได้กลิ่นหอมหวานชวนน้ำลายสอ ผมดมมันอย่างแปลกใจ ผมแปลกใจมากที่ได้กลิ่นหอมประหลาดนี้ ทั้งที่ตั้งแต่มายู่ที่นี่ผมยังเคยไม่ได้กลิ่นอะไรเลยแท้ ๆ ยิ่งดมผมก็ยิ่งรู้สึกอยากกินมากขึ้นเรื่อย ๆ อยากกินจนทนไม่ไหว แต่มันก็แค่นั้นแหละ ผมที่ได้ความทรงจำที่หนักหนาสาหัสมามากมาย ทั้งความตาย ความเกลียดชัง หรือแม้กระทั่งความรัก กับกลิ่นหอมน่ากินแค่นี้ ผมทนได้อยู่แล้ว ผมยืนนิ่งหลับตาเตรียมตัวรับความทรงจำที่กำลังจะถาโถมเข้า แต่แล้วผมก็ต้องแปลกใจอีกครั้ง ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ไม่มีภาพความทรงจำใด ๆ ปรากฏขึ้นมาในหัวของผมเลย มีเพียงกลิ่นหอมที่น่ากินที่ยังคงลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ หรือกลิ่นหอมนี้จะเป็นความทรงจำทั้งหมดที่ชายคนนั้นมี เป็นไปไม่ได้ นี่ล้อกันเล่นใช่ไหม มีแค่นี้แล้วจะให้ผมปล่อยวางอะไร ในขณะที่ผมกำลังตกตะลึงอยู่นั้นกลิ่นหอมที่ติดจมูกผมก็จางหายไป

ทันใดนั้นเองภาพของเด็กชายร่างท้วมก็ปรากฏขึ้นมาในหัวของผมพร้อมกับอาการปวดหัวอย่างรุนแรง ผมพยายามจะมองหน้าของเด็กชายคนนั้น แต่เพราะภาพเบลอมาก ๆ ทำให้ผมไม่สามารถมองเห็นได้ เพียงไม่นานทั้งเด็กชายและอาการปวดหัวก็หายไปอย่างไร้ร่องรอยทิ้งไว้เพียงความรู้สึกที่เหมือนกับมีบางอย่างติดค้างอยู่ในใจ เพราะอาการปวดหัวที่เหมือนครั้งก่อน ๆ ทำให้ผมแน่ใจว่าไม่ใช่ความทรงจำของร่างเงาที่อยากกินเบ็ดคนนั้นแน่ ๆ แต่ผมก็ไม่รู้ว่าเป็นความทรงจำของใครเหมือน

เฮ้อ ผมถอนหายใจ ล้มเหลวอีกแล้วเหอ แถมยังเป็นความล้มเหลวที่ผมทำอะไรไม่ได้อีกด้วย ผมเกลียดสิ่งที่ผมทำอะไรไม่ได้ที่สุด นำहुจดหงิดชะมัด

“สวีสวีจ๊ะ” เสียงหนึ่งทักผมจากด้านหลัง เมื่อผมหันไปมองผมก็เห็นร่างเงาร่างเล็กร่างหนึ่งยืนยิ้มให้ผมอยู่

“มีอะไรรีไปล่าครับ” ผมตอบกลับไปอย่างงงงวย

“คือฉันมีเรื่องอยากจะถามเธอหน่อยนะจ๊ะ” เสียงแหบคล้ายใบไม้แห้งของหญิงชราตอบกลับมา

ถามคำถามงั้นเหอ หรือคุณยายคนนี่เองก็ร่วมมือกับลุงอัฒท์ เหมือนกับผม ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงผมคงไม่ถูกช่วงชิงความทรงจำไปหรอก เพราะผมไม่มีความทรงจำของตัวเองเหลืออยู่เลย แต่ถึงจะเป็นแบบนี้ก็ต้องระวังตัวไว้ก่อน “ถามอะไรหรือครับ” ผมตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“ฉันกำลังตามหาคนคนหนึ่งอยู่” เธอยิ้มกว้างขึ้นพลางตอบกลับมา “เป็นตาแก่หัวดื้อที่กำลังรอฉันไปเกิดพร้อมกันอยู่ล่ะจ๊ะ”

เรื่องนี้คุ้น ๆ นะ “คนรักของคุณยายหรือครับ” ระหว่างที่ผมถามกลิ่นหอมนำกินก็ลอยมาสัมผัสจมูกของผมอีกครั้งก่อนที่จะหายไปอย่างรวดเร็ว กลิ่นนี้รับกวนผมจริง ๆ

“ใช่จ๊ะ” ร่างเงาตอบอย่างอารมณ์ดี “เราแต่งงานกันโดยที่ครอบครัวไม่เห็นด้วย ทุกคนบอกว่าเราไม่คู่ควรกัน แต่ตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงตอนนี้เขาก็ไม่เคยทำให้ฉันเสียใจเลย ฉันมีความสุขมากเลยล่ะ แต่เขามักจะคิดว่าเขายังใช้เวลากับฉันไม่มากพอ ดังนั้นฉันจึงคิดว่าเขาน่าจะรอไปเกิดพร้อมกับฉันล่ะจ๊ะ”

“เธอเห็นเขาบ้างไหมจ๊ะ” เธอถามอีกครั้งหนึ่ง

ไม่รู้ทำไมผมถึงนึกถึงคุณตาคนนั้น ชายคนแรกที่ผมไปขโมยความทรงจำของเขา มาจะเป็นเขาหรือเปล่านะ แต่ถ้าใช้ตอนนี้คุณตาคงไม่มีความทรงจำใด ๆ หลงเหลืออยู่แล้ว เขาคงไม่รอคุณยายแล้วละ

“เธอเห็นเขาบ้างไหมจ๊ะ” หญิงชราถามซ้ำเมื่อเห็นผมหนึ่งไป

“ผมไม่แน่ใจเหมือนกันครับ แต่ถ้าเจอจะรีบมาบอกนะครับ” ผมตอบอย่างแบ่งรับแบ่งสู้

คุณยายยิ้มอย่างใจดี “ขอบใจจ๊ะ”

ไม่เลย คุณยายไม่ควรขอบใจผมเลย ถ้าคุณตาคนนั้นคือคนรักของคุณยายจริง ๆ ผมไม่สมควรได้รับความรู้สึกดี ๆ จากคุณยายเลย

“เอ่อ คือ ผมมีธุระพอดี ต้องขอตัวก่อนนะครับ” ผมพูดลาก่อนที่จะรีบวิ่งออกไปโดยที่ไม่ทันรู้ว่าคุณยายได้ตอบกลับมารีเป่า

ผมรีบวิ่งไปยังจุดที่ผมเจอชายชราเป็นครั้งแรก เป็นอย่างที่ผมคิดที่นั่นมีร่างเงาร่างหนึ่งนั่งอยู่ สิ่งที่ทำให้ร่างเงาร่างนี้แตกต่างจากร่างเงาร่างอื่นก็คือสี ร่างเงาที่ผมเคยเห็นรวมถึงตัวผมมีร่างกายสีเทา แต่ร่างเงาร่างนี้มีร่างกายเป็นสีดำ

“สวัสดีครับ” ผมรีบเข้าไปทักทายทันทีที่เห็นร่างเงาร่างนั้น ระหว่างที่ผมกำลังทักทายร่างเงาอยู่นั้นกลิ่นหอมที่คุ้นเคยก็ลอยมาหาผมก่อนที่จะหายไปอีกครั้งหนึ่ง กลิ่นนี้อีกแล้วจั้นหรือ

แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาสนใจเรื่องนี้ เพราะเงาสีดำได้เงยหน้าขึ้นมามองผมด้วยท่าทางสงสัย “เธอเป็นใคร เรารู้จักกันด้วยหรือ”

ผมจ้องร่างเงาตรงหน้าด้วยความตื่นตะลึง เสียงนี้ผมจำได้ เป็นเสียงของคุณตาแน่นอน เป็นอย่างที่ผมจำได้จริงๆ ด้วย ความทรงจำที่ถูกช่วงชิงไปไม่กลับมาที่เจ้าของจริง ๆ ด้วย

“ผมคือคนที่เคยคุยกับคุณไงครับ” ผมยังคงใจดีสู้เสื่อ หวังว่า

ความทรงจำของเขาจะกลับมา “จำได้ไหมครับ”

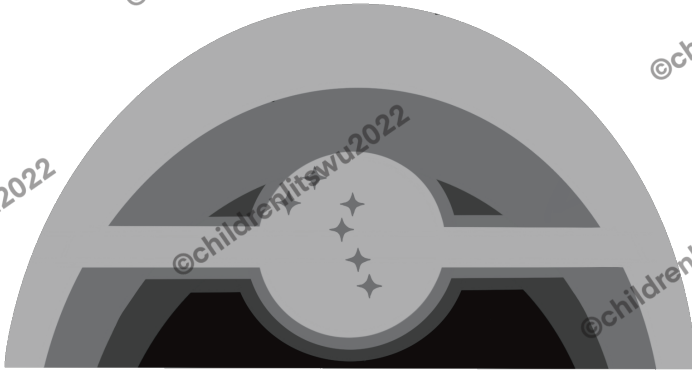
“จำไม่ได้ จำอะไรไม่ได้เลย” ชายชรากล่าวด้วยความรู้สึกสับสน “ทำไมฉันจำอะไรไม่ได้เลย”

ร่างเงามองไปรอบ ๆ เขามีอกกุมหิ้วพลางพึมพำว่า “ฉันเป็นใคร ที่นี่ที่ไหน ทำไมฉันจำอะไรไม่ได้เลย”

ผมมองภาพนั้นด้วยความตกตะลึง ยังไม่ทันที่ผมจะได้ทำอะไร ร่างเงานั้นก็สลายกลายเป็นละอองสีดำนํ้าหมึกจำนวนมากก่อนลอยหายไปสู่อากาศ

ผมตกตะลึงกับสิ่งที่เห็นตรงหน้า คุณตาหายไปไหนกัน หรือคุณตาจะไปเกิดแล้ว ไปเกิดโดยที่ไม่ผ่านประตูได้ด้วยชั้นเธอ แถมยังไปโดยที่ไม่มี ความทรงจำใด ๆ อีก มันไม่เหมือนการไปเกิดที่ผมเคยเห็นเลย แล้วผมก็ทำแบบนั้นไม่ได้ด้วย ผมบอกกับตัวเองว่าให้ใจเย็น ๆ ก่อนที่จะเดินออกมา ต้องรีบกลับไปถามลุงอัศวินให้รู้เรื่องว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่

กาลกษาท

บทที่ 6

ละอองฝนที่พร่างพรายจากฟ้าสีหม่นกระเด็นมาโดนเสื้อของผมจนทำให้รู้สึกเปียกชื้น ผมยืนรอรถประจำทางมาพักหนึ่งแล้ว หลังจากที่อุบัติเหตุครั้งนั้นจบลงโดยที่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บอะไรนอกจากแผลถลอกทุกอย่างก็กลับมาสู่ภาวะปกติ คุณพ่อคุณแม่ยังคงยุ่งกับการทำงานเหมือนที่ผ่านมา ผมเองก็ยังคงไปโรงเรียนเช่นทุกวันที่ผ่านมา แม้ชีวิตของทุกคนจะดำเนินไปเหมือนเดิม แต่ผมรู้ว่าทุกอย่างไม่เหมือนเดิม หรือไม่ก็อาจจะเป็นใจของผมที่เปลี่ยนไป

หลายคนบอกกับผมว่าหากเราไม่หักเลี้ยวรถยนต์ลงสู่แม่น้ำ รถของเราคงจะชนเข้ากับอาคารหรือไม่ก็ต้องขับต่อไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้ชะตากรรม จนกว่าแรงระเบิดจะหมดลงเป็นแน่ เรื่องนี้ทำให้ผมมีความสุขมาก ผมสามารถช่วยชีวิตกลุ่มคนที่สำคัญที่สุดในชีวิตเอาไว้ได้ สายตาภาคภูมิใจของคุณพ่อคุณแม่ทำให้ใจของผมกระโดดโลดเต้นด้วยความสุข แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยของใครหลายคน แต่สำหรับผมกลับมีความหมายที่ยิ่งใหญ่ และสายตาเหล่านั้นเองที่ทำให้ผมมายืนหลบฝนอยู่ที่นี้

แผนที่หลักศิลาที่ซ่อนกายจากหยาดฝนอยู่ในกระเป๋าเป้ของผมคือ

เป้าหมายในการเดินทางครั้งนี้ หลังจากอุบัติเหตุผ่านพ้นไปก็ไม่มีใครสามารถหาตัวคนที่ทำได้เหมือนเช่นทุกครั้ง ตำรวจจึงสรุปคดีนี้ว่าเป็นการก่อวินาศกรรมอย่างไม่เลือกเป้าหมาย ไม่จริงหรือ ตัวผมที่พบกับเรื่องเหล่านี้มาหลายครั้งรู้ดีว่าผู้ก่อการมีเป้าหมาย ถึงแม้ตำรวจจะไม่เชื่อในคำพูดของผม แต่ผมจะไม่ปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปตามความต้องการของคนอื่นเหมือนที่ผ่านมา ครั้งนี้ผมจะเป็นคนกำหนดอนาคตที่ผมอยากให้เป็นเอง ผมจะปกป้องคนสำคัญในชีวิตด้วยตัวของผมเอง ผมตัดสินใจที่จะออกเดินทางตามแผนที่ด้วยตัวคนเดียว แม้ว่าหัวใจจะตกอยู่ในห้วงความกลัวเมื่อผมก้าวเท้าแรกออกจากบ้าน แต่ก็อย่างที่ใครหลายคนพูดกัน หากเราก้าวก้าวแรกออกมาได้ก้าวที่สองก็จะง่ายขึ้น

ผมเดินทางตามแผนที่ที่ผมวาดขึ้นจนมาหยุดอยู่ที่นี้ รถยนต์ที่วิ่งผ่านไปผ่านมายังคงแล่นไปข้างหน้าด้วยความเร็ว สายฝนไม่สามารถลดความสามารถของพวกมันลงได้เลย ผมหวังว่ารถประจำทางเองก็เช่นกัน

ครั้น เพียงไม่นานรถประจำทางสายที่ผมจะนั่งก็มาจอดเทียบจุดจอด ผมก้าวยาว ๆ ไปขึ้นรถทันทีโดยไม่มีหระกับฝนที่ตกลงมาเลยสักนิด ตอนนี้ใจของผมโลดแล่นไปยังจุดหมายปลายทางเรียบร้อยแล้ว ผมนั่งลงบนเก้าอี้ที่วางอยู่ ตอนนี้ไม่เหลือสิ่งทำได้จนกว่าจะไปถึงปลายทางแล้ว ผมหลับตาพลาภาวนาขอให้ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี

ผมยอมรับว่าผมไม่ใช่คนดีสักเท่าไร แต่ผมก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นคนชั่วร้ายอะไรมากมาย เป็นธรรมดาอยู่แล้วที่มนุษย์จะเห็นแก่ตัวในบางครั้ง แต่ความคิดนั้นก็เพียงความคิดที่เกิดขึ้นก่อนที่ผมจะถลาลึกเข้าไปในความปรารถนาที่ดำมืดแต่หอมหวาน

กลิ่นของเปิดปีกกิ้งที่โชยมาให้ผมได้กลิ่นเป็นครั้งคราวสร้างความรำคาญให้ผมได้เยอะกว่าที่คาดไว้ มันไม่ได้ทำให้จิตใจเป็นแผลใหญ่เหมือนความทรงจำอื่นๆ สิ่งนี้ทำได้แค่ทำให้รู้สึกกระคายเคืองประหนึ่งถูกมดกัดลงที่หัวใจ มดนั้นแม้ว่าจะตัวเล็กแต่หากโดนกัดหลายครั้งก็ทำให้แผลเล็กๆ นั้นอักเสบได้ ที่สำคัญหากเราถูกกัดอยู่เรื่อย ๆ แผลก็จะไม่หายเสียที เมื่อเห็นว่าความทรงจำนี้อาจเป็นเนื้อร้ายที่จะคอยกัดกินใจผมทีละน้อย ผมก็ตัดสินใจพินิจความทรงจำนี้ทันที ครั้งนี้ผมทำในสิ่งที่ลุ่มอัทธมัยอยากให้นั่นคือการละทิ้งความทรงจำที่ควบคุมไม่ได้ไป

ผมเดินทางความทรงจำใหม่ในขณะที่ใจยังคงกระวนกระวาย แม้ว่าผมจะทิ้งความทรงจำไปแล้ว แต่ก็ยังคงจำภาพของคุณยายที่เดินตามหาคุณตาไปทั่วกับภาพของคุณตาที่จำอะไรไม่ได้และสลายหายไปได้ติดตา

กาลกบาท

แม้ลุงอัทธจะบอกว่าผมอาจจะตาฟาดไปเอง แต่ผมก็ทำใจให้เชื่อแบบนั้นไม่ได้เลย อาจเป็นเพราะในใจลึก ๆ ผมรู้ดีว่าผมไม่ได้ตาฟาดไปเอง ผมจึงเริ่มมีคำถาม สิ่งที่ผมทำอยู่ทุกวันนี้มันไม่ใช่เรื่องร้ายแรงจริงหรือ

ภาพเบื้องหน้าผมคือทะเลทรายเว้งว่าง พื้นทะเลทรายสูงต่ำไม่เท่ากันดูราวกับเป็นขนาดหุบเขาย่อม ๆ ผืนทรายที่ปกติควรเป็นสีทองอร่ามกลับกลายเป็นสีดำสนิทประหนึ่งรูสีถ่าน แสงอาทิตย์ที่ส่องลงมาไม่ได้ทำให้เม็ดทรายสว่างขึ้นเลย แต่กลับเป็นแสงแดดที่หายลับไปในผืนทรายราวกลับแสงเหล่านั้นถูกเม็ดทรายดูดกลืนหายไป ไม่มีประกายใด ๆ สะท้อนกลับมา ไม่มีวีแววของสิ่งมีชีวิตใดเลย สมแล้วที่ได้รับสมญานามว่าหุบเขามรณะ ผมคิดพลางสุดหายใจเข้าลึก ๆ ครั้งหนึ่ง ก่อนก้มลงมองเท้าที่ยืนอยู่หน้าหุบเขามรณะ หกผมก้าวเท้าไปข้างหน้าอีกเพียงก้าวเดียวก็จะเข้าไปในอาณาเขตของหุบเขามรณะแล้ว

ทันทีที่ผมตระหนักถึงความจริงข้อนี้ ความกลัวก็แล่นเข้ามาในจิตใจของผม มันครอบครองห้วงคำนิ่งของผมอย่างรวดเร็ว ผมกลัว กลัวที่จะต้องก้าวต่อไปข้างหน้า กลัวว่าถ้าผมก้าวไปข้างหน้าแล้วจะต้องเจอกับเรื่องเลวร้ายที่ยากจะจินตนาการ

หรือผมจะกลับดี เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความกลัวก็ง่ายที่ความคิดเช่นนี้จะปรากฏขึ้นมา กลับบ้านไปเสียตอนนี้แล้วทำเหมือนว่าทุกอย่างไม่

เคยเกิดขึ้น ผมไม่เคยรับรู้เรื่องพวกนี้ กลับบ้านไปนอนหลับสักตื่น เมื่อตื่น
มาก็ไปโรงเรียนเหมือนวันก่อน ๆ ที่ผ่านมา

ไม่ได้ ผมทำแบบนั้นไม่ได้ ภาพหลักศึลาระเบิด รถที่หมุนคว้าง น้ำตา
ของคุณแม่ และใบหน้าที่เคร่งเครียดของคุณพ่อลอยเข้ามาในหัว ผมปล่อยให้
ทุกอย่างเป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้ ผมต้องหยุดสิ่งที่กำลังดำเนินอยู่ด้วยตัว
ของผมเอง ผมสุดหัวใจเข้าลึก ๆ อีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะก้าวเท้าเข้าไปข้าง
หน้า นับจากนี้ต่อไปจะต้องเจอกับอะไร ผมก็จะไม่เสียใจ

อีกแล้ว เป็นแบบนี้อีกแล้ว ผมมองแร่หินสีดำไร้ประกายในมือด้วยความว่าวุ่นใจ มีเงาสลายหายไปอีกแล้ว ทันทีที่ผมไปขโมยความทรงจำของคนอื่นมา ร่างสีเทาของเจ้าของความทรงจำก็กลายเป็นละอองสีดำแล้วลอยหายไป เป็นเพราะอะไรกัน หรือเป็นเพราะว่าเงาเหล่านั้นไม่มีความทรงจำถึงได้กลายเป็นแบบนี้

เป็นไปได้หรือก ผมนปฏิเสธความคิดนี้ทันที ผมเองก็ไม่มี ความจำ เหมือนกัน แต่ก็ยังไม่เป็นอะไรเลย ไข้แล้ว ไม่ได้เป็นเพราะผมเอาความทรงจำของพวกเขามาหรือ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับผมเลย ไม่เกี่ยวกับผมเลย สักนิด ผมทวนความคิดนี้ซ้ำ ๆ พยายามมองหาเงาที่ถูกชะตาต่อไป ถ้าผมสามารถยืนยันเรื่องนี้ได้ผมคงจะสบายใจมากขึ้น ผมคิดพลาจเริ่มเดินออกไปหาความทรงจำชิ้นต่อไป

ผมเดินไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเห็นร่างเงาสีเทาหนึ่งกำลังยืนจ้องเพดานกระจกหนึ่ง ทำทางของเขาเหมือนกำลังหลงใหลในห้วงความงามของกระจกหลากสี ผมยืนมองร่างเงานั้นด้วยความสงสัย แต่ไม่ว่าจะยืนดูนานเท่าไรร่างเงานั้นก็ไม่ได้มีท่าทีว่าจะขยับตัวหรือรับรู้ถึงการมีอยู่ของผม

อะไรทำให้เขาชอบมองกระจกสีขนาดนั้นนะ ความคิดนี้เองที่ทำให้ผมตัดสินใจเข้าไปทักเขา

“สวยจังนะครับ” ผมตัดสินใจเปิดประเด็นด้วยคำพูดนี้ คิดว่าประโยคนี้จะทำให้เขาหันมาสนใจผม แล้วก็เป็นอย่างที่ผมคิดร่างเงาหันมาสนใจผมจริง ๆ

“อืม สวยมาก” เขากล่าวกับผมโดยที่ยังจ้องมองเพดานอยู่ “สวยเหมือนอัญมณีเลย”

“อัญมณี” ผมอุทานด้วยความแปลกใจ ถึงแม้ว่าผมจะเคยได้ยินหลายคนบอกว่าเพดานบุกระจกที่คลุมโลกของเราอยู่นั้นสวยงาม แต่ก็เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินคนนำเพดานกระจกสีไปเปรียบเทียบกับอัญมณี ส่วนใหญ่ร่างเงาที่นี้ไม่ได้มองโลกสวยงามขนาดนั้นหรอก

“ใช่ สวยเหมือนอัญมณี” ร่างเงาเอ่ยย้าคำพูดของตัวเอง “สวยจนทำให้ผมหวนคิดถึงบรรดาเพชรพลอยที่ผมสะสมเอาไว้”

เขาเงยบไปครู่หนึ่งก่อนที่จะเอ่ยความในใจออกมา “สงสัยจังว่าหลังจากที่ผมเสียชีวิตไปแล้วพวกมันจะตกเป็นของใคร”

ตกเป็นของใคร ต้องสงสัยด้วยหรือ “ก็คงเป็นครอบครัวของคุณ” ทันทันที่ผมสงสัยปากของผมก็เปล่งเสียงทันที

“ผมไม่มีครอบครัว” เขาปฏิเสธ

“นั่นก็ตกเป็นของญาติของคุณ” ผมคาดเดาต่อ

“ญาติผมก็ไม่มี” ร่างเงายังคงปฏิเสธ

“นั่นก็คงตกเป็นของสาธารณณะละมั้ง” ผมยังคงคาดเดาต่อไป มาถึงตรงนี้ผมเริ่มจนปัญญาที่จะหาคำตอบแล้ว ผมจะไปรู้ได้อย่างไรกันล่ะ ในเมื่อผมจำกฏหมายไม่ได้เสียหน่อย

“สาธารณณะนะใคร” เขายังคงมีข้อสงสัย “รัฐบาล องค์การการกุศล

หรือว่าเด็กกำพร้า”

มาถึงตรงนี้ผมก็หมดความอดทน น้ำเสียงของผมก็เริ่มดังและกระด้างขึ้นตามอารมณ์ “คุณถามผมแล้วผมจะไปถามใครล่ะ”

พูดจบผมก็รีบเดินออกมาโดยที่ไม่รอให้คู่สนทนาได้โต้ตอบใดๆ ผมรีบเดินจ้ำจ้าวออกไปทันที ราวกับว่าถ้าอยู่ที่นี้นานกว่านี้อีกหน่อยผมอาจจะโมโหจนตายอีกรอบก็ได้

เมื่อผมเดินอย่างไร้จุดหมายไปเรื่อย ๆ ไม่นานอารมณ์โกรธของผมก็ละลายหายไปกับอากาศ ผมยืนนิ่งอยู่พักหนึ่งก่อนที่จะก้มหน้ามองก้อนหินที่อยู่ในมือ แล้วก็พบว่าก้อนหินที่เคยเป็นสีใสได้เปลี่ยนเป็นสีดำสนิท

ถ้าผลึกหินกลายเป็นสีดำล่ะก็ แปลว่า... ผมรีบวิ่งไปยังสถานที่ที่เพิ่งเดินจากมา แล้วก็พบกับร่างเงาที่ผมพูดคุยด้วยเมื่อครู่ยังคงยืนมองเพดานกระจกสีอยู่ โลงอกไปที่ที่ความกลัวของผมไม่ได้เป็นความจริง ผมนึกว่าถ้าผมขโมยความทรงจำมาแล้วเขาจะหายไปเหมือนครั้งที่แล้วเสียอีก ไข่แล้วเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อก่อนเป็นแค่ความบังเอิญ ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับผมจริงๆ

แต่ยังไม่ทันที่ผมจะได้ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก สีของร่างเงาที่ยืนอยู่ตรงหน้าผมก็ค่อย ๆ เข้มขึ้น จากสีเทากลายเป็นสีเทาเข้มและกลายเป็นสีดำสนิทในที่สุด หลังจากนั้นร่างเงาสีดำก็ค่อยสลายกลายเป็นละอองสีดำแล้วลอยหายไป

ความจริงเล่นเข้ามาในหัวของผม ภายในใจเริ่มมั่นใจแล้วว่าสาเหตุที่ร่างเงาสลายหายไปเป็นเพราะผมขโมยความทรงจำของพวกเขาไปจริงๆ เหงื่อเย็น ๆ ไหลออกมาชุ่มมือผม ตัวของผมเริ่มสั่นระริก น้ำใส ๆ ไหลออกมาจากตาโดยที่ผมไม่รู้ตัว ผมทำอะไรไม่ถูกจึงยืนอยู่กับที่แบบ นั้นเป็นเวลานาน ผมยืนอยู่นาน ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้ว แต่มารู้ตัวอีกทีเมื่อหูของผมได้ยินเสียงบางอย่างราวดัง แกร๊ก

พระอาทิตย์ที่อยู่เหนือหัวส่องแสงแรงกล้า ผมยังคงเดินต่อไปเรื่อยๆ แม้ว่าลำคอจะแห้งผาก ไม่มีอะไรอยู่ในท้องสลายตาของผมนอกจากทรายสีดำที่ติดกับท้องฟ้าสีคราม ไม่มีอะไรนอกจากนั้น ไม่มีเลย แต่นั่นก็ไม่ได้ต่างจากที่ผมคิดสักเท่าไร ผมก็ไม่ได้หวังอะไรจากหุบเขามรณะอยู่แล้ว

ผมคิดพลางเดินต่อไปข้างหน้าไม่หยุด เพราะไม่มีเครื่องนำทางใด ๆ นอกจากแผนที่ที่เขียนขึ้นเอง ผมจึงไม่กล้าออกนอกเส้นทาง และความร้อนของแสงแดดที่สาดส่องมาที่ตัวผมจนรู้สึกเหมือนว่าผิวจะถูกมันเผาเผาทำให้ผมไม่กล้าหยุดและรีบก้าวต่อไป สองเหตุผลนี้เองที่ทำให้ผมยังคงเดินต่อไปเรื่อยๆ แม้ว่าจจะรู้สึกเหนื่อยก็ตาม

ผมยังคงเดินไปเรื่อยๆ ในขณะที่ความเหนื่อยล้าเข้าครอบงำผมลำคอของผมที่แต่เดิมแห้งผากอยู่แล้ว ในตอนนี้มันแห้งจนกลายเป็นผุยผงขาของผมเจ็บจนไม่อยากก้าวเดินต่อ เท้าของผมปวดจนแทบจะยืนไม่ไหว ในตอนนี้ผมรู้แล้วว่าทำไมสถานที่แห่งนี้ถึงถูกเรียกว่าหุบเขามรณะ ทำไมถึงไม่มีใครเข้าใกล้สถานที่แห่งนี้ และทำไมเหล่าคนที่เข้ามาที่นี่ถึงไม่มีใครมี

ชีวิตรอดออกไป เพราะในตอนนี่ผมเองก็เริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าจะสามารถมี
ชีวิตรอดกลับไปได้

แสงแดดที่แรงกล้า ความเหนื่อยล้า และความกระหายน้ำทำให้สติ
พร่าเลือนและดวงตาพร่ามัว ในขณะที่ผมกำลังจะหมดแรงสายตาของผม
ก็เหลือบไปเห็นแสงแดดกระทบกับอะไรบางอย่างจนเป็นประกาย ในตอน
แรกผมคิดว่าเป็นเพียงภาพมายาที่สติที่พร่าเลือนและดวงตาที่พร่ามัวของ
ผมสร้างขึ้น แต่เมื่อมองดี ๆ แล้วก็พบว่าสิ่งที่เปล่งประกายตรงหน้าเป็นของ
จริง มันเป็นก้อนหินสีดำเงาขาวก้อนใหญ่หลายก้อนตั้งตระหง่านอยู่กลาง
ทะเลทรายสีดำด้านไร้ประกาย

ภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าทำให้ผมมั่นใจว่าผมมาถึงที่หมายแล้ว หลั
คิลาที่อยู่ตรงหน้าผมคือตัวแทนของกลุ่มดาวหมีเล็ก สถานที่ที่สมบัติถูกซ่อน
ไว้ เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมาในสมองหัวใจก็เต้นระรัวด้วยความดีใจ ผมรีบ
วิ่งไปยังก้อนศิลาเหล่านั้นด้วยความตื่นเต้น

แต่ในขณะที่ผมกำลังวิ่งอยู่นั้นขาที่เหนื่อยล้าจากการเดินติดต่อกัน
มาเป็นระยะเวลาานานก็สะดุดเข้าก้อนหินก้อนเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งที่ถูกฝังอยู่ใน
ทราย ทำให้ร่างของผมเสียหลักล้มลงและสิ้นใจไปตามพื้นทรายสีดำด้าน
จนกระทั่งหัวของผมไปกระแทกกับกับโขดหินเล็ก ๆ ใกล้กับหลักศิลาที่ผม
กำลังจะวิ่งไปที่นั่น การกระแทกกับหินทำให้สติที่พร่าเลือนอยู่แล้วพร่าเลือน
มากขึ้นกว่าเดิมจนกระทั่งทำให้สติของผมเลือนหายไป

ก่อนที่ผมจะหมดสติไปความคิดบางอย่างก็ผุดขึ้นมาในหัว คราวนี้
ผมจะได้เจอกับก้อนหินอีกรึเปล่านะ ถ้าได้เจอกับเขาผมจะเล่าเรื่องราวของ
ผมให้เขาฟังและบอกกับเขาว่าคำพูดของเขาได้ช่วยผมไว้

อีกแล้ว ผมนั่งอยู่ท่ามกลางก้อนหินสีดำหลายก้อนบนพื้นสีขาว มีร่างเงาหายไปอีกแล้ว ในตอนที่ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างร้ายผมก็พบว่าสิ่งที่ร้ายคือกระจกสีที่อยู่บนเพดาน แต่เพราะมันเป็นเพียงแค่รอยร้าวเล็ก ๆ ผมจึงไม่ได้สนใจเท่าไร หลังจากนั้นก็ได้อะไรบางอย่างที่ตรงใจของร่างอื่นไปอีกหลายครั้ง แล้วก็เหมือนครั้งแรก ๆ ร่างเงาที่ปราศจากความทรงจำเหล่านั้นกลายเป็นละอองแล้วสลายหายไปจริง ๆ ตอนนี้ผมแน่ใจแล้วว่าเรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะผมจริง ๆ

แล้วหลังจากนั้นล่ะ หลังจากที่พวกเขากลายเป็นละอองแล้วพวกเขาไปที่ไหนต่อ เป็นไปได้ไหมว่าพวกเขาจะได้ไปที่โลกอื่นเหมือนกัน ความสงสัยนี้เองที่ทำให้ผมจึงขโมยความทรงจำของคนอื่นอีกหลายครั้งและก็เป็นเหมือนที่ผ่านมา ร่างเงาที่ไร้ซึ่งความทรงจำสลายกลายเป็นละอองสีดำเมื่อมองตามละอองแสงสีดำไปผมก็พบว่าละอองเหล่านั้นลอยขึ้นไปบนเพดานและหายไปตามรอยร้าวของกระจกสี และยังมีละอองลอยออกไปมาเท่าไรร่อยร้าวของกระจกก็ยิ่งใหญ่ขึ้นจนกระทั่งกลายเป็นรอยแตกขนาดใหญ่

เมื่อผมมองเข้าไปในรอยแตกก็พบว่าข้างในรอยแตกมีแต่ความมืดมิดที่ยากจะหยั่งถึงราวกับเป็นหลุมดำที่คอยดูดกลืนทุกอย่าง และทันทีที่เกิดรอยแตกขนาดหนึ่งกำมือก็มีแสงสีดำนสนิทที่ส่องลงมายังพื้นสีขาว ใครก็ตามที่สัมผัสแสงนั้นร่างสีเทา ก็จะเปลี่ยนเป็นสีดำและกลายเป็นละอองลอยหายไปทันที

ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้ผมตกตะลึงอย่างหนัก ผมไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี ถึงผมจะไม่รู้ว่าพวกเขาจะไปที่ไหนแต่ภาพตรงหน้าของผมทำให้ผมแน่ใจว่ามันคงไม่ใช่สถานที่ที่ดีแน่ นี่เป็นผลจากการกระทำของผมอย่างนั้นหรือ ผมทำจริง ๆ อย่างนั้นหรือ เมื่อก่อนผมเคยคิดว่าจะไม่เสียใจกับสิ่งที่ทำไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม แต่ตอนนี้ผมเริ่มไม่มั่นใจเสียแล้ว

ตอนนั้นเองที่สัตว์ประหลาดตัวใหม่ก็เกิดขึ้นมาในหัวของผม สัตว์ร้ายตัวนี้มีขนสีเทาตัวไม่ใหญ่มากแต่ดูแข็งแรง ทันทีที่สัตว์ร้ายตัวนี้เกิดมันก็พุ่งตัวเข้าไปต่อสู้อกับสัตว์ร้ายเจ้าถิ่น เจ้าสัตว์ร้ายตัวใหม่พูดด้วยเสียงแหบชนิด ๆ ว่าต้องหยุดสิ่งที่ทำอยู่ได้แล้ว มันทำให้คนอื่นเดือดร้อน แต่สัตว์ผู้มาก่อนก็เอ่ยแย้งด้วยเสียงแหลมเล็กกว่าทำไมต้องหยุดด้วย อุตส่าห์มาถึงตรงนี้แล้ว ทำไมต้องยอมแพ้ออนนี้ด้วย อีกนิดเดียวก็จะสำเร็จแล้วแท้ ๆ นายนะไม่อยากจะกลับไปโลกเดิมของนายแล้วหรือ

เพราะคำพูดของเจ้าถิ่นนี้เองที่ทำให้เจ้าสัตว์ร้ายขนเทาอ่อนกำลังลง เมื่อฝ่ายตรงข้ามอ่อนกำลังลง สัตว์ร้ายเจ้าของขนสีดำก็อาศัยจังหวะนี้บงการให้ผมหยิบก้อนหินสีดำก้อนหนึ่งเข้าปากไป ผมไม่ทันได้สนใจด้วยซ้ำว่าความทรงจำนี่จะเป็นของใครหรือเกี่ยวกับอะไร ใจของผมจดจ่ออยู่แค่ทำอย่างไรให้ประตูปรากฏออกมา และเมื่อผมเห็นประตูแสงผมก็กลับหัวกลับตาริ่งเข้าไปในนั้น ในใจคิดเพียงว่าขอแค่ผมไม่เห็นก็คงไม่เสียใจ

เรือนกระจกที่มีต้นไม้ดอกไม้มานานาพันธุ์ยังคงตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่มีใครรู้จักเช่นเคย บางต้นก็ได้รับการดูแลเป็นอย่างดีบางต้นก็ถูกละเลยเหมือนเช่นเคย แต่ในวันนี้เรือนกระจกที่น้อยคนนักจะได้ก้าวเข้ากลับมีร่างเงาร่างหนึ่งกล้ากรายเข้ามาอย่างเงียบ ๆ ร่างเงาร่างนั้นกำลังอยู่ใต้ต้นไม้ต้นใหญ่ที่แผ่ร่มเงาออกมาเป็นวงกว้าง ร่างสีเทาร่างนี้ยื่นจ้องมองเปลือกไม้สีน้ำตาลแห้งอยู่เหนือนานราวกับว่าดวงตาของเขาไม่ได้กำลังมองต้นไม้แต่กำลังมองไปยังสถานที่อื่นที่ห่างไกลออกไป และโดยที่ร่างเงาไม่ทันรู้ตัวร่างหนึ่งก็ได้อุกรกล้าเข้ามา

“เจอกันอีกแล้วนะ ก้อนหิน” เด็กชายร่างท้วมกล่าวทักทายด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

เมื่อร่างเงาได้ยินเสียงจึงหันกลับไปมองด้วยแววตาที่เศร้าสร้อยราวกับว่าดวงตาของเขาถูกสร้างมาจากหยาดน้ำตาจำนวนมหาศาล

“เป็นอะไรี่ไปเล่า ก้อนหิน” ทินที่ที่เหนือภาพได้เห็นแววตาของของก้อนหินเขาก็ต้องชะงักด้วยความตกใจ

เงาสีเทาถอนหายใจก่อนที่จะตอบออกมาด้วยน้ำเสียงที่ขาดหวัง

“มีเรื่อง...ที่ต้องคิดนิดหน่อยนะ”

เมื่อเจ้าของแวนหนาเห็นท่าทางที่ต่างไปจากปกติของผู้สนทนา เขาจึงเปลี่ยนจากความตั้งใจเดิมที่จะเล่าเรื่องราวของตัวเองให้กอนหินฟังเป็นลอบถามเรื่องราวของผู้โดยตรงข้ามแทน

กอนหินหันมามองหน้าเหนือภพนิ่งก่อนที่จะเริ่มเปล่งเสียง “นายเคยเสียใจกับสิ่งที่ทำไปบ้างไหม”

“หะ” เด็กชายร้องออกมาด้วยความตกใจ “ครั้งที่แล้วนายบอกว่าจะไม่เสียใจกับสิ่งที่ทำไปไม่ใช่หรอ ทำไมถึงมาเสียใจตอนนี้”

“ตอนนั้นฉันพูดถึงสถานการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นหรือยังไม่จบนะ” กอนหินอธิบาย “แต่ตอนนี้ฉันหมายถึงเหตุการณ์ที่จบไปแล้ว แต่เรายังไม่อยากให้มันจบลง” เมื่อพูดถึงตรงนี้ร่างเงาก็หันไปเหม่อมองต้นไม้ต้นเดิมต่อไป “เราพยายามทำทุกอย่างเพื่อเชื่อมั่นไว้ ฮ่อมแม่แต่กระทั่งทำเรื่องเลวร้ายหรือเป็นคนไม่ดี แต่ไม่ว่าจะพยายามทำอะไรแค่ไหน สุดท้ายแล้วกลับพบว่าเราไม่สามารถทำอะไรได้เลย แถมผลพวงจากสิ่งที่เราทำกลับทำให้เกิดเรื่องเลวร้ายกับตัวเองและคนอื่นมากมายอีกด้วย”

“งั้นก็เลิกทำแล้วก็แก้ไขมันสิ” นั่นคือสิ่งเดียวที่เหนือภพพอจะคิดออก

กอนหินส่ายหน้า “ตัดใจไม่ได้ แก้ไขไม่ได้”

“แล้วนายยังอยากทำต่อไปไหม” เด็กชายถามกลับ

“อยากสิ” กอนหินยอมรับ “แต่ก็อยากเลิกด้วย” และปฏิเสธ

คำพูดของกอนขัดแย้งกันคล้ายกับว่าเขากำลังสับสนอยู่

“ไม่ชอบเลย” เขาพิมพ์ “ไม่ชอบที่ตัวเองไม่กล้าตัดสินใจแบบนี้เลย ไม่เคยรู้สึกไม่มั่นใจแบบนี้มาก่อนเลย”

เวลาผ่านไปครู่หนึ่งโดยที่ไม่มีเสียงอะไรนอกจากเสียงพิมพ์

ประโยคเดิมเข้าไปซ้ำมาของก้อนหิน เหนือภพมองก้อนหินหนึ่งอยู่นาน เขากำลังตั้งใจตัวเองว่าควรพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมาหรือไม่ ในที่สุดเขาก็เอ่ยประโยคที่ทำลายเสียงพึมพำของร่างเงาออกมา “แต่ว่าต่อให้พยายามทำอะไรมากแค่ไหนก็แก้ไขอะไรไม่ได้แล้วไม่ใช่หรือ” เด็กชายสูดหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนที่จะพูดต่อ “นั่นก็ทำได้แค่เลิกทำนี่นา”

ร่างสีเทาชะงักทันทีที่ได้ยิน เขาหันมามองเหนือภพด้วยสายตาเศร้า ๆ “แต่ไม่เอากลับไปนี่นา”

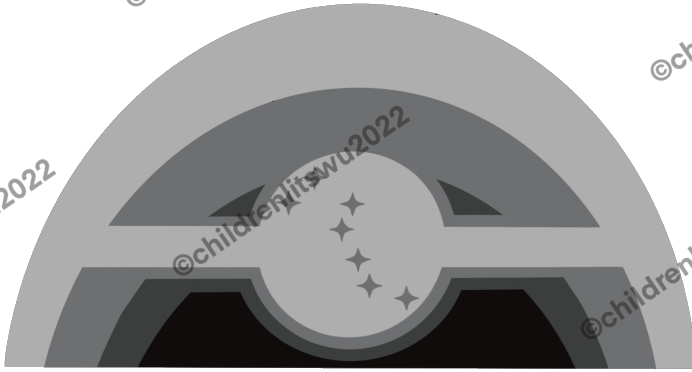
“เรื่องบางเรื่องไม่เกี่ยวกับว่านายอยากหรือไม่หรอกนะ” เจ้าของम्मสีน้ำตาลเข้มจ้องตากับก้อนหินหนึ่ง “มีแต่ต้องทำหรือต้องไม่ทำเท่านั้น” เหนือภพยังคงพูดต่อไป “ถึงแม้ว่านายจะบอกว่าการที่ทำงานในสิ่งที่นายอยากจะทำให้นายไม่เสียใจภายหลัง แต่บางครั้งการไม่ทำก็ทำให้นายไม่เสียใจภายหลังได้เหมือนกันนะ” ก่อนจะเสริมว่า “ถ้าเรารู้อยู่แล้วว่าสิ่งที่เราทำมันไม่ถูกต้อง”

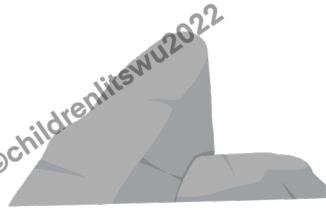
ก้อนหินจ้องตาเหนือภพหนึ่งด้วยดวงตาที่เปิดกว้าง เขาไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน ตั้งแต่เขาจำความได้ เขาคิดแต่เพียงว่าเขาจะอย่างไรเท่านั้น ร่างเงาไม่เคยคิดว่าจะไม่ทำอะไรอย่างใดเลย ในที่สุดเขาก็หาเสียงของตัวเองเจอ “นายแน่ใจหรือ”

“แน่นอนสิ ก็ฉันเป็นจ้าวแห่งการไม่ทำอะไรเลยนี่นา” ริมฝีปากของเด็กชายร่างท้วมยกยิ้มราวกับว่าเขากำลังยิ้มเยาะหยันตัวเอง “ความกลัวทำให้ฉันไม่ค่อยกล้าทำอะไร ดังนั้นในชีวิตของฉันจึงมีสิ่งที่ไม่ได้ทำมากกว่าสิ่งที่ได้ทำ” รอยยิ้มยังคงอยู่บนหน้าของเด็กชายแต่คราวนี้มีเป็นรอยยิ้มของความโล่งใจ “แม้หลายครั้งในบรรดาสิ่งที่ไม่ได้ทำจะทำให้ฉันรู้สึกเสียใจ แต่ก็มีบางครั้งเหมือนกันที่ฉันดีใจที่ไม่ได้ทำ”

“ทำไม่ล่ะ” ก้อนหินถามทันทีด้วยความสนใจ

กาลักบาท

บทที่ 7

“นี่เธอเป็นอะไรเปล่า” เสียงหนึ่งปลุกให้ผมตื่นขึ้นมาจากความมืด เมื่อผมลืมตาผมก็พบว่ามิโอบหน้าของชายคนหนึ่งที่อยู่รอบปรากฏขึ้นตรงหน้าผม เจ้าของมิโอบหน้าเป็นชายหนุ่มคนหนึ่งอายุประมาณยี่สิบต้น ๆ ผมและดวงตามีสีน้ำตาลเข้ากับผิวสีแทนของเขา ชายคนนั้นจับไหล่ของผมไว้แล้วเขย่าเบา ๆ ท่าทางของเขาดูร้อนรนปนเป็นห่วง เจ้าของเรือผมสีน้ำตาลเรียกผมซ้ำ ๆ อยู่แบบนั้นจนกระทั่งผมรู้สึกตัว

“นะ น้ำขอน้ำหน่อยได้ไหมครับ” ลำคอที่แห้งผากอนุญาตให้ผมพูดได้เพียงเท่านี้

เมื่อคนที่อยู่ตรงหน้าได้ยินในสิ่งที่ผมพูด เขาก็พยุงผมให้ลุกขึ้นนั่งแล้วส่งน้ำให้ เมื่อได้จิบน้ำผมก็รู้สึกว่าการกลับมามีชีวิตอีกครั้ง เมื่อร่างกายได้รับน้ำอย่างเพียงพอแล้วสติของผมก็กลับมาแจ่มชัด

ผมหันไปดูรอบ ๆ ก็พบว่าตนเองยังคงอยู่ตรงที่เดิมที่ที่ผมหมดสติไป แต่เมื่อดูจากพระอาทิตย์ที่เปลี่ยนจากสีทองสุกสกาเป็นสีแอมส้มแล้ว ก็รับรู้ได้ทันทีว่าผมหมดสติไปนานเกือบครึ่งวัน ดวงตะวันใกล้ตกดินแล้ว

“เธอเป็นใครแล้วมาทำอะไรในสถานที่แบบนี้” เสียงของชายหนุ่ม

เรียกให้ผมหันเหความสนใจจากบรรยากาศรอบข้างไปที่ตัวเขาแทน

“ผมชื่อเหนือผมครับ” แม้ว่าผมจะรู้ว่าเขาคือผู้มีบุญคุณที่ให้น้ำแก่ผม แต่ผมก็ยังไม่อยากบอกความจริงทั้งหมดให้เขาฟัง เพราะผมไม่มีทางรู้ได้เลยว่าเขาคือคนร้ายที่สร้างเหตุการณ์ทั้งหมดขึ้นมารึเปล่า เพราะไม่มีท่าทีว่าคนปกติจะเข้ามาเดินเล่นแถวนี้แน่ ผมจึงพยายามหันเหความสนใจของเขา “แล้วคุณชื่ออะไรหรือครับ”

“ฉันทชื่อไอโน่” เขายิ้มให้ผมด้วยรอยยิ้มที่ดูใจดี ท่าทางดูไม่เหมือนคนร้ายเลย หรือว่าเขาจะไม่ใช้คนไม่ดีกันนะ “ตกลงว่าเธอมาทำอะไรที่นี่” นี่เขายังไม่หลุดจากประเด็นนี้หรือเนี่ย

“ผมมาตามหาสมบัติครับ” ผมตัดสินใจจะลองหยั่งเชิงเขาดู “คุณรู้เบาะแสบ้างรึเปล่าครับ”

“สมบัติชิ้นไหน” ไอ่อกุทานออกมา ใบหน้าเขาแสดงถึงความตกใจ ก่อนที่เขาจะรู้ตัวแล้วพยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติ “ฉันทก็ไม่รู้เหมือนกันนะ”

ท่าทางของเขาทำให้ผมแน่ใจว่าเขาต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับสมบัติไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ถ้าอย่างนั้นลองดูแล้วกันว่าชายคนนี้รู้มากแค่ไหน “ถ้าคุณไม่รู้ก็ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณมากนะครับที่ช่วยผมไว้” ความคิดนี้ทำให้ผมลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปทางที่กองศิลาที่ตั้งอยู่ “ฉันขอตัวก่อนนะครับ”

“นายจะไปไหนนะ” เสียงเรียกของไอทำให้ผมหันกลับมามองท่าทางของเขาดูร้อนรนมาก

“ไปหาสมบัติใจครับ” ผมตอบคำถามของเขาพลางพยายามควบคุมใบหน้าให้ดูเรียบนิ่งราวกับว่าผมไม่เห็นถึงความผิดปกติใดๆ

“แล้วทำไมถึงไปทางนั้นล่ะ สมบัติคงไม่ได้อยู่ตรงนั้นหรอกมั้ง” ดู

เหมือนว่าเขาคงอยากจะห้ามผม “ถ้านายเดินมั่วซั่วจะหลงทางเอานะ”

“ไม่หลงหรือครับ” ผมยิ้มให้เขาแล้วดูด้วยน้ำเสียงที่ดูมั่นใจว่า “เพราะว่าผมตามคนอื่นมา”

“ตามคนอื่นมา” เมื่อเขาได้ยินคำพูดของผม ท่าทางของเขาก็ดูเคร่งเครียดมาก “ยังมีคนอื่นอยู่ที่นั่นนอกจากนายอีกงั้นหรือ”

ในที่สุดบนสนทนาก็ดำเนินไปในทิศทางที่ผมต้องการ “ไม่มีหรือครับ แต่ช่วงนี้มีหลักศิวาถูกทำลายอยู่ทั่วเมือง ผมจึงตามร่องรอยพวกนั้นมา”

“งั้นหรือ” เมื่อได้ยินคำพูดผมสีหน้าของเขาก็ผ่อนคลายลง

“ผมคงต้องไปแล้วนะครับ” เมื่อผมเห็นดังนั้นจึงพยายามเอ่ยยิ้มเขามากขึ้น เพื่อว่าเขาจะหลุดอะไรมามากกว่านี้ ผมจะได้รับไปหาสมบัติแล้วนำมันไปขาย เท่านั้นผมก็รวยไปทั้งชาติแล้ว”

“เดี๋ยวก่อน” ไอหยุดผมทันทีที่ได้ยินแผนการของผม “นายไปไม่ได้นะ”

ผมหันไปมองเขาพลงเอ่ยถาม “ทำไมล่ะครับ”

“เพราะสมบัติเป็นของฉันทันนะสิ” น้ำเสียงของเขาฟังดูเกรี้ยวกราดขึ้นเรื่อย ๆ “ฉันทันเป็นคนทำทุกอย่างมาตั้งแต่ต้น นายนะก็แค่ตามรอยสิ่งที่ฉันทันเท่านั้น คนอย่างนายอย่าหวังว่าจะได้มาจับมือเปิบเลย”

ทันทีที่ได้ยินคำพูดของเขา ผมก็เพลอยิ้มออกมา ในที่สุดผมก็ได้ยินในสิ่งที่ผมสงสัย “งั้นคุณก็ยอมรับสินะครับว่าคุณเป็นคนทำลายหลักศิวาพวกนั้น”

“ใช่” ชายหนุ่มตอบกลับมาทันที “เพราะฉะนั้นสมบัติทั้งหมดจึงเป็นของฉันทัน”

“ผมไม่สนใจเรื่องนั้นหรือครับ” มาถึงตรงนี้ผมมั่นใจแล้วว่าเขา

เป็นผู้ก่อการร้ายที่ผมตามหามาตลอดแน่นอน “เพราะจริงๆ แล้วผมมาที่นี่เพื่อหยุดคุณ”

“หยุดฉัน” สีหน้าของเขาดูฉงนราวกับเขาได้ยินในสิ่งที่เขาไม่คิดว่าจะได้ยินมาก่อน “ทำไม”

ผมจึงเข้าไปในดวงตาของเขาพลางพูดซ้ำ ๆ ให้เขาได้ยินอย่างชัดเจน “คุณไม่รู้หรือว่าสิ่งที่คุณทำมันทำให้คนอื่นเดือดร้อนมากแค่ไหน การตามหาสมบัติของคุณทำให้มีทั้งคนที่บาดเจ็บและเดือดร้อน ผมจะไม่ปล่อยให้คุณสร้างความเดือดร้อนไปมากกว่านี้อีกแล้ว”

“หยุดฉัน” เมื่อเขาได้ยินคำพูดของผม รอยยิ้มแย้มหยันก็ปรากฏขึ้น “ด้วยวิธีไหนกันล่ะ” เขาพูดพลางออกเดินไปทางก้อนหินสีดำที่ตั้งอยู่กลางทะเลทราย เพราะว่าเขามีร่างกายที่แข็งแรงมากกว่าผมทำให้เขาสามารถเดินนำหน้าผมไปได้อย่างง่ายดาย

ผมรีบเพิ่มความเร็วจนในที่สุดก็ไปถึงตัวของไอ ผมใช้มือทั้งสองข้างจับเสื้อของเขาไว้

“ปล่อยนะ” ชายหนุ่มพูดพลางพยายามสะบัดให้เสื้อของเขาหลุดออกจากมือของผม

แต่ยิ่งเขาสะบัดตัวแรงแค่ไหนผมก็ยิ่งจับเสื้อของเขาให้แน่นยิ่งขึ้น เราสองคนยื้อยุดจุดกระซากกันอยู่พักหนึ่ง ทันใดนั้นเองเราทั้งคู่ก็เสียหลักและสิ้นใจลงไปตามผืนทรายเป็นสีดำ ตัวของพวกเขาหมุนกลิ้งไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมหาหยุดอยู่ใกล้กับหลักศิลาก้อนหนึ่ง โชคดีที่ครั้งนี้หัวของผมไม่ได้ไปกระแทกกับอะไร เนื้อตัวผมจึงมีแค่รอยถลอกเท่านั้น เมื่อผมพุงตัวลุกขึ้นได้ก็พบว่าไอลุกขึ้นมาก่อนแล้ว ชายหนุ่มรีบวิ่งไปยังก้อนหินที่อยู่ใกล้ที่สุดแล้วเริ่มลงมือขุดดิน

ไม่ได้นะ เสียงในใจของผมร้องออกมาทันที ปล่อยให้เขาได้สมบัติ

ไปไม่ได้นะ ถึงแม้ว่าผมจะไม่รู้ว่าเขาต้องการสมบัติไปทำไม แต่ดูจากการที่เขาทำลายหลักศิลาเพื่อตามหาสมบัติแล้ว ผมก็คิดว่าเขาคงไม่ได้ใช้มันในทางที่ดีแน่นอน

แต่จะให้ผมขัดขวางเขาอย่างไรดีล่ะ การจู่โจมกระชากกันเมื่อครูทำให้รู้แล้วว่าแรงของผมยังห่างชั้นกับเขามาก คงมีแต่ต้องไปขุดดินหาสมบัติแข่งกับเขาลีนะ เฮ้อ ผมไม่เก่งด้านการใช้แรงแบบนี้เลย

เพราะไม่ได้เตรียมตัวมาสำหรับการขุด ผมจึงไม่มีทางเลือก นอกจากต้องใช้มือขุดไปเรื่อย ๆ เมื่อผมขุดดินไปครู่ใหญ่มือของผมก็เริ่มทนไม่ไหวแล้ว มันทั้งปวดและมีแต่แผลพุพอง โชคดีที่เวลาเริ่มเย็นแล้วทำให้ผมไม่ต้องทนตากแดดอีกรอบ แต่ถ้าทำแบบนี้ต่อไปคงจะไม่ไหวแน่ ไม่ว่าเมื่อไหร่ผมก็ไม่เหมาะกับทักษะที่ต้องใช้ร่างกายเลยจริง ๆ

ผมตัดสินใจหยุดสักพักหนึ่งด้วยการหันไปมองไอ้ขุดดินแทน ชายหนุ่มยังคงตั้งหน้าตั้งตาใช้พลั่วขุดดินต่อไปอย่างไม่สนใจใคร ระหว่างที่มองเขาขุดดินความคิดหนึ่งก็แล่นเข้ามาในหัวของผม สมบัติจะอยู่ในดินจริง ๆ อย่างนั้นหรือ ดูจากที่ไอ้ทำลายหลักศิลาและการตั้งใจขุดดินก็ทำให้ผมแน่ใจว่าชายหนุ่มคิดว่าสมบัติต้องถูกฝังอยู่ใต้ดิน และก็ทำให้ผมคิดแบบนั้นเช่นกัน แต่ว่า มันจะเป็นแบบนั้นแน่หรือ

ทันใดนั้นแสงอาทิตย์เส้นหนึ่งสาดเข้าตาของผม เมื่อหันไปมองตามที่มาของแสงก็พบว่าทันทีที่แสงส่องมาโดนก้อนหิน มันก็ถูกก้อนหินทำให้หักเหไปทางอื่น แสงสะท้อนอย่างนั้นหรือ หรือว่า ผมริบมองไปยังหลักศิลาหลายนก้อนแล้วก็พบว่า มันเรียงกันคล้ายกับตำแหน่งของดวงดาวในกลุ่มดาวหมีเล็ก ภาพที่ถูกจารึกในหลักศิลาบอกไว้ว่าหมีตัวเล็กจะนำทางไปหาสมบัติ หรือว่าที่นี้ไม่ใช่ที่ตั้งของสมบัติแต่เป็นเข็มทิศนำทางไปสู่สมบัติ ถ้าเป็นแบบนั้นแล้วก้อนหินแค่เจ็ดก้อนจะบอกทางไป

หาสมบัติได้อย่างไรกันนะ

ระหว่างที่ผมกำลังพยายามคิดอยู่นั้นแสงแดดก็ส่องเข้ามาที่ตาของ
ผมอีกครั้ง ไข้แล้ว แสงสะท้อนอย่างไรละ แต่ทำไมหिनถึงสะท้อนแสงได้ เมื่อ
ผมเข้าไปดูหिनนั้นใกล้ ๆ อีกครั้งก็พบว่า มีภาพของตัวเองสะท้อนอยู่บนหลัก
ศิลา ก้อนหินที่สะท้อนเงาและแสงได้แบบนี้คงจะเป็นหินขัดเงาสีใส วิธีการ
บอกที่ซ่อนสมบัติคงจะเป็นการใช้แสงสะท้อนนำทาง ถ้าอย่างนั้นวิธีที่จะไม่
ให้ไอเจอบสมบัติก็คงมีแต่ต้องทำลายหिनพวกนี้ ไม่น่าเชื่อเลยจริง ๆ ว่าทำย
ที่สุดแล้วผมจะต้องมาลงเอยด้วยการใช้วิธีเดียวกับคนที่ผมอยากจะหยุด
การกระทำของเขา แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลา来选择กวิธี เมื่อคิดได้ดังนั้นผมก็หยิบ
หินขนาดเหมาะมือที่เจอแถวนั้นขึ้นมาแล้วเริ่มใช้หินทุบหลักศิลา

“นายทำอะไรของนายนะ” ไอตะโกนเรียก ดูเหมือนว่าเสียงทุบหिन
จะดังมากจนถึงความสนใจของเขาได้

เมื่อเขาเห็นการกระทำของผมชัดเจน เขาก็ต้องร้องอย่างตกใจ “นี่
นายหยุดนะ” แล้วเขาก็เข้ามารวบตัวผมเอาไว้เพื่อจะหยุดไม่ให้ผมทำลาย
หลักศิลาต่อไป “ถ้าทำลายหिनพวกนี้สมบัติอาจจะได้รับผลกระทบไป
ด้วยไม่ใช่หรือไม๊

แต่ผมก็ไม่ได้สนใจเขาเลย ตอนนี้จิตใจของผมจดจ่ออยู่กับแค่การ
ทำลายหिनเท่านั้น ผมพยายามสะบัดไอจนสามารถหลุดออกจากพันธนาการ
ได้ ผมใช้แรงทั้งหมดที่มีทุบหिनไปเรื่อย ๆ ในขณะที่ไอก็ยังคงพยายามหยุด
ผม แต่ในที่สุดผมก็สามารถทำลายก้อนศิลาลงได้หนึ่งก้อน

สำเร็จ ผมยืนหอบอยู่ท่ามกลางซากหिनปรักหักพัง แสงสีส้มแดงของ
ดวงอาทิตย์สาดเข้ามาอาบตัวผมทำให้ผมรู้สึกร้อนจนต้องยกมือขึ้นมาเช็ด
เหงื่อ แสงบางส่วนที่รอดผ่านตัวผมไปสู่ก้อนศิลาที่เหลือ เส้นแสงจากดวง
อาทิตย์ส่องไปยังก้อนหินก้อนแรกสะท้อนไปยังหลักศิลาก้อนที่สองลำแสง

จากหลักศิลาก้อนที่สองสองกระทบพลิกหินก้อนที่สาม แสงจากพลิกหินก้อนที่สามส่องไปยังหินก้อนที่สี่ เส้นแสงจากหินก้อนที่สี่ส่องไปยังก้อนหินก้อนที่ห้าเมื่อมาถึงก้อนหินก้อนที่ห้าผมก็พบว่า หินก้อนที่ห้าคือหินก้อนที่ผมเพิ่งจะทำลายไป ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก ต่อไปนี้เส้นแสงจะไม่สามารถส่องต่อไปยังก้อนหินก้อนไหนได้อีก ทันใดนั้นลำแสงที่ผมคิดว่าจะสลายหายไป แล้วกลับยังคงอยู่และมันก็สะท้อนไปยังหลักศิลาหลักที่หก ระหว่างที่กำลังตกใจอยู่นั้นผมก็พบว่าก้อนหินที่ช่วยให้แสงส่องกระทบไปยังหลักศิลาหลักที่หกก็คือหนึ่งในหินที่ถูกร้อยอยู่ในกำไลของผม มือที่ยกขึ้นมาเช็ดเหงื่อทำให้กำไลอยู่ในจุดที่แสงตกกระทบพอดี

ผมยืนนิ่งด้วยความตกใจไม่คิดเลยว่าสิ่งที่ผมทำมาทั้งหมดเพราะเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แบบนี้ ระหว่างที่ผมกำลังตกตะลึงอยู่นั้น ลำแสงจากหลักศิลาหลักที่หกก็ส่องไปยังก้อนหินก้อนที่เจ็ด และจากก้อนหินก้อนที่เจ็ดเส้นแสงนั้นก็ส่องไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่อยู่กลางทะเลทราย เมื่อผมจ้องมองไปที่มันก็พบว่า จุดที่แดดส่องนั้นมีอะไรบางอย่างเปล่งประกายระยิบระยับเต็มไปหมด เมื่อเห็นดังนั้นผมและไอจิ้งรีบวิ่งไปยังจุด ๆ นั้นทันที

เมื่อไปถึงผมก็พบว่าสิ่งที่เปล่งแสงนั้นคือพลิกหินสีขาวเป็นประกายติดกับทรายสีดำด้านอย่างสิ้นเชิง

“ในที่สุด ในที่สุดก็หาเจอ สมบัติคือเพชรสินะ” เสียงตื่นเต้นของไอทำให้ผมหลุดจากอาการตกใจ เมื่อผมหันไปมองตามเสียงผมก็พบว่าชายหนุ่มกำลังหยิบพลิกหินขึ้นมาดู

เมื่อผมเห็นพลิกหินนั้นชัด ๆ ผมก็รู้สึกว่ามีบางอย่างแปลก ๆ ก้อนหินเหล่านี้เป็นประกายก็จริง แต่มันไม่ได้เปล่งประกายด้วยตัวของมันเองเหมือนเพชร มันเป็นประกายเพราะแสงเท่านั้น หินแบบนี้ หรือว่า

“มันไม่ใช่เพชรหรอกครับ” ผมบอกไอทันทีที่ที่แน่ใจว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เพชร

“มันคือหินเกลือนะครับ”

“หินเกลือ” ไอทวนคำด้วยความประหลาดใจ “หมายถึงเกลือที่จับตัวกันเป็นก้อนอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ครับ” ผมยืนยัน “ลองชิมดูสิครับ”

เมื่อชายหนุ่มชิมรสชาติของก้อนหินแล้วเขาก็นิ่งไป เขาคงรู้แล้วว่า มันคือหินเกลือจริง ๆ

“ไม่จริง ไม่จริง เป็นไปไม่ได้” ไอทวม่าขณะที่สั่นไปทั้งตัว ก้อนหินเกลือที่อยู่ในมือของเขาตกลงสู่พื้นคล้ายกับว่าเขาไม่มีแม้แต่แรงที่จะถือมัน “ไหนบอกว่าเป็นสมบัติใด ทำไมถึงกลายเป็นเกลือได้ละ แล้วแบบนี้สิ่งที่พยายามมาทั้งหมดจะมีความหมายอะไร” น้ำใส ๆ ไทหลอกมาจากดวงตาของเขา เขาร้องให้อยู่แบบนั้นจนกระทั่งท้องฟ้ากลายเป็นสีเดียวกับผืนทราย

แล้วในที่สุดไอทก็หยุดร้องไห้ เขาทรุดตัวลงนั่งเงียบ ๆ อยู่แบบนั้น “ไม่ใช่หรอก มันคือสมบัติจริง ๆ” จนกระทั่งผมทนไม่ไหวเปล่งเสียงทำลายความเงียบลง “หินเกลือนะ เมื่อก่อนเป็นของมีค่าเทียบเท่ากับเพชรพลอยในสมัยนี้เลยละ เพราะมันสำคัญกับการดำรงชีวิตมาก คนนั้นต้องกรไออโอดินจากเกลือ แต่ในยุคที่การเดินทางยังไม่สะดวก เมืองที่ห่างไกลจากทะเลแบบเมืองนี้คงไม่สามารถหาเกลือจากทะเลได้เลย ดังนั้นที่พึ่งเดียวของพวกเขาก็คือหินเกลือเหล่านี้ ดังนั้นหินเกลือจึงเป็นสมบัติอย่างไรละ”

“แต่ในตอนนี้นั้นก็เป็นแค่เกลือที่ราคาถูกหาซื้อได้ทั่วไปไม่ใช่หรือ” ไอสวนกลับมา

“ก็ใช่” นั่นก็เป็นความจริงเหมือนกัน

“แล้วทีนี้จะทำอย่างไรดี” ไออเริ่มโวยวาย “ของแบบนี้จะเอาไปพิสูจน์กับใครได้”

“พิสูจน์” พิสูจน์เรื่องอะไร

“พิสูจน์ว่าพ่อของฉันไม่ได้โกหกนะ” อดตอบ “จริง ๆ แล้วเรื่องสมบัติ นะฉันได้ยินมาจากพ่อ”

เขายังคงพูดต่อว่า “พ่อของฉันเป็นคนที่มีความทรงจำจาก อดีตชาติหลายร้อยชาติเลยละ ดังนั้นเขาจึงรู้เรื่องราวเกี่ยวกับคนในสมัย โบราณเป็นอย่างดี เขาเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฉันฟัง รวมถึงเรื่องที่ซ่อน สมบัตินี้ด้วย” เขาหัวเราะเยาะหยันตัวเองเล็กน้อยก่อนที่จะพูดต่อว่า “แต่ไม่น่าเชื่อเลยว่าสมบัติก็จะเป็นเรื่องของอดีตแบบนี้”

หะ ผมฟังอะไรผิดรีเปล่านะ “คนที่มีความทรงจำของชาติก่อน หลายร้อยชาติ เป็นไปได้ด้วยหรอ”

“ใคร ๆ ก็พูดแบบนี้ละ ทุกคนพากันบอกว่าพ่อเป็นคนบ้า” ชาย หนุ่มยกยิ้มเยาะหยันอีกครั้ง “ไม่มีใครเชื่อในสิ่งที่พ่อพูดเลย” เมื่อโอ พุดถึงตรงนี้รอยยิ้มของเขาก็เปลี่ยนเป็นเศร้าสร้อย “มีแต่ฉันคนเดียว ที่เชื่อของพ่อ”

เขาเสริมต่อว่า “ฉันพยายามทำให้ทุกคนเชื่อคำพูดของพ่อ แต่ ก่อนที่ฉันจะทำได้พ่อก็จากไปเสียก่อน ทิ้งไว้เพียงตัวฉันกับคำพูดของ พ่อเท่านั้น”

“ทำไมถึงเหลือแค่ตัวฉันกับคำพูดของพ่อเท่านั้น นายสงสัย ไหม” เขาหันมาถามผม แต่เหมือนกับว่าเขาจะไม่ต้องการคำตอบ เขา จึงเริ่มพูดต่อก่อนที่ผมจะได้ตอบ “ฉันเคยสงสัยนะ ฉันคิดเรื่องนี้กลับไป กลับมาหลายปี”

โอเหม่อมองท้องฟ้าที่ไร้ดาวอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะเอ่ยต่อ “จน ในที่สุดก็คิดออก” เขายิ้มอีกครั้งแต่ในครั้งนี้เป็นยิ้มที่แสดงออก ถึงความดีใจ “ตั้งแต่นั้นมาฉันก็ไล่ตามเรื่องเล่าเกี่ยวกับสมบัติของ

พ่อมา เพราะอยากนำสมบัติไปแสดงให้ทุกคนเห็นว่าพ่อของฉันทมีความทรงจำของชาติก่อนหลายร้อยชาติจริง ๆ ” รอยยิ้มของเขาเปลี่ยนไปอีกครั่ง คราวนี้เป็นรอยยิ้มที่มีแต่ความเศร้า “แต่เกลื่อห็นคงเอาไปให้ใครดูไม่ได้สินะ” หลังจากที่ไอพุดจบ เขาก็เหม่อมองท้องฟ้าต่อไปเนิ่นนาน

ผมยืนมองอยู่แบบนั้นโดยที่ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี ในที่สุดผมก็ตัดสินใจให้กำลังใจเขา “งั้นก็พยายามต่อไปสิครับ ต่อให้เราล้มเหลวมันก็ถือว่าเป็นประสบการณ์ สักวันหนึ่งต้องสำเร็จแน่นอน”

ไอมองผมด้วยสีหน้าอึ้ง ๆ ก่อนที่จะยิ้มออกมาอีกครั่ง ครั่งนี้เป็นรอยยิ้มที่ชวนให้รู้สึกใจสงบ “นั่นสินะ”

“แต่ครั่งหน้าอย่าทำให้คนอื่นเดื่อเดร้อนอีกนะครับ” ผมเอ่ยเตือนเรื่องสำคัญ

ชายหนุ่มหลับตาลงแล้วหัวเราะออกมา “รู้แล้วละน่า”

“งั้นก็ออกไปจากที่นี่กันเถาะครับ มีดแล้ว” ผมยื่นมือให้กับไอเพื่อช่วยพยุงตัวเขาให้ลุกขึ้น

“อืม” ไอจับมือผมเพื่อพยุงตัวขึ้นมา

ในขณะที่ไอกำลังจะลุกขึ้น แรงจากมือของชายหนุ่มที่แข็งแกร่งของ ผมก็ทำให้ผมเสียความทรงจำ จนทำให้ผมและไอล้มกลิ้งไปกับพื้นพร้อมกัน ขณะที่ผมกำลังไถลไปกับพื้นทรายอยู่นั้น หัวของผมก็ไปชนเข้ากับหลักศิลาก้อนหนึ่ง จนผมหมดสติไป

ก่อนที่สติของผมจะหายไปผมได้ยินเสียงของไอเรียกผมเข้าไปเข้ามาอยู่หลายครั่ง “เหนือภพ เหนือภพ นายเป็นอะไรีเปลว”

ทันทีที่กลับมาที่โลกแห่งความตายผมก็พบว่า สัตว์ร้ายขนสีดำได้หายตัวไปจากหัวแล้ว ผมไม่คิดที่จะขโมยความทรงจำของคนอื่นอีกแล้ว คงเป็นเพราะคำพูดของเหนือภพสินะ เอาละ ถึงเวลาที่ผมต้องทำในสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

ผมนำหินผึกความทรงจำทั้งหมดที่มีมาถือไว้แล้วเดินตามหาอัศวน์ที่ยังคงยืนอยู่ที่เดิมเหมือนทุกครั้งที่เราเจอกัน

“สวัสดี” ผมเอ่ยทักทาย

ลุงอัศวน์หันมามองหน้าผมแวบหนึ่งก่อนที่จะถาม “นายมีธุระอะไร รีไปลา”

“เราเลิกขโมยความทรงจำของคนอื่นกันเถอะนะ” ผมพูดออกมาตามตรง

“เลิก” ร่างเงาตรงหน้าผมขมวดคิ้ว “ทำไมต้องเลิกด้วย”

ผมมองเขาด้วยความตกใจ “ลุงไม่เห็นเหรอว่าสภาพตอนนี้มันวุ่นวายขนาดไหน”

ผมชี้ให้เขามองบรรยากาศรอบข้างที่มีแต่ความสับสนวุ่นวายเพดาน

กระจกมีรอยแตกอยู่หลายรู แสงสีดำน่าสาดส่องลงมามากมาย ร่างเงาร่าง แล้วร่างเล่าถูกแสงสีดำทำให้สลายหายไป มีเสียงกรีดร้องอยู่ทั่วทุกที่ ทุกคนต่างวิ่งวุ่นไปหมดไม่มีใครกล้าอยู่ที่เดิมนาน ๆ เลยเพราะกลัวว่ารอยแตก รอยต่อไปจะเกิดขึ้นบนหัวแล้วตนจะต้องสลายหายไป “การกระทำของเรา ทำให้คนหายไปมากมายขนาดนี้แล้วนายยังไม่คิดจะหยุดอีกงั้นหรือ”

“คนหายไป” เขาเลิกคิ้วสูง “ก็ไม่ได้เกี่ยวกับลุงซะหน่อยนี่”

“นี่ ลุง..” คำพูดของเขาทำให้ผมโกรธจนตัวสั่น นี่เขาไม่คิดจะสนใจ คนอื่นเลยรีงกันนะ “ต่อให้ลุงไม่เลิกฉันก็จะเลิก บอกวิธีคืนความทรงจำให้กับเจ้าของมานะ”

“วิธีคืนความทรงจำ” ลุงอัศวินเพลอหัวเราะออกมา “ไม่มีของแบบนี้หรอก”

“หมายความว่าอย่างไร” ผมถามด้วยความตกใจ

“ก่อนหินนี้จะถูกสร้างขึ้นมาก็เก็บความทรงจำเท่านั้น” ลุงอัศวินพูดกลางย้าอีกครั้ง “ไม่มีวิธีคืนความทรงจำหรอก”

เมื่อได้ยินคำพูดของอัศวินผมก็ต้องร้องออกมาอย่างตกใจ “ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ”

“ทำไมนะหรือ” คู่สนทนาหัวเราะ “เพราะฉันต้องการให้เป็นแบบนี้ล่ะสิ”

“ต้องการให้เป็นแบบนี้” ผมทวนคำของอีกฝ่ายด้วยความตกใจ

“ใช่” ลุงอัศวินพูดเสะยิ้ม “ในเมื่อนายจะเลิกร่วมมือกับฉัน ฉันเองก็ขี้เกียจเล่นละครแล้ว”

“เล่นละคร” ผมทวนคำ “หมายความว่าอย่างไร”

“นายนี่โง่เสมอตันเสมอปลายจริง ๆ นะ” ลุงอัศวินพูดเยาะ “ก็หมายความว่าที่ผ่านมานายเล่นละครมาตลอดนะสิ” เมื่อพูดถึงตรงนี้เขาก็

เริ่มหัวเราะ “ฉันสร้างเป็นว่ามีจุดมุ่งหมายเดียวกับนาย แต่อันที่จริงแล้วฉันไม่เคยคิดแบบนี้เลย ฉันแค่ลอบให้นายทำในสิ่งที่ฉันต้องการเท่านั้น”

ทันทีที่ได้ฟังเขาพูดผมก็ยิ่งทวีความโกรธมากขึ้น “ทำไมลอบต้องทำแบบนี้ด้วย”

“ทำไมนะหรือ” เขาหัวเราะหนักกว่าเดิม “เรื่องมันเริ่มต้นตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนแล้ว”

เมื่อพูดถึงตรงนี้เขาก็เลิกหัวเราะและหันไปมองเพดานกระจกที่มีแต่รอยแตก “ในตอนนั้นฉันก็เป็นเหมือนคนธรรมดาที่ใช้ชีวิตปกติ แต่แล้ววันหนึ่งข้าก็พบว่า ตัวเองแตกต่างจากคนอื่น” เขาเผยรอยยิ้มเศร้า ๆ ออกมา “ฉันนะมีความทรงจำที่คนอื่นไม่มี เป็นความทรงจำในอดีตหลายร้อยหลายพันชาติของฉัน”

“ความทรงจำมากมายซ่อนทับกับอยู่ในพื้นที่เล็ก ๆ ที่เรียกว่าหัวของมนุษย์” ร่างเงาชี้ไปที่หัวของเขา “พื้นที่ที่เก็บมีน้อยแต่ความทรงจำมีมาก ทำให้บางครั้งความทรงจำก็ผสมปนเปจนทำให้ฉันแทบบ้า ไม่ว่าจะเกิดหรือตายสักกี่ครั้งความทรงจำเหล่านั้นก็ไม่หายไป แต่มันกลับเพิ่มมากขึ้นทุกปี ดังนั้นฉันจึงใช้เวลาที่มีคล้ายเป็นนิรันดร์ในการหาวิธีเอาความทรงจำออกไปจากหัว”

“ในที่สุดฉันก็สร้างหินนี้ขึ้นมาได้” เขาหยิบผลึกหินสีใสขึ้นมาแล้วเล่าต่อไป “แต่ไม่ว่าจะใช้มันมากแค่ไหนความทรงจำก็ไม่หายไปจนหมดเสียที ในขณะที่ฉันกำลังจะหมดหวัง ฉันก็ได้เจอนายที่ไม่มีความทรงจำใด ๆ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ออกไปจากโลกแห่งความตาย ”

“ทำไมนายถึงไม่มีความทรงจำในขณะที่ข้าไม่สามารถลืมความทรงจำ ช่างเป็นคนที่น่าอัศจรรย์ ๆ” เขาหัวเราะออกมาแต่ครั้งนี้ไม่ใช่การเยาะเย้ยคนอื่นแต่เป็นการเยาะหยันตัวเอง ฉันจึงคิดว่านายน่าจะเป็นกุญแจใน

การไขปริศนาเกี่ยวความทรงจำของฉัน”

ผมอึ้งกับเรื่องราวที่อัศจรรย์เหล่านี้ ผมถูกหลอกให้ทำเรื่องเลวร้ายมา โดยตลอดเลยหรือเนี่ย แต่ถึงแบบนั้นผมก็ไม่อาจโทษชายตรงหน้าได้ ทั้งหมด เป็นความผิดของผมเองที่ปล่อยให้ความชั่วเข้าครอบงำได้ ทั้งหมด ที่เกิดขึ้นเป็นความผิดของผมเอง ถึงผมจะสมควรถูกหลอกจริง แต่ถึงแบบนั้นคนอื่นก็ไม่เกี่ยวข้องด้วยนี่ “แต่ก็ไม่เห็นต้องทำให้คนอื่นมาเดือดร้อนด้วยนี่ครับ”

“ตอนที่ฉันเจ็บปวดก็ไม่เห็นมีใครมาสนใจเลยนี่” เขาพูดอย่างไม่เห็นด้วย “มีแต่คนหัวเราะเยาะฉัน ดูถูกฉัน”

คำพูดของเขาทำให้ผมรู้สึกเศร้าตามไปด้วย แต่ความคิดของผมก็ยังคงเหมือนเดิม “ถึงแม้นายจะไม่เลิก แต่ฉันจะเลิก”

“ลาแล้วนะ” ผมพูดพลางเดินออกมา แต่แล้วอยู่ ๆ เขาก็จับไหล่ผมเอาไว้

“ไม่ได้นะ” ไม่ว่าผมจะพยายามปิดมือของเขาเท่าไร “จนกว่าฉันจะลืมความทรงจำของตัวเองได้ นายจะไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น”

“ปล่อยนะ” ผมพยายามจะปิดมือของเขาออกไป แต่เขากลับจับไหล่ของผมแน่นขึ้น

ระหว่างที่เรากำลังยืนอยู่กันอยู่นั้น หินทั้งหมดที่ผมถืออยู่ก็หลุดออกจากมือของผมแล้ว หินก้อนหนึ่งก็กระเด็นเข้าไปในปากของอัศวิน

ทันทีที่อัศวินกลืนผลึกหินเหล่านั้นลงคอไป เขาก็ชะงักแล้วทรุดตัวลงไปเอามือกุมหัว ร่างเงากรีดร้องออกมาแล้วก็ล้มตัวลงไปซัดดินซังกออยู่บนพื้น ผมมองภาพตรงหน้าด้วยความตกใจ ในขณะที่กำลังยืนนิ่งอยู่นั้นผมได้ยินเสียง เพล้ง ดังมาจากบนหัว และเมื่อเงยหน้าขึ้นไปมอง ผมก็เห็นเพดานกระจกเหนือหัวแตกออก โดยไม่ทันตั้งตัวแสงสีดำนี้อันสาหัสสงมาที่

เราทั้งคู่ ผมยกมือขึ้นมามองแล้วก็พบว่าร่างของผมค้อย ๆ มีสีเข้มขึ้นเรื่อย ๆ และเมื่อกลายเป็นสีดำสติของผมก็เลือนรางจนไม่สามารถรับรู้อะไรได้อีกเลย

ร่างของผมลอยอยู่ท่ามกลางความมืด ความทรงจำทั้งหมดที่หายไปกลับคืนมาสู่ผมอีกครั้ง ตอนที่ผมเข้าโรงเรียน ตอนที่ผมอยู่กลับกลุ่มเพื่อน ตอนที่ผมช่วยคุณยายขายกำไลหินมงคล หรือแม้แต่กระทั่งตอนที่ผมตาย ความทรงจำนั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกมากมายทั้งความสุข ความเศร้า ความโกรธ และความดีใจ ถึงแม้จะมีอารมณ์หลากหลายด้านแต่ทั้งหมดก็เป็นความทรงจำที่ล้ำค่า แต่ก็มีเรื่องสองเรื่องที่ติดค้างอยู่ในใจ เรื่องของคุณยาย ผมเป็นห่วงคุณยายมากและยิ่งผมต้องมาจากไปแบบนี้ไม่รู้วาคิรจะเป็นคนดูแลคุณยายต่อไป และเรื่องของเด็กคนนั้น เด็กชายที่ผมไม่รู้แม่แต่ชื่อ ผมจำหน้าของเขาไม่ได้เลยเพราะเขามักจะก้มหน้าอยู่เสมอและผมก็ไม่เคยสนใจที่จะมอง แต่ผมก็มักจะกลั่นแกล้งเขาเสมอ ถ้าให้สารภาพตามตรง อันที่จริงผมอิจฉาเขามาก เขามีทุกอย่างที่ผมอยากได้ ทั้งพ่อแม่ เงิน หรือรถ แต่เขาก็ไม่เคยรู้สึกยินดีกับมันเลย เขามักจะก้มหน้าทำตัวลึบ ๆ เสมอ ผมจึงมักจะหมั่นไล่แล้วก็จบลงที่การกลั่นแกล้งเขาเสมอ ผมรู้สึกผิดกับเขา นะ แต่ผมก็ห้ามความรู้สึกของตัวเองไม่ได้จริง ๆ

เมื่อความทรงจำทั้งหมดกลับมาผมก็ได้รู้ว่าหญิงชราที่เคยปรากฏขึ้นมาในหัวของผมคือคุณยายของผมเอง และเด็กชายที่ผมไม่เห็นหน้าก็คือเด็กคนนั้นที่ผมแกล้ง เพราะพวกเขาเป็นคนที่ติดอยู่ในใจ ผมจึงจำพวกเขาได้ก่อนเรื่องอื่น ๆ

แต่ตอนนี้ผมตายแล้วไม่ว่าจะความรู้สึกแบบไหนก็ทำอะไรไม่ได้อีกแล้ว แม้ผมจะไม่วารู้วาคิไรผมความทรงจำของผมถึงหายไปก่อนหน้านี้ แต่เพราะวาคิรความทรงจำของผมหายไปทำให้ผมเปิดใจมากขึ้น ตอนนี้ผม

ยอมรับความตายได้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรที่ผมเคยทำไปในอดีตก็คือ
ตัวผมทั้งหมด และมันก็ได้พาผมมาถึงจุดนี้ ผมยอมรับมันทั้งหมดและผม
จะปล่อยวางมันลง

ทันทีที่ความคิดนี้เกิดขึ้นในหัวของผม แสงสีขาวสว่างก็ปรากฏขึ้น
ตรงหน้าผม ผมรู้ทันทีที่ผมกำลังจะไปเกิดใหม่แล้ว ผมหลับตาลงแล้วปล่อย
ให้ทุกอย่างดำเนินไปอย่างที่ผมสมควรจะเป็น

ผมหลับตาลงเตรียมตัวที่จะนอน ขณะที่ในหัวยังคงคิดถึงโจทย์วิทยาศาสตร์ที่ทำได้ หลังจากที่ไอแบกผมไปที่โรงพยาบาลก็ผ่านไปหลายเดือนแล้ว ผมไม่ได้เจอเขาอีกเลย แต่ถึงแบบนั้นผมก็มั่นใจว่าเขากำลังพยายามในแบบของเขาอยู่ที่ไหนสักแห่ง ผมเองก็ต้องพยายามเหมือนกัน

ผมตัดสินใจเริ่มลงมือทำอะไรสักอย่างหนึ่ง เมื่อลองคิดทบทวนดูแล้ว ผมก็พบว่าผมเคยฝันอยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ ผมจึงตัดสินใจว่าจะทำอะไรเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เริ่มจากการเข้าร่วมการแข่งขันวิทยาศาสตร์ที่จัดขึ้นที่โรงเรียนทุกปี ผมพยายามเตรียมตัวให้ดีที่สุดและไม่ว่าผมจะชนะหรือแพ้ ผมก็จะไม่เสียใจ เพราะผมทำทุกอย่างเต็มที่แล้ว เมื่อคิดมาถึงตรงนี้หนังตาของผมก็หนักขึ้น ผมจึงหลับตาลงและเริ่มดำดิ่งเข้าสู่ห้วงนิทรา

ต้นไม้ยังคงเติบโตขึ้นในสถานที่ที่ไม่มีใครรู้จักเช่นเคย ร่างเงาสีเทา และร่างของเด็กชายผมสีน้ำตาลเข้มยังคงยืนประจันหน้ากันเหมือนเดิม ที่ต่างไปก็คือพวกเขาไม่ได้พบกันในเรื่องละครจอกอีกแล้ว พวกเขาพบกันในปีโรงขนาดใหญ่ที่มีต้นไม้ดอกไม้บานาพันธุ่มากมาย

ทั้งสองยังคงยืนนิ่งและยิ้มให้กัน ภายในใจของทั้งคู่รู้ดีว่านี่จะเป็นการพบกันครั้งสุดท้ายแล้ว

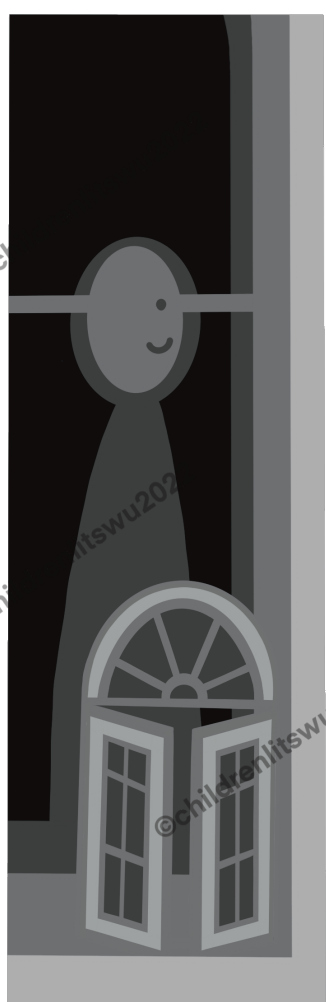
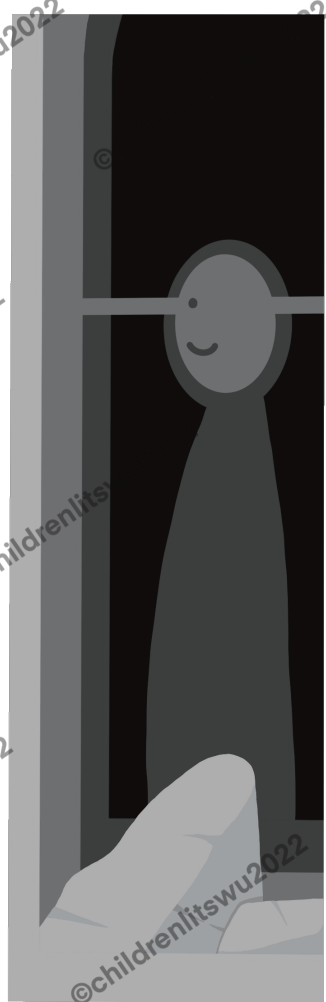
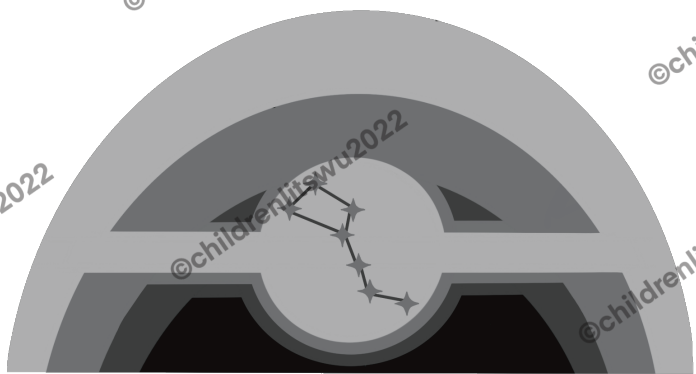
“ทำสำเร็จไหม” ในที่สุดก้อนหินก็เปล่งเสียงทำลายความเงียบลง “ถึงจะไม่ถือว่าสำเร็จสมบูรณ์แบบ แต่ก็ถือว่าทำได้ไม่เลว” เหนือภาพยักษ์หน้าพลาสมาทกลับว่า “แล้วนายล่ะ เลิกไปรีเพลล่า”

ก้อนหินยิ้มรับ “ได้แล้วล่ะ”

“ยินดีด้วยนะ” เด็กชายยิ้มให้

“นายก็เหมือนกัน” ก้อนหินยิ้มกว้าง “ยินดีด้วยนะ”

ทั้งคู่ยิ้มให้กันอยู่แบบนั้นจนกระทั่งแสงสีขาวส่องมายังร่างของทั้งสองคนแล้วทุกอย่างก็กลายเป็นสีขาวสบายตา

อรภา ธรณินทร์

มนุษย์ผู้ชอบการอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจ

มีความใฝ่ฝันว่าหากในสักวันหนึ่งได้มีโอกาสทำงานด้านการเขียน ก็หวังว่าใครสักคนที่เคยอ่านผลงานของเรามาก่อนแล้วมาได้อ่าน สารนิพนธ์เล่มนี้จะมีความคิดว่า 'เราเคยอ่านผลงานของคนนี้มาก่อนนี่นา' ผุดขึ้นมาในหัว

ช่องทางการติดตาม

หากคุณเห็นนามปากกา Lacey ที่ไหน ลองเข้าไปอ่านผลงานนั้น ดูนะ ไม่น่าว่าเราอาจจะได้พบกันอีกครั้งก็ได้

ขอขอบคุณ

ตัวเองที่เขียนเรื่องนี้ได้จนจบ
คุณพ่อผู้คอยสนับสนุนและ
ให้กำลังใจจนทำให้มีวันนี้
คุณครูชู คุณครูที่ปรึกษาที่คอยช่วยเหลือ
และให้คำแนะนำมาโดยตลอด
คุณครูทุกคนในสาขาที่คอยสั่งสอน
ให้คำแนะนำ และช่วยเหลือมาตลอด 4 ปี
น้อง ๆ ทุกคนที่ช่วยทดลองอ่านต้นฉบับ
อย่างกระตือรือร้นมาโดยตลอด

กาลกบาท

LACEY

“เหนือภพ” เด็กชายจากโลกคนเป็นผู้
กลัวการเผชิญกับชีวิต ความตายเป็นเสมือน
หนทางในการหนีสำหรับเขา

“ก่อนหิน” เด็กชายจากโลกคนตายผู้
มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะกลับไปมี
ชีวิตอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อสองคนที่มีความคิดต่างกันสุดขั้ว
ได้มาพบกัน พวกเขาจะอย่างไรต่อไป จะยัง
คงเดินหน้าไปตามความคิดของตนเองหรือจะ
ย้อนกลับมาทบทวนความคิดอีกครั้งหนึ่ง